

ŠELDON B. KOL

DOCK HOLDEJ

CENA 40 DINARA

I 165

JE TIHO
I UŠA LEGENDU



ZLOKOBNI METAK

★ **DOK HOLIDEJ** ★

ŠELDON B. KOL

ZLOKOBNI METAK



NIŠRO FORUM OOUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTREN ROMANA

DOK HOLIDEJ
Broj 165

Glavni i odgovorni urednik:
Svetozar TOMIĆ

Urednik:
Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala:
Sheldon B. Cole
LOSERS DON'T COUNT

Recenzija:
Radomir MILOSAVLJEVIĆ

Adaptacija i prevod:
Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ

Lektor:
Sava DAMJANOV

Tehnički urednik:
Valerija ŠREDER

Naslovna strana:
Ferenc BARAT

Korektori:
Julijana PAP
Julijana KARDOS

Stampa: 24. I 1985.
Tržište: 7. II 1985.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode
Mišića 1. Glavni i odgovorni urednik: Svetozar TOMIĆ. Urednik: Zorka ĆIRIĆ.
Naslov originala: Sheldon B Cole — LOSERS DON'T COUNT Copyright:
UNIVERSUM PRESS.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata
za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj 413-279/73. od 10. maja
1973. godine.

Pošto ga je od Fletstouna delilo čitavih sedam dana jahanja, s obzirom da je u potrazi za Fej O'Nejl zašao daleko prema jugu, Dok Holidej je odlučio da se uz put zadrži nekoliko dana u nekom mestu gde bi se odmorio i popunio zalihe hrane i municije. Dvadeset i k milja od mesta gde je našao mučenički umorenog ituba Dana, našao je na gradiću od stotinu kuća, koji mu je nudio baš ono što je tražio. Dok se nije dvoumio. Ostavio je konja u štali i odmah otišao u prvu trgovinu gde je kupio odelo: sako od tamnoljubičastog kariranog tvida i flanelske pantalone nešto svetlije boje, koje mu je ljubazni trgovac odmah doterao po meri, par čistih košulja, kravatu, nov šesir sa širokim, ali ne preterano velikim obo- dom, i jedan ogrlač koji je mogao da posluži protiv prašine, kiše, ali i hladnoće. Kupio je, pored toga, i niz drugih stvarčica koje je izgubio prelazeći Džila Plets, ali i dobru zalihu cigara koje su mu jako nedostajale. U hotelu se okupao, ispio par čašica viskija i legao da odspava. Znao je da će se sutra osećati kao potpuno drugi čovek.

Sutradan je, međutim, saznao da je grad povezan redovnom linijom „Vels Fargo“ kompanije, ali da dilžansa već dve nedelje ne saobraća zbog nesigurnosti na putevima. Ista priča! Apači i desperadosi. Ni- je bilo druge nego krenuti na put na konju mada mu je taj način pu- tovanja već bio dojadio. Od Fort

Bovija prevalio je skoro tri stotine milja najtežeg terena i to mu je bi- lo dovoljno za celu godinu. Ali, morao je voditi računa da u Flet- stoun ne stigne previše kasno jer bi ga to moglo koštati dobijene op- klade. Bez mnogo razmišljanja tre- ćeg dana krenuo je na put.

Pošao je vrlo rano da bi izbegao dnevnu žegu. Mada je septembar bio već dosta odmakao, dani su još bili topli. Prvi dan putovanja, pro- šao je bez nepredviđenih događaja i odmorni vranac je čilo grabio na- pred. Prenoćio je u zaklonu jedne blago nagnute stene ispod koje je bilo suve mahovine i trave od ko- je je sebi napravio udoban ležaj. No, sutradan su iskrsele prve nedo- umice. Oko deset časova našao je na trag jednog konjanika koji je na jednom mestu pod blagim ug- lom sekao pravac kojim se on kre- tao. Ništa neobično, jer u tom pro- stranstvu svako ima pravo da ide kuda hoće, ali nešto drugo privuklo je Holidejevu pažnju i probudilo njegovu opreznost. Na jednom me- stu pored traga ugledao je neko- liko kapljica sasušene krvi. Konja- nik je bio ranjen!

Uobičajeno pravilo da svako tre- ba da gleda svoj posao i da ne za- bada nos u ono što ga se ne tiče, pravilo kojeg se Holidej uvek dr- žao, u ovom slučaju nije važno. Možda je čovek bio u životnoj opas- nosti, možda mu je bila potrebna pomoć! Dok se za trenutak dvou- mio, a onda pošao tragom i posle

pola milje došao do mesta gde se konjanik odmarao. Tragovi sasušene krvi bili su ovde brojniji. Holidej je nastavio tragom i posle pola časa zašao u brežuljkast predeo mestimično ispresecan plitkim jarugama. Na takvom terenu trebalo je biti oprezan.

Trag je vodio uz blagu stepenastu padinu, zatim preko jednog širokog platoa i nastavljao se posle toga još skoro dve milje pre nego što se utopio u jedan uzan prolaz između dva brežuljka. Dok Holidej je zategao vodice svog vranca i okrenuvši se u sedlu, bacio pogled na milje talasastog, suncem sprženog predela kojim je prošao.

Nigde dokle god mu je oko dopiralo ništa se nije kretalo i ništa se nije čulo. Ogolelo, sasušeno drveće raslo je tu i tamo kao mnoštvo ružnih skeleta, a umoran pogled svuda se zadržavao samo na suncem izbelemim stenama. Bio je to negostoljubiv predeo, baš kao i onaj kojim je poslednjih dana jahao. U stvari, bio je to predeo u koji bi zašao lud čovek ili čovek gonjen očajanjem. Dok još uvek nije znao da li je onaj čiji je trag pratio ludak ili očajnik. Znao je samo da krvvari i da se s vremena na vreme zaustavlja da bi se odmorio i da su ti zastoji sve češći i češći. Na kraju, putnik ili begunac morao je da zastane posle svake pređene milje.

Na jednom odmoristu, Holidej je sjahao i razgledao tlo. Osećao je neku čudnu simpatiju prema tom čoveku koga nije poznavao. Trag mu je govorio da je od podne prilično sustigao konjanika čijim je tragom išao i sada je zaostajao za njim samo pola časa ili nešto više. Do zalaska sunca mogao ga je stići i saznati od čega taj čovek beži, a

možda i razlog njegovog bežanja. Možda je to bio neki došljak iz gradova na istoku, koji je u pustari doživeo neku nezgodu, a možda je bio i bandit u bekstvu ili neki drugi zapadnjak u stanju delirijuma od gubitka krvi i jakog, neumljivog sunca. Ma ko da je konjanik bio očigledno da je bio na izmaku snage i Holidej se osećao obaveznim da ga sustigne i ukaže mu pomoć.

Holidej se uspravio i osmotrio predeo oko sebe. Ramena su mu bila opuštena od umora i utrnulosti posle dugog jahanja. Sivoplave oči bile su mu malo crvene od blještavog sunca, a već zaceljena rana na kuku malo ga je tištala. No, on je bio čvrst i izdržljiv i na njegovom smirenom bezizraznom licu nije se primećivao ni bol ni umor. Zapažalo se možda nešto drugo: izvesna zamišljenost, kao da je bio obuzet mislju zašto baš uvek njemu moraju zapasti u deo neki životni obrti koji mu ne odgovaraju i koje ne priželjkuje. U tom trenutku lepše bi za njega bilo da je na ranču „Velika mamuza” sa Džejn O’Nejl, ali ga je igra sudbine bacila ovde, u pustaru i neizvesnost.

Trgnuvši se iz razmišljanja, Holidej se ponovo vinuo u sedlo. Na tom mestu zapazio je da je čovek kojeg je pratio pokušao da izbriše tragove. I njegovi raniji pokušaji da ukloni trag za sobom delovali su kao žaoka na Holidejevu radoznalost. Okrenuvši vranca, Holidej je zašao u hladoviti prolaz i duž plitkog klanca oivičenog neravnim izreckanim stenama, nastavio da prati trag koji je vodio ka drugom kraju.

Popodnevna vrućina odjednom je postala jača iako je u klanecu vla-

dala hladovina i Dok je morao da skine sako. Nastavio je da jaše sa sakoom prebacenim preko sedla i do njegovog uha nije dopirao nikakav drugi šum sem monotonog topota kopita njegovog vranca po čvrstom stenovitom tlu. Pola časa kasnije zastao je i otpio malo vode iz čuturice, gledajući napred prema izlazu iz prolaza. Iznad ivica stena sa jedne i druge strane nije mogao da vidi ništa sem plavetnila visokog neba. Pitao se na koji će sledeći grad naići i koliko se taj grad nalazi daleko, a pitao se, takođe, da li čovek za kojim ide zna kuda se uputio.

Na izlazu iz kanjona Holidej je zastao, i pogledom obuhvatio predeo ispred sebe. Daleko ispred njega, na udaljenosti od možda dva časa jahanja ugledao je izlomljeni odsjaj sunca na vodenoj površini nekog potoka ili reke. Odlučio je da se tamo ulogori.

Obilazeći vrh padine koja se nalazila pred njim, presekao je jednim puteljkom niz drugu bližu padinu i još jednom se u mislima vratio u uspomene iz prošlosti, kada je iznenadni pucanj puške naterao njegovog vranca da uplašeno skoči i ustukne.

Uhvaćen u trenutku neopreznosti, Holidej je zamalo izbačen iz sedla, ali je uspeo da se ipak zadrži na leđima svog ždrepcu i trgnuvši oštro vodicama ždrepcu glavu naniže, uspeo je da ga donekle umiri i da se stabilizuje u sedlu. Drugi kuršum zviznuo je pored njega i oprljio mu vrat, pa je Holidej izvukao revolver iz futrole i prodornim pogledom počeo pretraživati stenama pokriven teren u neposrednoj blizini ispred njega.

Tek što je odjek pušanih pucnjeva počeo da zamire u daljini, iza jedne vertike stene izjurio je konj i punom brzinom uputio se prema njemu. Holidej je ugledao konjanika podelog po izduženom konjskom vratu, koji je u ruci držao pušku naperenu u njegovom pravcu. Zatim je odjeknuo i treći pucanj sa vrha te iste stene, koja se sada nalazila već nekih pedesetak metara iza konjanika u trku.

Holidej je okrenuo svog vranca u mestu i digao ruku sa revolverom spremnim na paljbu. Zapazio je da je konjanik u trku veoma mlad, jedva tek odrastao dečak, iako su mu oči bile ispunjene mržnjom ravnom mržnji odraslog čoveka. Odjeknuo je i četvrti pucanj i kuršum je samo za nekoliko santimetara promašio Holideja koji je tog trenutka iza stene ugledao kretanje nečijeg šešira. Dok je ispalio metak iz revolvera i šešir je vrteći se odleteo kroz vazduh. Za trenutak se iznad stene pojavila neka glava, ali i taj trenutak bio je Holideju dovoljan da proceni da ta glava pripada nekom takođe mladom čoveku. Do tog trenutka konjanik koji je jurio prema njemu bio je već sasvim blizu i misleći valjda da je rastojanje dovoljno za precizan hitac, uspravio se u sedlu i primeo pušku ramenu.

Holidej nije imao pojma ko je bio taj konjanik, ali mu je bilo jasno da ako ga ne shvati ozbiljno, nikada više neće biti u mogućnosti da shvati bilo šta drugo. Mladić je sada bio udaljen jedva tridesetak metara i oči su mu sijale od preuranjenog trijumfa. Holidej je zaključio da nema ni vremena ni šanse da traži neko razumno objašnjenje.

Bacivši se sa leđa svog konja, Dok je pao na zemlju i zakomunjao se po tlu. Kada se zaustavio pored jednog žbuna, hitac iz puške poromio je i razneo grančice žbuna neposredno pored njegovog ramena. Holidej je digao revolver, sipajući sebi u bradu kletve zbog glupe sudbine i kada je mladi konjanik usporio da bi ovoga puta preciznije nanišanio i uputio smrtonosni hitac, Dok je opalio na njega. Tane je pogodio mladića u levo rame i izbacilo ga iz sedla. Mladić je svom težinom pao na zemlju i zastenjao od udara, ali je brzo skočio na noge i prineo pušku ramenu da bi još jednom pripucao na Doka.

U takvoj situaciji Holidej više nije imao nikakvog izbora. Njegov sledeći metak pogodio je mladića u grudi i odbacio ga unazad niz padinu. Mladić je kratko krknuo i skotrljao se nadole. Holidej se uspravio na kolena, a zatim se digao do pune visine. Mladićev konj je došao do njega i prošao dižući pri tome laku zavesu od prašine koja je za trenutak zakrilila Holideju pogled na put i padinu. Ali, kada se prašina slegla, na njega je juriš izvršio drugi konjanik. Holidej je pratio pogledom konjanika koji se približavao i videvši da je mladić prineo pušku ramenu, ponovo izlio sebi u bradu bujicu tihih kletvi.

— Zašto, do đavola? — povikao je glasno i njegov glas je nadjačao topot konjskih kopita.

Kada je drugi konjanik došao nadomak hica iz revolvera i prošao pored mladića koji je ležao nešto niže na padini, njegovo lice se izobličilo u masku besa i mržnje. Holidej je shvatio da se pred njega još jednom postavlja pitanje ubiti ili biti ubijen i da će u sle-

dećih nekoliko trenutaka morati da o tome donese odluku, ali se duboko u sebi skoro gadio pomisli da nekoga mora isiti života. No, kada je drugi konjanik ispalio iz puške hitac koji je samo za nekoliko santimetara promasio Holideja. Dok se odlučio i pažljivo nanišanio. Revolver mu je poskočio u ruci i tane se zarilo mladiću u rame i dignuvši ga iz sedla, bacilo ga na vrh jednog širokog žbuna. Mladić je u padu polomio žbunje ispod sebe, skotrljao se sa njega i u kotrljanju udario glavom u jedan kamen. Holidej ga je video kako pokušava da ustane i čuo kada je izgovorio poziv. — Vili! Zatim se mladić onesvešćen sklijekao na tlo.

Holidej je uhvatio mladićevog konja, vezao ga pored svog vranca i pošao tamo gde su dva ranjenika ležala na zemlji, udaljeni jedan od drugog ne više od desetak metara. Pregledao je prvoga od njih i utvrdio da je mrtav. Drugi je još uvek disao, ali je na ramenu imao duboku ranu. Iz rane mu je curila krv i obilno natapala košulju. Holidej je skinuo maramu sa mladićevog vrata, digao ga, naslonio leđima na stenu i maramom privezao i utegao ranu koliko je to bilo moguće.

Zatim je iz džepa izvadio svoju maramicu i njome vezao tri santimetra dugačku posekotinu na mladićevom čelu, neposredno ispod mesta gde je rasla kosa. Kada je to završio, Holidej je otišao do konja, uzeo četuricu sa vodom sa mladićevog konja i vodom oprao krv sa čela mladog napadača. Pošto se ovaj nije ni tada osvestio, pa čak ni pomakao, Holidej je pretresao bilsage obojice mladića, ali u njima

nije našao ništa što bi pomoglo da sazna njihov identitet.

Zega koja ga je macila celog dugackog usna počela je lagano da proiazi. Pogledao je prema srebrnastoj liniji rečice ili potoka, koja je presećala preriju. Zatim je obopicu mladica natovario na njihove kornje i pričvrstivši ih da ne padnu, nastavio niz blagu padinu.

•

U blizini obale potoka Holidej je iskopao plitak grob. Kada je nametavao da sahrani poginulog mladića, onaj drugi, ranjeni se pomerio. Holidej se okrenuo da ga osmotri i otkrio da su dečukove oči ispunjene miržnjom i ogorčenjem. Usne su mu se pomerile, ali sa njih nije sisao ni glasak. Holidej mu je lagano prišao, zaustavio se na nekoliko stopa daleko i bez okievanja zagledao mu se u oči.

— A sada, možda ćeš biti ljubazan da mi kažeš šta sve ovo treba da znači, dečko — rekao je Holidej.

Mladić se promeškoltio na svom mestu pored oborenog debela, na koje ga je Holidej naslonio, i uklonio pogled na drugu stranu. Pogled mu je prešao na obalu potoka, do kornja koji su sapeti pasli, i konačno se držao na opruženom nepomičnom telu njegovog druga.

Istog trenutka kada je spazio leš, sa njegovog lica nestalo je poslednje kapi krvi i na čelu mu je zaigrao nerv. Zatim se njegov pogled vratio do Holideja i u očima mu je zaplamtela još žešća miržnja.

— Oni... oni će vas sigurno obesiti — promućao je. — Ubili ste Vilija.

— Radilo se o biti ili ne biti, on ili tvoj život, ali sam te ipak ostavio u zavetu mada — neka me vrag nosi ako znam zašto. Prema tome, pričaj dečko i pokušaj da mi dovoljno razložno objasniš u čemu je stvar, da te ipak na kraju ne bin posao na onaj svet.

Holidej je vrlo ozbiljnog lica izustio pretnju mada je znao da pretnju neće ostvariti. Ali, mladić to nije znao i preplašen Holidejevim smrknutim izrazom lica liznuo je osušene usne, a niz lice mu se počeo sivati znoj. Holidej je video da je dečak zakolutao očima i da su mu ruke i usne počele drhtati od straha. Zatim je mladić šumno progutao vazduh, kao da nije mogao da udahne, i istog trenutka glava mu je mlitavo klonula na prsa. Holidej ga je prihvatio pre nego što je pao na stranu, zaključio da je dečak ponovo izgubio svest i pažljivo ga spustio na zemlju. Polio mu je lice i vrat vodom iz čuturice i pošto se mladić i posle toga nije osvestio, on je otišao do potoka, umio se, i ostao da stoji na obali zamišljen i nabranog čela.

Vraćajući se u logor, naišao je baš u momentu kada je ranjeni mladić vukući se po zemlji prišao do mesta gde je ležao njegov poginuli drug. Holidej je zastao i ne najavljujući svoje prisustvo nastavio da posmatra mladića koji je pružio ruku i povukao svog mrtvog druga za čizmu. Pošto na taj poziv nije dobio nikakav odgovor, on je otpuzao još malo i našao se pored mrtvacu. Mladićeve oči su jedva bile otvorene i činilo se kao da žmiri, a lice mu je bilo okupano znojem i presijavalo se kao da je neposredno pre toga izronio iz pe-

toka. U tom trenutku mladić je osetio da ga Holidej posmatra i zastao je kao ukocen.

— Koliko je udaljen najbliži grad?
— zapitao je Holidej.

— Ako nije daleko — dodao je Dok — mogao bih stići do tamo s tobom. Lekar bi ti mogao previti ranu i sprečiti infekciju.

Mladić je stisnuo usne i s mukom se uspravio na kolena, a onda i ustao na noge. Stojao je tako njišući se levo-desno skoro pun minut pre nego što je promuklim glasom izgovorio. — Ako samo nogom kročiš u Lodž Krik, oni će te obesiti!

— Koliko je daleko, pitam te? — zapitao je Holidej mirnim glasom.

Mladić je primeo desnu ruku ranjenom ramenom i odmaknuvši je od rane, pogledao i video da je smrlljana krvlju. Obrisao je krv o pantalone i rekao pretećim glasom. — Smrdljiva protuvo. Ubio si Vilija! Kazaću im to i oni će te sigurno obesiti.

Dok je govrio, mladić je nesigurnim korakom pošao prema Holideju i na kraju jurnuo na njega. Pustolov je uhvatio njegovu ruku i zadržao ga na bezbednom rastojanju. U mladićevom pokušaju da ga napadne nije bilo snage, a ni u pokušaju da se otme, i u tom otimanju njemu su noge zaklecale. Izgubivši i utrošivši poslednji atom energije, on je pao pred Holidejeve noge.

Holidej ga je položio na zemlju i praznim pogledom zagledao se u preriju pred sobom. Napunio je svoju čuturicu sa vodom i obojicu mladića privezao na leđa njihovih konja. Zatim je i sam pojahao svog konja i vodeći njihove konje za sobom, pregazio potok na jednom plitkom gazu. Nastavio je da i dalje koristeći poslednje trenutke dana

na izmaku svestan da je umoran i da bi trebalo da se odmori, ali gonjen napred željom da sazna zašto su ta dva mlada čoveka, obojica za njega neznanci, hteli da ga napadnu i ubiju.

Holidej je proverio u kakvom je stanju ranjeni mladić i primetio da u bunilu nešto tiho mrmlija. Pažljivo je još jednom osvežio njegovo lice i vrat maramicom natopljenom vodom i iskoristivši poslednji rezervni zavoj, zamenio krvlju natopljenu maramu na ranjenom ramenu. U nemogućnosti da mu ukaže veću pomoć Holidej je ponovo poterao konja prema svetlosti grada.

Dva časa kasnije pregazio je plitak potok i ujahao u prašnjavu glavnu ulicu tipičnog grada sa Dalekog Zapada. Široka ulica delila je grad na niz zgrada za stanovanje na jednoj strani i poslovnih prostorija i trgovina na drugoj. Svetlost je sijala još samo u nekoliko domova u kojima ukućani nisu bili pospali i iz jedne kuće na drugoj strani ulice koja je po svom izgledu ličila na salun i pansion za prenoćište. Na udaljenom kraju glavne ulice svetilika je gorela još samo pred jednom većom zgradom koja je Holideju ličila na zatvor i šerifsku kancelariju.

On se uputio prema toj zgradi, posle pola minuta zategao vođice kod privežišta i umornim pokretom sjahao iz sedla. Ranjeni mladić je opet počeo da bunca i Holidej mu je digao glavu, usuo silom malo vode između isnucalih usana i pomrmliao. — Nećeš se još dugo mučiti, sinko.

Na zvuk Holidejevog glasa mladić je otvorio oči, ali nije ništa rekao. Holidej je otkrio da je zgrada pred kojom se zaustavio zaista gradski zatvor. Uputio se prema ula-

zu u zgradu. ali kada se nalazio još nekoliko koraka daleko vrata su se odjednom otvorila i na osvetljenom otvoru pojavio se jedan krupan čovek sa metalnom zvezdom prikopčanom za prsa košulje. Iznenadan jak val svetlosti iz prostora trenutno je zaslepeo Doka Holideja i on je mahinalno okrenuo glavu u stranu i koraknuo nazad.

— Šta je ovo, do đavola? — zapitao je šerif.

Pošto Holidei nije ništa odgovorio šerif je prošao pored njega i čvrstim korakom uputio se prema prvom konju. Zastao je kao ukopan kada je video tela prebačena : vezana preko sedla, i u magnoventu uputio kratak pogled Holideju. a zatim digao mladićevu glavu. Holidei je primetio da je šerif odjednom širom razgoračio oči od iznenađenja. Zatim se šerif okrenuo na petama i presekavši Holideja pogledom rekao. — Ovo je Vili Malder, gradonačelnikov sin! Šta se desilo? Gde ste ga našli?

Pre nego što je Holidei mogao da odgovori, drugi mladić je bolno zastenjao. Šerif mu je žurno prišao, digao mu glavu i ponovo zaprepašćeno zinuo.

— Džad Vils! — prasnuo je i spustio mladićevu glavu da klimavo padne pored konjskog tela. Zatim se ponovo okrenuo, i pažljivo odmerio Doka Holideja od glave do pete, ne skrivajući svoje neprijateljstvo.

— Mister — rekao je šerif kratko i jezgrovito — kad se ovo bude saznalo, grad će eksplodirati. Gradonačelnikov sin i Džad Vils, jedan mrtav, a drugi na samrti.

Holidei je otresao prašinu sa svojih pantalona i navukao sako koji je dotle nosio preko ruke. Izvadio je iz džepa tabakeru i otvorivši je

odabrao jednu cigaru. Ma šta se dalje desilo to se njega nije ticalo jer je smatrao da za stanje dva mladića nije ni najmanje kriv. Objašniće da su ga oni napali i da je morao da brani svoj život. Onda će drugima prepustiti da utvrde zašto su ga mladići napali. Možda će Džad Vils dati neko prihvatljivo objašnjenje, naravno ako se bude izvuкао.

Holidei je baš nameravao da trenutak kasnije počne sa objašnjavanjem svoje verzije događaja kada se začuo neki slab promukao glas. — Šerife... šerife Latimere?

Šerif se ponovo okrenuo prema konjima i primetio da mladić no imenu Vils pokušava da dignu glavu iz nemogućeg visećeg položaja.

Mladić je u tome naizad uspeo i ližnuvši ispucane usne rekao je tiho ali sasvim razgovetno. — Šerife. Vili je pošao pravo na njega. Išao je njegovim tragom i stigao ga jer se nije žurio. Vili naravno nije tome poklonio neku važnost i jurnuo je otvoreno, kao što je on uvek govorio da treba raditi. Samo što ovog puta nije uspeo u onome što je hteo.

Latimer je povukao Vilsa iz sedla i posadivši ga na trotoar naslonio ga leđima na stub nadstrešnice. Vils je zatrentao a zatim škriкнуo zubima da bi priušio bolni jauk. Iz grla mu se otelo muklo stenjanje praćeno tankim mlazom krvi koja mu je procurela između usana. Latimer je digao mladićevu glavu i upitno se zagledao u njegove oči bled od bola.

— Jurnuo je na koga Džade? — zapitao je Latimer. — Na koga đavole! heci mi!

Džad Vils je drhtavo duboko udahnuo, a zatim se zakašljao i ru-

kom koja se pijano klatila u vazduhu pokazao u pravcu Doka Holideja.

— Na njega šerife — rekao je, a zatim je začutao da bi posle toga nastavio. — Išli smo njegovim tragom i tu nije moglo da bude nikakve greške, jer u blizini nije bilo nikoga drugog. Vili ga je napao i on je ubio Vilija. Obesićete ga, zar ne?

Latimer je trgao ruku kao opečen i uspravio se. Zagledao se iskošenim očima u Holideja i zagrizao donju usnu kao čovek koji nije siguran u ono o čemu misli. Zatim je hitro izvukao revolver iz futrole i uperio ga na Holideja.

Holidej je na to rekao. — Čekajte malo, svaka stvar ima lice i naličje, šerife.

— Zar baš uvek? — rekao je Latimer. — Ja sam upravo čuo njegovu verziju događaja i uopšte nisam siguran da ću poželeti da čujem i vašu. Vi ste ubili sina gradonačelnika Maldera, mister i časna mi reč, znajte da se nikada niste uvalili u vreliju kašu.

— Oni su prinicali na mene iz zasede, a posle toga je gradonačelnikov sin jurnuo na konju i dalje pucajući iz puške. Mislite li vi da bi čovek trebalo...

— Ubio je Vilija — izustio je odjednom Džon Vils nešto jačim glasom. — Ubio je Vilija, a na mene je pucao i ranio me. Rekao sam... zakleo sam se...

Glas mu je odjednom zamro i lice mu se zgrčilo od bola. Zatim je uz grčovit trzaj celog tela mladić pao na stranu i ostao nepomično da leži na trotoaru.

Latimer mu je priskočio, mada je pri tome budno pazio da Holideja drži na oku. Kada je pinanijem nulsu otkrio da je Vils mrtav, Latimer se vrlo lagano ponovo ispravio.

Glas mu je zvučao potmulo duboko, kao bubnjanje busenja zemlje o mrtvački kovčeg, kada je rekao. — Mister, ne želim da od vas čujem nijednu reč. Nijednu jedinu, jeste li me čuli? Uzmaknite korak nazad, udite unutra u moju kancelariju i nemojte slučajno pokušati da se mašite revolvera jer ću vas inače bez razmišljanja ustreliti.

— Šerife — počeo je Holidej, ali je Latimer pošao prema njemu i očiju usjaktelih kao ugljevlje zario mu cev revolvera u pleksus. — Ni jednu jedinu reč, vrag vas odneo — graknuo je žustro. — A sad napred!

Holidej je uzdahnio i mirno ušao rešetkastih vrata, gledajući kako u zatvorsku zgradu. Latimer je žurno ušao za njim, prišao pisacem stolu i otuda uzeo svežani ključeva. Mahnuvši Holideju rukom da pođe ispred njega, poterao ga je do prve od tri prazne ćelije, uzeo mu s leđa revolver iz futrole i gurnuvši ga grubo unutra, uz tresak zatvorio gvozdena vrata.

Holidej je zastao sa druge strane Latimer zaključava bravu. Tada se ponovo odlučio da kaže: — Šerife, mogu li sada da kažem reč-dve? Do vrata, morate čuti i moju izjavu.

— Već sam dovoljno čuo. Sad želim da čujem još samo vaše ime, mister. Vaše proketo ime!

— Zovem se Džon Holidej i jahao sam...

— Šta rekoste? — Latimer se trgao i žmireći pogledao Doka. — Holidej? Da niste vi onaj koga zovu Dok Holidej?

— Da, ja sam Dok Holidej — odgovorio je Dok očekujući da vidi kakav će efekat izazvati njegovo ime.

Ne skidajući žmirkav pogled sa Doka, Latimer je nastavio. — Pustolov, revolveraš velikog kalibra, koji se dokazao kao visoka klasa, našao je sada da sređuje neuke dečake. Tako nešto nisam očekivao da ću čuti za čoveka vašeg ugleda, mister Holideje — u Latimerovom glasu zvučao je zlurađ prezir.

— Navalili su na mene ne znam zbog čega — rekao je Holidej bez razmišljanja.

— Eh, dva dečaka napali tek tako, bez razloga, starog prekaljenog asa. — Latimer se osmehnuo ne skrivajući nevericu.

— U toku jahanja ka gradu dva puta sam pokušao da od Vilsa doznam šta stoji iza njihovih postupaka, ali on je bio suviše slab. Zato sam odlučio da to privremeno ostavim po strani, da ga najpre dovedem lekaru i da eventualno posle pribavim razjašnjenje.

— Vi kažete jedno, Holideje, a on je rekao nešto drugo. Bez obzira ko ste, ne bih voleo da budem na vašem mestu kada gradonačelnik Malder sazna za ovo. Onaj dečak je bio ponos njegovog života.

— Onaj dečak bio je obična tvrdoglava budala koja je izgubila život izigravajući heroja, šerife. No, bez obzira na sve, vi samo dozovite gradonačelnika, a ja ću mu već ispričati šta je bilo.

Neko komešanje pred vratima privuklo je Latimerovu pažnju i on se okrenuo na petama, napravio nekoliko koraka i pažljivo se zagledao u grupu građana koja se već bila okupila oko konja privezanih ispred zatvora.

Obrativši se Holideju, rekao je vrlo tihim glasom, — Na to nećete morati dugo da čekate, Holideje. Malder baš sada dolazi.

Još on nije bio završio rečenicu, a u kancelariju je zakoračio snažan visok čovek u crnom sakou sa dugim peševima. Tek što je ušao u kancelariju, taj čovek je zastao i bacio letimičan pogled na Holideja, a zatim se netremice zagledao Holideju u oči. — Šta se desilo? — Progovorio je glasom dubokim kao mumlanje medveda.

Latimer je pokretom ruke pokazao prema Holideju. — Pre nego što je preminuo Džad Vils je optužio ovog čoveka za ubistvo vašeg sina, gradonačelnice. Ja sam ga zbog toga uhapsio, sa ciljem da ga zadržim ovde i da ga vi saslušate ili uradite šta mislite da je potrebno.

— Da je ubio mog sina? — zapitao je Malder i zavrteo glavom u ozbiljnoj neverici. — Da to nije neka greška?

— Tako je Džad Vils rekao, gradonačelnice. Ovaj čovek dojahao je u grad sa njihovim konjima iza sebe, a na konjima su bili natovareni mladići. Vaš dečak je već bio mrtav, a Džad vrlo blizu smrti. Džad je živio još samo toliko da ispriča šta se desilo, što, verujem, Holidej nije pretpostavljao da će se dogoditi.

— Holidej, to je on? — zapitao je Malder pokazavši prstom na uhapšenika.

Latimer je samo potvrdno klimnuo glavom.

Malder je odgurnuo Latimera u stranu i zgrabivši svežanj ključeva koji je pre toga video na stolu, dobio ih Latimeru. — Otvori ćeliu i pusti me unutra. Čete, a onda zatvori vrata i ostale zadrži napolu.

Holidej je gledao Maldera i zapazio da je ovaj stisnuo svoju ve-

liku šaku u pesnicu. Stisnutom pesnicom gradonačelnik je počeo da udara u raširenu šaku druge ruke. Lice mu je bilo bledo, skoro žuto kao pergament.

Latimer se izvesno vreme kolebao i zveckajući ključevima neodlučno promrmljao. — Ne znam da li je to u redu, gradonačelnice Maldere. Uхватili smo ga tako reći na delu i možemo ga obesiti, pa stoga ne vidim razloga...

— Otvori ta prokleta vrata! — zauriao je Malder.

Na gradonačelnikov povik, koji je u zatvoru odjeknuo kao grmljavina, Latimer je poskočio. Žurno je otvorio vrata posle par bezuspešnih pokušaja i ustuknuo korak nazad. Zatim je, čim je Malder zakoračio u ćeliju, požurio do ulaznih vrata u šerifsku kancelariju, odgurnuo napolje dvojicu građana koji su ušli unutra i naredio svima da ne ulaze. Uz tresak je zatvorio vrata kancelarije, i oznojen i zabrinut naslonio se leđima na njih.

Dok Holidej je sačekao da Malder skine sako sa svojih širokih snažnih ramena i tek onda je rekao. — Vaš sin me je napao, jurio je na mene pucajući iz puške, gradonačelnice. Pozvao sam ga da stane, ali on nije hteo da me sasluša, kao da ga je nešto peklo da što pre pogine.

Malder je bez reči odbacio kaput u stranu i žurno na Holideja. Njegova ogromna pesnica poletela je prema Holidejevom licu, ali je Holidej uhvatio pesnicu u letu i gurnuvši Maldera do zida, zaustavio ga tamo držeći ga čvrsto stisnutog.

— Saslušajte me, do đavola! — rekao je Holidej. — Pre tog događaja nikada nisam video vašeg

sina i jahao sam mirno ne dirajući nikoga kada je...

Malder se oteo iz Holidejevih ruku i ponovo zamahnuo pesnicom. Ovaj put Holidej nije stigao da savim izbegne udarac i pesnica ga je zakačila po vratu. Bol se razlio od vrata do ramena i kroz vilicu do vrha brade. Uspeo je ipak da izbegne drugi udarac i bežeći pred naletima besnog gradonačelnika, još uvek nije uzvraćao napad.

Uzmičući po tesnoj ćeliji, još jednom je pokušao da razumno razgovara sa Malderom. — Koliko sam mogao da zaključim, on me je verovatno zamenio sa nekim drugim. Pošto mi nije uspelo da izbegnem napad ili da mu objasnim njegovu ludost...

Sledeći Malderov udarac pogodio je Holideja nisko u stomak. Dok je osetio da ga je bol prostrelio kroz celo telo i lice mu se zgrčilo. No, videvši pobedonosan izraz u Malderovim očima, skočio je brzo u stranu i po prvi put zadao udarac svom protivniku. Malder je lako podneo udarac i ponovo nasrnuo. Holidej je tada pomislio u sebi da će to biti teška i surova borba, i da će i za njega i za Maldera biti najbolje i najlakše ako što pre završi sa gradonačelnikom. Donevši takvu odluku, krenuo je u napad birajući pogodnu priliku da Malderu zada svong koji će ga oboriti. Ali pre toga, trebalo ga je zavarati. Zamahnuo je najpre desnom kao varkom, a levom zadao snažan udarac Malderu u pleksus, od čega se ovaj zgrčio na pola. Zatim je usledio udarac desnom u vilicu, od čega je grdosija zadrhtao od glave do pete. Zakolutao je očima boreći se da povrati dah, i možda bi mu to uspelo da ga Holidej nije pono-

vo pogodio, ovog puta svom snagom, i to oštricom desnog dlana ispod levog uha.

Malder je pokleknuo u kolenima, zatim se ispravio kao da hoće da poleti, a onda se uz muklo, prigušeno stenjanje u grlu srućio na pod čelije kao pokošen hrast. Holidej se odmakao korak dalje od njega i u istom momentu čuo da u čeliju ulazi Latimer. Okrenuo se na petama osećajući da mu iz srca raste plima gneva.

Latimerova desna ruka spustila se munjevito i mada je Holidej pokušao da izmakne udarcu, to mu nije uspelo, jer su ga gvozdene rešetke zadržale. Drška šerifovog revolvera pogodila je Holideja u glavu i oštar bol, kao eksplozija vulkana, razlio mu se celim telom, a zatim se u žučkastoj iskričavoj svetlosti oko njega zakovitlala čelija, rešetke, i cela prostorija, sve dok taj kovitlac nije nestao u izmaglici nesvesti koja je zatim usledila.

Poslednje čega se sećao bio je dodir hladnog poda na rukama i licu, i šum povlačenja nekog tela na podu. Zatim je svega nestalo, sem još nekoliko blistavih svetlaca koji su mu zaigrali pred očima, i na kraju je nastupila duboka, bezgranična tama.

II

Sledećeg jutra gradonačelnik Malder je stajao pored pisaćeg stola šerifa Latimera dok je ispred njega u jednom redu stajalo nekoliko građana. Gradonačelnik Malder je na licu imao nekoliko brazgotina i podliva krvi. Takvo lice nije ostavljalo nimalo prijatan utisak, pa se čovek mogao pitati da

li su zbog toga ili možda zbog Malderovog ljutitog pogleda, koji je izražavao bes i želju za osvetom, građani izbegavali da sretnu njegov pogled koji ih je žario kao usijano gvožđe.

— Svi vi znate zašto smo se ovde okupili — rekao je Malder — i u što kraćem mogućem vremenu obavićemo ono što se mora obaviti. Ali, pre toga želim da objasnim nekoliko stvari koje neki od vas možda nisu znali ili su može biti zaboravili. Ja sam mog dečaka časno odgajao i vaspitao. U ovom gradu nema nijednog čoveka koji ga nije poštovao zbog onoga što on jeste i zbog onoga što je obećavao da će u budućnosti biti. Moj sin je posedovao više od običnog ljudskog razuma i pameti, više od obične građanske hrabrosti, više od prosečne sposobnosti i više od prosečnog obrazovanja i vaspitanja. Kada su oni razbojnici napali naš grad, on im se odupro i borio se isto tako dobro kao svaki odrastao čovek u ovom gradu, a možda i mnogo bolje nego što su se mnogi drugi borili.

— Znajući sve to — nastavio je dalje — vi morate da odlučite da li je moj sin, koji je pošao tragom prljavih ubica što su napali ovaj grad, u svom traganju za napadačima možda napravio grešku. On je znao da čita trag kao pravi Indijanac i nikada nije imao običaj da donese neku odluku pre nego što bi brižljivo odmerio sve činjenice za i protiv. Prema tome, tvrdnje ovog Holideja da su ga Vili i Džad Vils bez razloga napali, jednostavno nemaju nikakve podloge. Stoga ja kao otac tvrdim nešto sasvim suprotno. Tvrdim i optužujem Holideja da je ubio mog sina Vilija

kada ga je ovaj u gonjenju napadača stigao. Posle toga, on je teško ranio Džada Vilsa, što je na kraju doveo do smrti tog mladića. Prema tome, optužba protiv Holideja glasi da je on bio sa bandom razbojnika koja je pre dva dana izvršila napad na naš grad i da je, pošto su ga dva fina mlada čoveka stigla i saterala u tesnac, ubio obojicu da bi spasao svoju lupešku glavu. Tražim da taj lupež bude obešen. Vi o tome sada treba da glasate.

Holidej je prišao rešetkama ćelije i mršteći se pogledao najpre Maldera, a zatim i svakog od prisutnih građana pre nego što je rekao. — Nikada do sada nisam bio u ovom gradu... čak nisam ni znao da uopšte postoji. Ali, dok sam jahao u ovom pravcu, iznenada su me napala dva mlada čoveka, dvojica mladića usijanih glava, koji su pokušali da me ubiju. Razumljivo je da sam morao da se branim.

— Ti nisi ništa drugo nego obična ubilačka svinja, Holideje — dobacio je Malder besno.

— Ako je tako, zašto sam onda doneo obojicu dečaka u grad, Maldere? — rekao je Dok. — Zar nisam mogao dokrajčiti Vilsa tamo u pustari i zar nisam mogao otići svojim putem bez ikakvog izlaganja riziku?

Malder je ljutito dunuo kroz nos. — Bilo kakav razlog da te je naveo da to učiniš, Holideje, to neće imati nikakvog uticaja ni na jednu osobu u ovoj prostoriji. Moj sin te je gonio, prepoznao te i pokušao da te uhvati. To što u svom pokušaju nije uspeo, samo je gorak dokaz tvojih ubilačkih sposobnosti. Uostalom, samo pakao zna koliko

bi ti imao zarez na dršci revolve-ra kad bi ih urezivao za svaku žrtvu koju si poslao na onaj svet.

Malder se okrenuo i pogledao građane. Njegov pogled prešao je lagano od jednog do drugog i tek kada ih je sve netremice osmotrio, gradonačelnik je rekao. — Kako glasate prijatelji?

Latimer je izašao iza pisaćeg stola i prišavši bliže građanima, rekao. — Oni koji glasaju za vešanje neka dignu desnu ruku.

Malder je gorućim pogledom šetao od jednog do drugog građanina, sve dok konačno svi nisu digli desnu ruku, mada je Holidej primetio da su se mnogi ustezali da to učine.

Malderov zaključak okončao je njihovu dilemu. — Odlično prijatelji. Biće obešen u zalazak sunca na glavnoj ulici, gde će ga svaki žitelj ovoga grada moći da vidi. Ali, pre nego što dobije ono što je zaslužio, želim da svi vi ovde i vaše familije i prijatelji prisustvujete pogrebu mog sina. Vili će biti sahranjen onako kao što zaslužuje, uz počast i poštovanje celog grada koji će ga ispratiti kao jednog od svojih najdostojnijih građana.

U međuvremenu, Latimer je u svojoj kancelariji duboko odahnuo s olakšanjem i umorno se skljkao u stolicu za svojim pisaćim stolom. Obrisao je čelo vratnom maramom slanom od sasušenog znoja i radoznalo pogledao Holideja koji je još uvek stajao pored rešetaka svoje ćelije.

— Preostalo vam je još deset časova života, Holideje — rekao je Latimer. — Prema tome, možete raditi što god hoćete, možete da pevate, da psujete, da šetate po ćeli-

ji ili jednostavno da sedite. Šta ćete raditi nimalo me se ne tiče.

Holidej se vratio do svog ležaja i ukrućenog držanja seo na ivicu. Zagledao se u pod između svojih stopala i pokušao da se opusti. Za trenutak nije želeo da razmišlja o izopačenoj sudbini koja ga je u ovom gradu bacila u more glupih nezgoda. Kasnije, kada malo otupe prvi udarci teškog šoka, pokušaće da razmisli. Ali, za sada... sve što je mogao da učini bilo je da proklinje svoju glupost i da čeka puštajući da časovi lenjo prolaze.

• •

Dženifer Malder stajala je pored prozora velike raskošne kuće na drugom kraju grada. Gledala je niz ulicu u očekivanju da se njen otac pojavi. Za nju je bilo kristalno jasno da je smrt njenog brata Vilijama potpuno izbacila iz ravnoteže oca. Njegov odnos prema Vilijamu bio je takav da je za njega najveći deo vremena bilo teško da sebe vidi u ulozi oca koji ima sina i kćer. Svi razgovori koji su se u porodici vodili počinjali su i završavali se onim što Vilijam radi, što je radio ili što će u budućnosti raditi. Bilo kakvo obraćanje njoj sastojalo se samo u uzgrednim rečenicama i nije sadržalo nikakav veći značaj niti je imalo uticaja na njegove planove u vezi sa Vilijamovom budućnošću.

Kada je njen otac stigao do vratnica bašte, Dženifer se uklonila od prozora i nasula u jednu čašu viski za njega. Donela je i stavila čašu na sto u sredini sobe i posle to-

ga se povukla u kuhinju da tamo pripremi hladan ručak. Ako bi njen otac pozeleo da ruča, jelo je bilo spremno za serviranje. Ako nije bio gladan, Dženifer bi imala slobodno celo prepodne, a isto tako i poslepodne. I to joj ništa nije smetalo. Ceo njen život prošao je u usamljenosti i ona se pribojavala da i ostatak života neće biti drugačije.

— Dženi?

Njegov poziv naterao je Dženifer da se trgne i uspravi. Osetila je kako joj je pod nabujalim devojačkim grudima srce življe zakucalo. Zbacila je kosu rukama na vrat, zagladila kućnu haljinu i uštinuvši se nekoliko puta, naterala nešto rumenila u obraze. Vest o Vilijamovoj smrti bila je za nju strahoviti udar i prošle noći kasno je zaspala, umorna od plača. Verovatno da drukčije ne bi ni mogla zaspati. No, jutros se probudila sa čudnim saznanjem da je Vilijamova smrt uopšte nije mnogo pogodila. On joj je bio brat, to je istina, ali kao i njen otac, ni brat joj nikada nije bio previše blizak. Vilijam se prema njoj ponašao kao prema nekome koga sticajem okolnosti mora trpeti u svojoj blizini, ali ju je potpuno isključivao iz svih svojih interesovanja i aktivnosti. Ona je vrlo često pomišljala da se on, kada mu ne bi bila sestra, uopšte ne bi ni potrudio da s njom progovori makar jednu reč. Zato je žalost koja ju je prošle večeri naglo obuzela odjednom prošla i ona je jasno znala da je to njeno osećanje značilo da je već prihvatila činjenicu da sada na svetu postoje samo njen otac i ona.

Neodlučno je pošla prema velikoj dnevnoj sobi, u susret svom ocu.

On je stajao pored stola, sa praznom čašom u ruci. Gledao je netremice u čašu kao da se pitao kuda je piće moglo nestati.

— Nasući ti još jednu čašu, oče — rekla je zadovoljna što joj je glas normalno zvučao.

— Ne, nemoj se truditi, kćeri — rekao je Džerom Malder. Spustio je čašu na sto i dugo se netremice zagledao u nju pre nego što je rekao. — Presudili smo Vilijevom ubici i on će biti obešen.

Dženifer je osetila da joj se od značaja tih reči celo telo trglo, ukrutilo kao sledeno. Nasilje u bilo kom obliku bilo joj je potpuno strano. A vešanje čoveka bilo je nešto što je znala da nikako ne može smisliti, makar se radilo i o vešanju ubice njenog brata.

— Sahranićemo ga odmah posle podne — rekao je Malder. — Ceo grad će biti na pogrebu. A onda, pred sumrak, poteraćemo onu hulju Holideja do vešala i obesićemo ga.

— Želim da oba puta budeš pored mene, i na pogrebu i onda kada ubica bude obešen.

— Ne... ne na vešanju, oče, molim te.

— Moraš da se pojaviš, devojk — rekao je Džerom Malder okrenuvši se od nje i pogledavši kroz prozor na ulicu. — Sto mu muka, posle toga skupiću najveću poteru koju je ovaj grad ikada video i poći ću za ostatkom Holidejeve smrdljive bande. To će možda potrajati izvesno vreme, pa zato želim da svakog dana posećuješ Vilijev grob i da ga brižljivo održavaš. Želim da tamo uvek bude svežeg cveća i možda bi bilo dobro da se jednom ili dvaput u toku dana pomoliš na

njegovom grobu. Treba pokazati ljudima da žalimo za njim.

Tresla se od drhtavice koja ju je prožela, a zatim odlučnim glasom rekla. — Ali oče, svako zna da žalimo za Vilijem. Više bih volela da ne prisustvujem vešanju.

Pogled Džeroma Maldera je postao tvrdi. — A zašto, devojk?

Dženifer je počela da zamuckuje. — Biće mi... biće mi muka, oče. Ne mogu to da podnesem.

— Do đavola s tim — prasnuo je Malder. — Prisustvovaćeš vešanju i neće ti se smučiti. Ostalo je sada samo nas dvoje i možda je vreme da počneš izgrađivati svoj položaj i ugled u ovom gradu mesto da sediš kod kuće i da samo gledaš kroz prozor kao neko ko se boji sopstvene senke. Čuo sam da se priča kako si privlačna mlada žena i kako se sviđaš mnogim mladim ljudima. E vidiš, možda je vreme da počneš da obraćaš pažnju na njihove poglede i na njihove znake naklonosti.

Dženifer je ponovo uzdrhtala i počela da protestuje. — Ali oče...

— Ostali smo samo nas dvoje, devojk — ponovio je. — Izgubio sam Vilija, ali još uvek imam tebe. Bićeš mi potrebna, mnogo potrebna nego ikada do sada. Moraćeš da mi budeš istovremeno i sin i kći.

Rekavši to, udaljio se čvrstim korakom ostavljajući otvorena ulazna vrata i Dženifer ukočenu i suznu od brige i razdraženosti.

— Šta ti misliš, Tome? — zapitao je onizak kratkonogi čovek, koji je stajao pred šalterom banke i slagao novac na gomilu, kada je tako složen svežani novčanica pružio preko tezge Tomu Haksliju.

— Šta mislim o čemu, Bene? — promrmljao je dok je slagao novac

u fioku, potpisao dokument o depozitu i natakao ga na jednu krivu žicu.

— O vešanju, o čemu drugom?

— Ne znam, Bene, zaista ne znam. Tog Holideja još nisam video i nisam imao prilike da o njemu stvorim neko mišljenje sem onoga koje obično vlada o ljudima njegovog kova. A šta ti misliš?

— Po svemu izgleda da je kriv, Tome — odgovorio je Ben Kabot bez dvoumljenja. Vodenje gradske štale imalo je za Bena Kabota izvesnih prednosti, i to utoliko što je imao dovoljno slobodnog vremena koje je mogao posvetiti čemu hoće. Kada bi jednom ostavili konje u štali, ljudi su odlazili i on ih više nije video sve dok se ne bi vratili i uzeli konje sa namerom da odu. A većina dolazaka i odlazaka sa obavezanim ostavljanjem konja događala se obično u dane vikenda. Ostalih dana u nedelji, a to je bilo i danas, njegov posao je slabo išao. Stoga je imao vrlo malo posla pošto bi nahranio ono malo konja koje je držao i pošto bi pored njih obavio druge poslove. Stoga, kada nije imao nikakav drugi izgovor da dođe u grad, Ben je voleo da časka sa svakim ko je bio voljan da s njim utroši nešto vremena. Sada, pošto je saterao Hakslija u tesnac, Ben Kabot nije nameravao da dopusti da mu šansa za razgovor isklizne iz ruku.

— Kriv je kako može biti samo čovek koji je do grla uvaljen u zlo, Tome — rekao je Kabot. — Do vraga, on tvrdi da je bio tamo na nekom ranču i da je tragao za dvojicom begunaca koji su ukrali neke pare, a da je sada pošao u Fletstoun za opkladu. Svašta. Sve to

zvuči neverovatno, jer ko bi prešao stotine milja zbog obične opklade. Ipak, odelo mu je od odličnog materijala i mogao bi ga nositi i guverner bez trunke stida, a konj mu je takođe odličan. I još nešto: jesi li video njegov revolver?

Tom Haksli je odmahnuo glavom. O revolverima je znao samo da pucaju, da iz cevi izleti metak, da ranjava ljude i da ih ponekad može usmrtiti. Nije želeo da zna ništa više o tome.

— Taj njegov revolver je remek delo preciznosti i našteloan je da okida na dodir lak kao pero, bar tako Latimer kaže — rekao je Kabot. — Zašto bi jedan pravi džentlmen, za kakvog se taj izdaje, nosio revolver kao što je njegov?

Tom Haksli je opet odmahnuo glavom. Kabotove oči su sinule od oduševljenja i nagnuvši se napred preko tezge, on je rekao naglašavajući svaku reč. — To je bar jasno, Tome, takav revolver se nosi da bi čovek iz njega pucao i usmrtio, i to što baže. Taj čovek nije živio tegobnim životom, to je jasno. On je živio u blagostanju, od lake zarade, od kocke i od iznajmljivanja revolvera. Uostalom, nisam sada prvi put čuo za Doka Holideja. Kažem ti, nemoj obraćati pažnju na ono što neki glupci u ovom gradu pričaju o surovom suđenju. Holidej je kriv kao davo i zaslužio je da visi.

— Priča se da je suđenje bilo malo neuobičajeno, Bene — primedio je Haksli sebe da primeti. Nešto ranije ovde je bio Tomlinson i on mi je ispričao da je gradonačelnik Malder održao govor, te da je posle toga tražio da se glasa. Tomlinson kaže da Holideju nije bila

pružena šansa da nešto kaže. Sve je bilo završeno za nekoliko minuta.

— A zašto je onda Tomlinson glasao za vešanje, Tome? — zapitao je. — Ako je gajio neku sumnju trebalo je da to javno kaže, zar ne? No, ovako se desilo da je vešanje jednoglasno odlučeno.

Haksli je potvrdno klimnuo glavom u znak da se slaže sa tim zaključkom, ali je ipak rekao. — E, to je stvar Vile Tomlinsona, zar ne, Bene? On je taj koji će morati da na savesti nosi takvu odluku. U svakom slučaju, to se mene ništa ne tiče i radije me što ni na koji način nisam umešan.

Zadovoljan što od Hakslija više nemašta da izvuče, Ben Kabot se okrenuo i pošao prema vratima banke. U do vratku je zastao puštajući da mu jak vetar mrsi srebrnaste pramenove kose. Ne osvrćući se za sobom, nastavio je. — Hoćeš li ići da prisustvuješ sahrani Vilija Maldera, Tome?

— Biću tamo, Bene — rekao je.

Kabot se okrenuo sa jedva primetnim lukavim osmehom na usnama i rekao. — Odlično. Kad pođem, svratiću po tebe, pa možemo otići zajedno.

Posle toga Ben Kabot je pošao svojim putem. Tom Haksli je nabrao obrve i osetio se još jadnijim i bednijim. Nije mu se dopadala ideja da prisustvuje pogrebu, jer su ga takvi događaji uvek bacali u depresiju. Izvesno vreme nastojao je da bude zaokupljen činovničkim poslom, a zatim je pošao prema zadnjem delu kuće i proverio vrata na dvorištu. Pošto se i treći put toga jutra uverio da su zaključana, osetio se mnogo bolje.

Ako se banda pljačkaša vrati, a on je bio siguran da će se vratiti, nije želeo da bude napadnut s leđa. Ako bude napadnut frontalno, onda je bar znao da će imati dovoljno vremena. Tu je zastao i zapitao se: vremen a za šta? Ako mu neko prisloni cev revolvera na glavu, Tom Haksli je znao da protiv toga neće moći da učini baš ništa. On je bio bankar a ne heroj, i u svakom slučaju nije bio rođen za borca.

To popodne posetila su ga još dva klijenta, ali to su bili samo obični rutinski poslovi primanja novca u depozit i sa tim ljudima jedva da je progovorio reč. Posle toga ulica se malo pomalo počela puniti narodom. Ugledao je Bena Kabota koji je dolazio iz saluna i po tome je znao da je vreme za pogreb. Zaključao je fioku sa novcem, pažljivo proverio da nije na stolu ostavio neki dokument, a onda izašao iz banke i zaključao vrata za sobom.

Jedva klimnuvši glavom Benu Kabotu u znak pozdrava, zakoračilo je na ulicu. Narod je već bio formirao neku vrstu redova i dremljivim hodom išao je lagano obasipan toplim zracima popodnevnog sunca. Do groblja je trebalo preći pešice dobrih pola milje i pri takvoj vrućini Tom Haksli je znao da će se namučiti i preznojiti više od većine drugih, uglavnom zbog toga što mu je i kratkotrajan hod dražio žuljeve na nogama.

Iz ulice ispred njih pojavila su se laka kola pokrivena crnim satenskim zastorom i uputila se prema gomili naroda. Vozač kola, vrtlar gradonačelnika Maldera, bio je obučen u crne pantalone i crni frak sa dugačkim leđima, koji je Haksli prepoznao kao jedno od od-

bačenih Malderovih svećanih odela. Vrtlar, jedan visok i mršav čovek pegavog lica, po imenu Reg Tombi, izgledao je tužan i duboko ožalošćen. Haksli nije mogao a da ne pomisli kako Tombijevo držanje i izgled izvanredno odgovaraju zadatku i poslu koji je to popodne po dužnosti morao da obavi.

Do tog trenutka kola su stigla do sredine glavne ulice i na trotoaru se pojavio gradonačelnik Malder sa svojom kćerkom Dženifer. Njih dvoje zauzeli su mesto neposredno iza kola na kojima su se, kako je Haksli sada mogao da zapazi, nalazila dva kovčega. Gradani, a Haksli je znao da se tu okupio ceo grad, svrstali su se iza gradonačelnika i njegove kćeri. Malder je bacio kratak pogled oko sebe i iza sebe da bi video ko u tom skupu nedostaje, a onda je dao naredbu Tombiju da potera kola.

Tom Haksli je neprestano brisao čelo maramicom. Znojio se obilno, a žulj na nozi počeo ga je bockati jer su ga tesne cipele pritiskale i kada je stigao do groblja, žuljevi na obe noge već su bili upaljeni i zadavali mu neizdržljiv bol. Povratk u grad biće za njega krajnje mučan i zbog toga je odlučio da ne prisustvuje vešanju. Umesto toga, vratiće se u banku, završiće dnevne poslove i posle toga staviće noge u toplu vodu.

Nije mu ništa značilo što neće videti čoveka koji se zvao Dok Holidej i koji je iz nekih razloga doneo u grad mrtvog gradonačelnikovog sina, a zajedno sa njim i ranjenog Džada Vilsa. Zašto je taj čovek tako postupio, Tom Haksli nije imao pojma. Osećao se u izvesnoj meri nesposoban da shvati posebnost duha pojedinih ubica,

pa je zbog toga rešio da i ne pokušava da iznađe pravi razlog tog Holidejevog postupka.

Stojeći na padini brega u senci jednog usamljenog drveta, Haksli je posmatrao kako propovednik Bert otvara Bibliju i priprema se da se obrati okupljenoj gomili. Kada je Bert počeo pogrebnu službu, misli Toma Hakslija su odlutale na drugu stranu. Poznavao je Vilija Maldera već nekih desetak godina i pratio ga je kako raste od bezobraznog nevaspitanog deteta u istog takvog, pa možda i goreg, neobuzdanog mladića. Nije ga voleo. U stvari nije mogao da se seti ničega što bi Vili Maldera oertavalo u koliko-toliko prijatnom svetlu. Džad Vils je bio nešto drugo. Mada je odgojen kao siročće, i kao takav bio lišen stabilnosti i sigurnosti porodičnog života, Vils je imao neke osobine koje su se Haksliju dopadale. Voleo bi da je mogao dobiti bolje obrazovanje i da mu je u životu bila pružena povoljnija šansa. Ali, Džad Vils je nekako pao pod zlokoban uticaj Vilija Maldera i postao je tako reći njegova kopija. Njih dvojica su zajedno terorizali mlade žene na gradskim igrankama i veseljima, obojica su previše pili, obojica su se nasilnički ponašali skoro prema svima i uopšte uzev, ponašali se kabadahijski.

Tom Haksli je uvek mislio da će jednoga dana Vili Malder doživeti tragičan i loš kraj. Tako se zaista i desilo. Kada je banda razbojnika pre nekoliko dana ujahala u grad, Vili Malder je dokazao da je zaista pravi pustahijski. Mnogi ljudi su ga videli kada je na konju ujahao u glavnu ulicu praćen Vilsom koji je jahao za njim. Bio je to njihov neodgovoran potez u obranu grada,

koji je i druge ljude naveo da se umešaju u borbu, pa je lako na neki način grad dobio prvu bitku. Banditi su bili odbačeni napolje ostavljajući za sobom dvoje mrtvih.

Što se tiče Toma Hakslija, to je trebalo da bude kraj događaja i ako bi se on pitao, to bi zasta i bio kraj. Ali, to nije bio slučaj sa Vilijem Malderom. Vili je spakovao nešto hrane u svoje bisage i sa Vilsom, stremen uz stremen do njega, pošao je u poteru za banditima koji su pobjegli iz grada. Bili su u pretriji čitav dan i noć pre nego što ih je Holidej doneo nazad.

Zbog toga je, po Hakslijevom mišljenju, bila logična pretpostavka da su mladići, sledeći trag, naišli na jednog od ljudi koje su tražili i da su verovatno pokušali da ga uhvate, kao što je Džad Vils tvrdio. To što u svom pokušaju nisu uspeli, Tomu Haksliju je dokazivalo samo činjenicu da onaj ko se igra vatrom na kraju obavezno mora i da se opeče. Nije mu bilo nimalo žao zbog onoga što se Viliju desilo, ali je smatrao nepravičnim što je gradonačelnikov sin povukao za sobom i bespomoćnog Džada Vilsa.

— I neka od sada obojica počivaju u miru...

Na te reči propovednik Berta, Tom Haksli je digao glavu. Bio je iznenađen kada je zapazio da su oba groba već bila zatrpana i da se okupljeni narod počeo razilaziti. Uhvatio je Bena Kabota kako ga radoznalo ispitivački posmatra, pa je otresao iz glave nepristojne misli i uputio se nazad prema gradu. Nije prešao ni polovinu puta do grada, a počeo je hramati. Stotinu metara dalje bio je prinuđen da stane i skine cipele. Mada ga je vrelo tlo zarilo kroz čarape, on je taj nepri-

jatan osećaj trpeo sa zadovoljstvom, znajući da je Džerom Malder zapazio nezgodu koja ga je snašla i da će mu zbog toga oprostiti odsustvovanje sa vešanja Doka Holideja.

Pošto je tako našao rešenje za jedan problem, bilo mu je moguće da se odvoji od Bena Kabota čim su stigli do početka glavne ulice. Dok su građani u mnoštvu napunili salun da bi tamo ispili poneku čašu za podušje Vili Maldera i Džada Vilsa, Tom Haksli je otišao u svoju banku. Zatvorio je vrata za sobom i zastao pored prozora da odatle kao posmatrač gleda ono što se zbiva daleko od njega.

Pošao je u zadnji deo banke i na špiritusni primus stavio lonac sa vodom, a sa jedne police skinuo veliki limeni lavor. Stavio je nekoliko grumena soli u lavor i kada je voda provrla, naliio nešto klučale, a zatim dodao malo hladne vode. Zatim je skinuo čarape, seo na stolicu i oprezno zaronio žuljevita stopala u vruć rastvor soli. Zatvorio je oči od zadovoljstva što je bol u žuljevima odmah popustio. Ostao je da sedi tako, skoro zahvalan nebu što u tom gradu nema nijednog prijatelja koji bi ga u tom momentu uznemirio.

III

— O 'kej, Holideje, vaše vreme je isteklo.

Čet Latimer je stao pored rešetaka ćelije zveckajući svežnjem ključeva u ruci. Tanke usne bile su mu izvijene u podrugljiv osmeh. — Eto, vidite, čak i slavnom Doku Holideju dođe sudnji čas... i to ne baš slavan sudnji čas.

Dok Holidej je ustao sa grubog ležaja i netremice pogledao šerifa u oči. — Vi znate da je ovo greška. Latimere — rekao je. — Ono nije bilo suđenje nego obična besmislica, lakrdija.

Latimer je slegnuo ramenima i stavio ključ u bravu. Okrećući ključ, istovremeno je izvukao revolver. Kada je brava škliocnula, on je hitro koraknuo unazad i bacio svežanj ključeva prema pisaćem stolu. Zatim je još malo ustuknuo i naperio revolver Holideju u prsa.

— Ja primam platu da bih radio ono što građani traže, Holideje — rekao je. — Nema smisla raspravljati o tome. Trebalo je da dobro odmerite posledice koje će vas snaći pre nego što ste ubili Malderovog dečaka.

— Ja sam ubio jedno krvožedno štene koje je žudelo za slavom i čašću, Latimere. Na mom mestu i vi biste sigurno učinili isto.

Latimer je kratko mahnulo rukom u kojoj je držao revolver i nestrpljivo rekao. — Izlazite ovamo i zavezite!

Holidej je ostao u ćeliji i mirno izdržao Latimerov pogled. U šerifovim očima ugledao je senku nedoumice i nesigurnosti. Revolver u Latimerovoj ruci digao se još stepen više i od stiskanja drške na zglavcima njegove šake izbili su blede pečati.

— Očekujete li da ovo primim mirno i pokorno? — zapitao je Dok.

— Primate to kako hoćete, mister — odgovorio mu je Latimer oštro. — Ali, utuvite sebi u glavu jedno: bićete obešeni i meni je sasvim svejedno da li ćemo vas obesiti celog, polovinu ili četvrtinu od vas. Ako mi budete pravili neprilike, izrešetaću vas.

Holidej je shvatio da Latimer ne blekira. Nije imao razloga za to jer su svi aduti bili u njegovim rukama. Holidej je brzo razmišljao pokušavajući da iz klopke nade neki izlaz. Ali, svakog trenutka sve više je uviđao da je u beznađežnoj situaciji. Ako se bude odupirao šerifu, ovaj će ga izbušiti kuršumima, a ranjen možda ne bi mogao da iskoristi eventualnu šansu za bekstvo koja bi mu se kasnije u nekom trenutku slučajno mogla ukazati. U mislima je još uvek gajio neku jalovu nadu da će napolju na ulici biti i poštenih, odlučnih ljudi koji bi shvatili da mu se ovako strogom kaznom čini nepravda.

Povukao je sebi vrata ćelije i izašao napolje. Lica sjajnog od sitnih kapljica znoja, Latimer je ustuknuo još jedan korak. Liznuo je nervozno usne i pokretom ruke naredio Holideju da se okrene. Kada se Dok okrenuo, Latimer mu je hitro stegao ruke, a onda ga trzajem okrenuo i grubo gurnuo prema vratima. Na izlaznim vratima Holidej je zastao, ispravio se i tmurno pogledao šerifa.

— Samo me još jednom gurnite, mister — rekao je glasom dubokim od ljutnje — i tako mi svega na svetu, rastrgnuću vas.

— Napred, vražji sine! — odgovorio je Latimer osećajući da mu se krupne graške znoja slivaju niz lice.

Holidej nije poslušao i ostao je na mestu sve dok mu Latimer nije prišao i vrhom revolvera pogurao ga napred. Holidej je tada izašao na trotoar. Sunce je već zalazilo i ulica je bila u potpunoj senci. Ljudi su stajali u redovima duž trotoara i u manjim grupama, i gledali u njegovom pravcu. Niko nije govorio: na ulici je vladao potpun muk.

Holidejev pogled prošetao je ulicom gore-dole sve do ulaza u jednu drugu ulicu, udaljenu ne više od pedesetak metara. Tamo je stajala okupljena velika gomila ljudi i mada od njih nije mogao da vidi vešala, znao je da se ona tamo nalaze. Osetio je grč mučnine u stomaku i svaki mišić na telu odjednom mu se zategao. Odmah zatim pored njega se našao Latimer i snažno mu pritisknuo cev revolvera u rebra. Iza ugla zatvorske zgrade pojavila su se još dva čoveka sa puškama i prišavši Holideju, stali svaki sa po jedne strane.

Pošto je pažljivo osmotrio ulicu, Latimer je rekao kiscim glasom. — Nemojte sebi otežavati položaj, Holideje. Pođite pravo napred i završite ono što mora biti. Ako ne budete mirno pošli, mi ćemo vas silom odvući.

Tada je na kraju uličice ugledao gradonačelnika Maldera. Pored nje ga stajala je jedna mlada žena samrtno bledega lica, i sa rukama, čvrsto zgrčenim pred sobom gledala svet oko sebe s izrazom straha i čuđenja na licu. Kada je on naišao, ona ga je kratko pogledala, a zatim brzo skrenula pogled na drugu stranu.

Holidej je iskoristio taj trenutak i glasno rekao. — Maldere, vaš sin je nasrnuo na mene pucajući iz puške kao krvožedna budala. Nije me ništa pitao i nije mi dao vremena da ja njega nešto pitam. Bio je željan krvi, krvi bilo kog čoveka, pa pošto sam ja bio sam, on i njegov mladi prijatelj smatrali su da ću biti lak plen za njih. Učinio sam samo ono što bi u sličnim okolnostima učinio bilo koji drugi čovek u ovom gradu, samo sam branio sopstveni život.

— Ubio si mog sina i Džada Vilasa, Holideje — rekao je Malder dubokim, hrapavim glasom. — Građani ovoga grada oglasili su te krivim i osudili te da budeš obešen. Tu više nema šta da se razgovara.

— Idite do đavola! — rekao je Dok. Gurnuo je laktom jednog stražara pored sebe i stupio korak napred do ivice trotoara. Osetio je da mu se cev Latimerovog revolvera čvrsto zarila u leđa, ali na to nije obratio pažnju. Pogledavši okupljene ljude i žene, koji su došli da prisustvuju njegovom vešanju, povikao je. — Ima ljudi koji će znati da sam govorio istinu. Ako se povinujete autoritetu ovog ludaka, bićete odgovorni za ubistvo isto kao i on!

— Ućutkaj ga, Latimere! — zurlao je Malder. — Veži mu usta! Nemamo vremena za gubljenje!

Latimer je rukom dao znak dvojici svojih pratilaca da zgrabe Holideja i kada su oni to učinili, Latimer je iz Dokovog džepa izvadio maramicu i vezao mu je preko usta. Holidej je zamahnuo nogom i zadao udarac obojici stražara. Odbacivši ih u stranu, Dok je jednim zamahom ramena gurnuo Latimera i bacio ga sa trotoara.

Za trenutak je bio slobodan, ali su tada na Malderovo glasno naređenje iz gomile ljudi iskočili dvojica drugih. Dok se Holidej okretao, uviđao i borić koliko je mogao, priskočili su i drugi. Jedan mu je zadao udarac pesnicom u stomak, a drugi ga je udario u vrh brade. Holidej ih je ipak odbijao sa dosta uspeha, iako su mu ruke bile vezane pozadi, sve dok Latimer nije priskočio i udario ga drškom revolvera po glavi. Holidej je osetio eksploziju bola i kolena su mu klecnula.

Zatim je povučen napred duž trotoara. Kada mu se slika pred očima

rizbistrila, zapazio je kako se gomi-
la razmiče otvarajući put za njega
i one koji su ga vukli. Pred očima
su mu se ukazala vešala i on je
gurnut prema stepenicama. Udario
je glavom u ogradu stepenica koje
su vodile na platformu, i pre nego
što je se sasvim osvestio, bio je
povučen uz stepenice i postavljen
na kapak koji se pri vešanju otva-
rao.

Za nekoliko sekundi Latimer mu
je namakao omču na vrat i konop-
pac je zategnut vukući mu glavu
naviše, tako da se pri svakom pok-
retu sve više i više zatezao. Holidej
je stajao tako osećajući pritisak
grubog konopca na vrat i jedva u
mogućnosti da diše od maramice
koja mu je zatvarala usta.

Onda je do njega dopro Malderov
grub glas. — Završite sa tim, še-
rife. Ne želim da se ovaj prizor da-
lje produžava.

Holidej je iskrivio glavu da bi
pogledao u pravcu odakle je glas
dopirao. Najpre je ugledao Malde-
rovo lice, a zatim je njegovu paž-
nju privukla mlada žena koja je
stajala pored njega. Holidej je u
njenim očima pročitao izraz negodo-
vanja i otpora i kada se njegov
pogled zadržao na njoj, ona se žur-
no povukla iza svog oca, tako da
je izgledalo kao da će pobeći. No,
Malderova ruka se brzo pružila na-
zad i spustivši se čvrsto na njeno
levo rame, zadržala je, ukoliko joj
je zaista bila namera da se udalji.
Mlada žena je ostala da stoji obo-
rene glave, leđima okrenuta Holi-
deju. Dok je zapazio da joj se ra-
mena tresu.

Latimer je naredio svojim poma-
gačima da siđu sa platforme za ve-
šanje i prošavši pored Holideja, do-
šao do ograde platforme. Holidejev
pogled je kliznuo do njega i u oči-

ma mu je planuo bes. Uspeo je da
pomeri maramicu koja mu je pri-
tiskala jezik i da promrmlja. —
Kad mi se pruži šansa, Latimere, ja
ću vas ubiti!

Otrovna pretnja i odlučnost nje-
govog glasa naterali su Latimera da
zbunjeno proguta vazduh. On se
neodolično osvrnuo oko sebe, ali je
Džerom Malder ponovo grmnuo: —
Ako nisi sposoban da izvršiš svoju
dužnost, Latimere, gubi se do da-
vola odatle i pusti nekog drugog ko
to može!

Holidej je primetio da se Latimer
trgao. Misli su mu se grozničavo ko-
vitalale i u glavi je počeo da oseća
bol od udarca drške Latimerovog
revolvera. Po prvi put u životu,
koliko se mogao setiti, mrzeo je ne-
kog čoveka bezgranično i potpuno.
Ali, znao je da mu sama mržnja ne-
će doneti nikakvo dobro. Počeo se
ponovo otimati, ali su veze na ru-
kama čvrsto držale. Na ulici je vla-
dala neka čudna, grobna tišina i u
masi koja ga je okruživala niko se
nije kretao. Samo su svi pogledi
netremice počivali na njemu.

Tada se ulicom začuo topot kopi-
ta. Holidej je video kad se Latimer
okrenuo. Odjeknuo je pucanj revol-
vera i ljudi su počeli da postavljaju
pitanja jedan drugom, sve dok od-
jednom neki nisu počeli bežati.

Ostali su počeli vikati i vrištati,
a neko u blizini vešala opsovao je
glasno i povikao razgovetno, tako
da su ga svi mogli čuti. — Ponovo
su došli!

Nastala je opšta zabuna, jer je go-
mila konjanika koja je dolazila niz
ulicu pripucala iz revolvera, a od-
govorili su im begunci koji su po-
hitali da potraže zaklon. Holidej je
izvijao glavu gledajući šta se deša-
va, sve dok nije ugledao Džeroma
Maldera kako sa revolverom u ru-

ci uzmiče ka jednoj sporednoj ulici. Žena koja je do tada stajala pored njega čučala je zgrčena pored zida trgovine.

Konjanici su sada bili sasvim blizu i zagusujući paljba ispunila je ulicu. Od konjskih kopita digli su se gusti oblaci prašine i prekrili dobar deo ulice. Holidej je čuo kada je neko viknuo. — Preseci mu konopac!

Zatim se začulo trupkanje čizama na platformi i trenutak kasnije pred njegovim očima iskrsnulo je lice nekog bradatog, preplanulog čoveka. Taj čovek pružio je ruku sa nožem iznad Dokove glave i jednim zamahom odsekao omču stegnutu oko Dokovog vrata. Okrenuo je zatim Holideja i presekao veze na njegovim rukama, a zatim je skočio sa platforme, vinuo se u sedlo svog konja i odjahao.

Holidej je za trenutak ostao na svom mestu gledajući prizor pred sobom. Pucnji su dopirali iz mnogih vrata, ali koliko je mogao da vidi, napadači su ipak napredovali onako kako su hteli. Zaklanjajući svoju kćer sopstvenim telom, Džerom Malder je stajao raširenih nogu i bez oružja. Jedan konjanik je jurnuo na njega i ispalio dva hica od kojih je jedan pogodio Maldera u rame. Drugi kuršum zario se u zid blizu njega.

Konjanik je nastavio da juriša prema njima i odgurnuvši Maldera ruskim prsima, dograbio mladu ženu za kosu. Ona je krikнула i zamahnula noktima prema napadačevom licu, ali se on samo grubo nasmejavao i zgrabivši je drugom rukom za bluzu, pocepao finu tkaninu. Devojka je ostala upola obnažena pred njim.

Holidej je skočio sa platforme vezala i videvši neki revolver u pra-

šini, potrčao da ga uzme. Dva konja su u trku projurila pored njega i kada je dograbio revolver, ugledao je šerifa Latimera kako punom brzinom beži trotoarom, čak i ne pokušavajući da upotrebi revolver.

Holidej je ponovo obratio pažnju na konjanika i devojku. Do tog momenta napadač je uspeo da devojku digne sa zemlje i mada se ona divljački borila, uspeo je da je odvuče nekoliko metara dalje od njenog oca.

Holidej je potrčao prema njemu, ali je razbojnik čuo da mu se neko približava i hitro se okrenuo u sedlu. Kada se banditov revolver upravo prema njemu, Holidej je opalio. Njegov hitac planuo je samo delić sekunde pre hica bandita na konju, ali je i to bilo dovoljno da razbojnik promaši cilj.

Pogođeni bandit se strmoglavio iz sedla i njegov konj je slobodan jurnuo, odbacivši pri tome mladu devojku u stranu. Kada je devojka tresnula na zemlju i prestrašena zajecala, Holidej je uzmakao pred zahuktalim konjem, digao je sa zemlje i pomogao joj da se popne na trotoar.

Videvši Malgera da ustaje sa zemlje, Dok je i njega zgrabio za rame da mu pomogne. Kada je Malder ustao, Dok ga je gurnuo niz trotoar. Malder je potrčao nekoliko koraka, a onda se okrenuo lica podivljalog od ljutine.

— Bežite, do vraga! Zar hoćete da izgubite glavu? — gurnuo je Holidej. Kada je Malder prihvatio mladu ženu koju mu je Dok predao u ruke, Dok je pripucao na konjanike koji su se sada ustremili na njega. Kuršumi su zazviždali opasno blizu i videvši da je Malder još neodlučan šta da učini i da li da beži, Holidej je čučnuo na trotoar i

pažljivo nišaneći ispalio nekoliko hitaca i prinudio trojicu konjanika da ustuknu.

Tada se jedan kuršum zario u njegov sako i oprlijo ga po koži. Okrenuo se i pripucao, ali je posle dva hica magacin pištolja ostao prazan. Trojica konjanika su se u međuvremenu vratili i ponovo su jurili na njega. U tom trenutku čuo je nekoga da glasno viče. — Ovamo, gradonačelniče! Brzo!

Malder je prošao pored njega i povukao devojkicu sa sobom. Meci su zapraštali po zidovima i porazbijali stakla na prozorima. Holidej je pogledao u pravcu odakle se glas čuo i tamo ugledao jednog visokog, ćelavog čoveka u građanskom odelu kako sa otvorenih vrata pokretom ruke požuruje Maldera.

Sva sreća za gradonačelnika, a sva sreća i za njega samog, pomislilo je Holidej i potrčao. Malder je gurao zbunjenu, uplakanu mladu ženu i ugurao je pored visokog čoveka u kuću. Već kada je i on sam hteo da uđe, niz trotoar je u trku došao Čet Latimer praćen kišom kuršuma koji su pljuštali oko njega. Ugledao je Holideja i pokušao da zastane u mestu, ali je nošen inercijom utrčao iza istih vrata kroz koja je upravo prošao Malder.

Trojica konjanika, koji su pažnju usredsredili na Doka Holideja, bili su sada opasno blizu. Holidej je potrčao, uz tresak zatvorio vrata za sobom i legao na pod. Kuršumi su se zarili u tvrdo drvo na vratima i Holidej se otkotrljao u stranu u potrazi za boljim zaklonom iza zida. Odatle je pogledao na drugu stranu odaje, prema ostalima koji su se tu nalazili. Visoki ćelavi čovek je hrabrio i težio uplašenu devojkicu, a Malder i Latimer su klečali iza blagajničke tezge. Holidej je pogledom

obuhvatio odaju i tek tada primetio da se nalazi u banci. To mu je bilo milo zato što su zidovi banaka obično bili čvrsti, a vrata i prozori obezbeđeni rešetkama ili nečim sličnim. Prema tome, on i ostali nalazili su se verovatno u najtvrdjoj zradi u gradu. Za trenutak je shvatio, mada ostali nisu shvatali, da svaka banditska družina koja napadne neki grad obično ima neki glavni cilj, a to je da iz grada uzme ono što se može. To je moglo da znači samo jedno: kada se buka i zabuna na ulici stišaju, banditi će doći ovamo da uzmu novac.

Pucnjava na ulici je počela da jenjava i Holidej je ustao, prišao vratima i veliki zasun gurnuo na njegovu mesto. Zatim je otesao pršinu sa sakoa i pantalona i za trenutak je proverio da nije možda negde ranjen. Otkrio je da mu je jedan kuršum okrnio kožu na ramenu, a drugi ogrebao tkivo na rebrima. Tek što je zaključio da povrede nisu ozbiljne i da ne zahtevaju trenutnu intervenciju, prema njemu se uputio visoki ćelavi čovek.

— Vrlo smo vam zahvalni, stranče — rekao je. — Da nije bilo vas, na ulici...

— Zahvalni njemu. Haksli? — grmnuo je Čet Latimer. — Jesi li poludeo? Pa, to je Holidej, ubica Vilija Maldera!

Tom Haksli je zastao u pola koraka i nabrao obrve. — Ali... — zaustio je i okrenuvši se žurno pogledao Džeroma Maldera. Malder je bio zaokupljen svojom kćeri koju je smestio iza tezge i u tom trenutku mrgodno je pogledao Doka Holideja, očigledno u nedoumici kako da se sada prema njemu ponaša. No, Čet Latimer mu nije pružio mogućnost da se odluči.

Latimer je odgrunuo Hakslija u stranu i naperivši revolver na Holideja, resko izustio. — Vi ste još uvek moj uhapšenik, Holideje. Ne dajem ja ni pet para na ono što se napolju desilo. Osuđeni ste na vešala i svega mi na svetu, bićete ipak obešeni.

Holidej je digao cev svog pištolja. Lice mu je bilo potpuno bezizrazno i nečitko, mada mu je u očima goreo plamen ljutine. — Radite kako hoćete, mister — rekao je.

Latimer je pogledao Holidejev revolver i boja je nestala iz njegovog lica. Holidej je znao da mu je revolver prazan, ali je pretpostavljao da Latimer to ne zna. Prema tome, trenutno su se nalazili u pat poziciji, mada Dok nije verovao da će šerif, koji je sa bojnog polja pobegao takvom brzinom kao Latimer, rizikovati sudar sa Holidejem pod ovakvim uslovima.

— Latimere, skloni tu prokletu pucaljku! — grmnuo je Malder. — Zar nemamo već dovoljno muke i bez tvojih gluposti? — Malder je ponovo pogledao Doka. Holideja i napućivši usne rekao. — Na to ćemo se kasnije vratiti, Holideje. Ali, za sada se slažem sa onim što je Haksli rekao. Zahvalni smo vam što ste spasili život moje kćeri, a možda i moj. Ali, ostalo neće biti zaboravljeno i kada se ova gužva stiša, moraće se ponovo razmotriti.

Holidej je primetio da ga Dženi-fer Malder gleda, sada nešto pribranije nego maločas. Pomislio je da će nešto progovoriti, ali tada je Malder prišao prozoru i pogledao napolje kroz gvozdene rešetke. Trgao se kada mu se Haksli pridružio. Holidej je došao do njih i preko njihovih ramena pogledao na ulicu.

— Da sam na vašem mestu — rekao je Holidej Malderu — ja bih

potražio način da ovu deyoiku izvedem oдавде. Čim budu završili sa poigravanjem po gradu, banditi će doći ovamo da uzmu novac iz banke. Sumnjam da ste vi i dvojica ostalih dovoljni da ih odbijete.

— Mislím da imate na raspolaganju još nekoliko minuta, Maldere a onda će banda nasrnuti ovamo. Savetujem vam da bančin novac stavite u neki skriven sef ili na drugo skrovito mesto a da se onda i sami izgubite. Što se mene tiče, ja treba samo da nađem svog konja — rekao je Dok.

— Vi odlazite, Holideje? — Zapitao ga je Džerom Malder napetim tonom.

Holidej je klimnuo glavom. — Možete li mi predložiti nešto bolje, Maldere? — odgovorio je Dok.

Malder se namrštio. — Ubili ste mi sina. To ne mogu da vam zaboravim.

— Ne možete isto tako ni da me sprečite da odem, Maldere. Ali, za vaše lično ravnanje ponoviću vam još jednom. Vaš sin je naprosto tražio da bude ubijen. Učinio sam samo ono što bi svaki drugi razuman čovek učinio. On me je zamenio za nekog iz bande napadača i nasrnuo na mene, ali srećom nije bio dovoljno brz i precizan...

— Ta banda napadača vas je oslobodila, Holideje — prasnulo je Latimer. — Zar posle toga možete očekivati da će neko od nas povorovati da niste jedan od njih?

Holidej je sasvim mirno rekao. — Ako baš idete na ocenu svake sitnice, onda ste sigurno videli da sam ubio jednog od njih, onoga koji je napao gradonačelnikovu kćerku. Ja sam takođe ovde u banci i samo jedan kukavica kao što ste vi

stoji mi na putu da se dočepam bančinog novca.

— Prema tome, čuli ste moju izjavu, gradonačelnice — rekao mu je — i ta izjava je čista istina. Nisam ja od onih ljudi koji iz čistog čefa ubijaju mladiće. Predlažem da kada se ovo sve bude smirilo, ako se bude smirilo, da izbrišete moje ime iz zatvorske knjige, da izbrišete sve što je tamo zapisano i da pustite da sve padne u zaborav. U međuvremenu, spasite svoju kćer odavde i sakrijte negde bančin novac.

Holidej je posle toga prošao pored Maldera, koji je ukrućeno stajao i netremice zurio u njega. No, svestan opasnog položaja u kome su se svi nalazili i više nego ikada sit kukavnog šerifa Četa Latimera, Tom Haksli je žurnim glasom zapitao. — Ali, gde da nađemo sigurno mesto u ovom gradu, mister Holideje? Svakako da shvatate u kakvoj smo situaciji. Potrebni ste nam.

— Potreban zbog čega, Haksli? — zapitao ga je Dok.

— Da nas savetujete. Ne tiče me se šta drugi misle. Kada sam čuo za vaše suđenje, pomislio sam da je to izvirgavanje pravde ruglu. Nezavisno od toga, ono što sam video pre nego što ste svi vi došli ovamo, dokazalo mi je da ste vi čovek koji ume da se bori. Dokazali ste mi takođe da znate šta radite uprkos opasnosti koja vam je visila nad glavom. Spasli ste Dženifer, a spasli ste i gradonačelnika. Onda ste preuzeli komandu i ovde. Očigledno da vi niste obična skitnica, kako vas nazivaju, i da je vaše ponašanje u skladu sa onim što se o vama priča, mister Holideje.

Džerom Malder je pažljivo pogledao Hakslija, a onda se obratio Holideju. — Ako je vaša priča tačna, Holideje, što ja još nisam spreman da poverujem, recite, je li tačno da ste vi taj čuveni Holidej, prijatelj Vajata Erpa i zašto ste došli ovamo?

— Kao što ste čuli, ja sam zaista Džon Holidej i šerif Erp mi je znana. Što se tiče mog dolaska ovamo, ja lutam i tragam — rekao je Dok.

Malder se namrgodio. — Tragate? Za čim? Ili možda bežite od nečega ili nekoga?

Holidej je slegnuo ramenima i hladno prošao pored njega. — Nema mi običaj da bežim ni pred čim i ni pred kim, to bi trebalo da vam bude jasno. Putujem i tragam. Za čim, to je moja privatna stvar, gradonačelnice. A sada idem.

Rekavši to Dok je pošao do zadnjeg dela bančine zgrade, ušao u dovršite i zatvorio vrata za sobom. Pošao je zatim u uličicu koja je vodila pored banke i do štale došao neprimеćen.

Uhvatio je svog vranca, osedlao ga, i pojahao. Ali, kada je poslednji put pogledao Lodž Krik, setio se da se u banci nalaze četiri osobe: gradonačelnik i njegova kći, bankar i jedan šerif kukavica. Znao je da njih četvoro nemaju šanse da odbiju bandu koja je bila rešila da grad zbriše sa lica zemlje.

Odjednom je zaključio šta bi morao da učini i da, uprkos surovom maltretiranju kojem ga je ovaj grad izložio, ne može tek tako da ode. Sjahavši s konja, vratio se nazad do štale i uzeo otuda četiri sedla. Odabrao je, osedlao i zauzdao četiri najbolja konja, a zatim

se ponovo vinuo na svog vranca držeći levom rukom uzde konja. Poveo ih je sporednom ulicom, a zatim ulicom koja je vodila pored banke. Kada je vezao konje za ugao dvorišta, začuo je zveket stakla koji je dopirao sa glavne ulice.

Požurivši u banku, naišao je na Džeroma Maldera koji je ruku, raširenih iznad kćerkinih ramena i glave dolazio prema njemu. Čet Latimer je išao odmah iza njih, oznojenog lica i duboko zabrinut. Iza njih stupao je Haksli natovaren sa dva teška dž. kčica. Holidej je prihvatio jednu vrećicu iz bankareve ruke i saopštio im da ih napolju čekaju konji.

Haksli je videvši konje rekao. — Besli. Možemo poći tamo. Taj grad je udaljen dan jahanja preko planina.

Džerom Malder je zamišljeno pogledao Doka i rekao. — To je veći grad od ovoga, Holideje. Mislite li da nas možete odvesti tamo?

Holidej je nabrao obrve. — Da li vi to od mene zahtevate, Maldere? — odgovorio je pitanjem.

— Nemam drugi izbor. Ne želim da mi kći pogine ili, što je još gore da je ove hulje zarobe. A što se tiče novca, ovom gradu će trebati svaki cent za ponovni početak.

— Onda, znači, bežite, gradonačelnice.

Malder se ispravio do svoje pune visine i isprsi se. — Ne bežim, Holideje, ali ako ostanem ovde, neću moći nikome da pomognem. Dovedu ovamo poturu od stotinu dobro naoružanih ljudi i sravniceemo ove hulje sa zemljom.

Holidej se lukavo osmehnuo. — To zvuči pametno i to je možda jedino pametno što sam od vas čuo.

Ali, u tom poslu ne računajte na mene. Ja odazim, a verujem da je Besli isto tako dobar kao i svaki drugi grad. Posle toga, a možda još i uz put, moraćete da se brinete sami o sebi. — Rekavši to, Holidej je prišao vrancu i vinuo se na njegova leđa. Ostali su požurili da odaberu konje svako za sebe, a Latimer je pohitao ispred ostalih.

— Radite kako hoćete, Holideje — rekao je Malder i poterao konja.

Holidej je sačekao dok se u ulici nisu pojavila tri konjanika. Tek tada je poterao vranca, ali umesto da pođe prema preriji, kuda su pre njega pošli četvoro konjanika, on je skrenuo u jednu drugu ulicu i uputio se prema zatvoru.

Stigavši tamo neprimećen, uskočio je u šerifovu kancelariju i otvorivši prvu fioku, našao u njoj svoj revolver i opasač. Odbacivši onaj pištolj što je imao u ruci, pripasao je svoj opasač i žurno izašao napolje. Zatim je pod kišom kuršuma trojice konjanika, koji su ga pratili do zatvora, pojahao vranca i punom brzinom poterao ga ulicom prema putu koji je vodio u brda.

IV

Posle oštrog jahanja kroz preriju, Dok Holidej je odmakao skoro čitavu milju ispred grupe od sedam gonilaca. Pred sobom je video Maldera i njegovu kćer, koji su za nekoliko konjskih dužina zaostajali za Hakslijem i Latimerom. Sve četvoro nalazili su se nekoliko stotina metara daleko od skupine stena koje su se dizala u podnožju jedne stepenaste padine koja mu se čini-

la dugačka skoro čitavih pola dana jahanja.

Znao je da će njegov vranac vrlo brzo izmaći onima koji ga gone, ali kada stignu do uzbrdice, gonioći će ih brzo sustići. Nije se toliko brinuo za sebe, ali je sumnjao da će četvoro begunaca biti dovoljnoiskusni za ono što će doći. Ako budu nastavili uz padinu, pored stena koje su im pružale zaštitu, sigurno će biti pobijeni.

Kada je kroz polutamnu sumrak prvi konjanik pošao prema njemu, Holidej je poterao vranca tačno u tom pravcu. Dokov revolver je planuo i bandit je pao iz sedla. Dvojica drugih, koji su jahali odmah iza njega, jedva su uspeli da ne nalete na konja palog razbojnika. Holidej je ponovo opalio i oborio i drugog bandita. Začuo se bolan krik i bandit je okrenuo svog konja ne odgovorivši na paljbu. No, treći je skočio iz sedla i polegnuvši po zemlji pripucao.

Holidej je projurio pored njega pognute glave, uzdajući se u zaštitu vrančevog vrata. Opruženih nogu, snažni vranac je grabio kao mahnit. Hitac trećeg bandita promašio je Holideja. Pri slaboj svetlosti sumraka Dok je izjurio ispred ostale četvorice gonilaca i goneći očajnički konja, naveo ih da jurnu za njim. No, vranac je opet lako umakao konjima gonilaca. Dok je bežao, Holidej je pogledao gde se nalazi Malderova grupa. Jedva je razabrao gde se nalaze i video da baš zamiču za stene. Zaključio je da im je dao dosta vremena. Sada je trebalo još samo organizovati ih za kratak otpor pre nego što mrak potpuno ovlada.

Stigavši do skupine stena, ugleđao je Latimera koji je goneći ko-

nja već bio odmakao nekih pedesetak metara uzbrdo. Malder i njegova kći bili su zastali, ali Dok je pretpostavljao da su stali samo zbog toga što je devojka već bila umorna, a Tom Haksli zato što je verovatno mislio da treba da ostane sa Malderom i devojkom, no, budući da nije imao revolver on Doku nije mogao biti od neke koristi.

Prišavši bliže, Holidej je čuo topot kopita iz prerije. Sjahao je i dobacio beguncima. — Maldere, vodite vašu kćer gore iza stena, a vi, Haksli, skupite koliko možete više granja i zapalite vatru. Ako bude-mo imali sreće, dim će napraviti zaštitnu zavesu i sakriće nas.

Malder se dvoumio i gledao Doka sa dubokom nedoumicom. Dok je nešto izgovorio tiho sebi u bradu i čuvši sve glasniji topot kopita, prasnuo. — Mister, pokušavam da spasem vaše živote i svoj život, i zato pokrenite se, za ime božie. Kad vaša kći bude na bezbednom mestu, vratite se i pomozite Haksliju.

— A šta ćete vi u međuvremenu raditi, Holideje? — zapitao je Malder natognuto. — Sami ćete se nositi s njima?

— Imate li neki bolji predlog? — odvratio je Dok resko. U tom trenutku kuršumi su zapražtali po stenama i Dženifer je glasno uplašeno kriknula. Haksli je pribrano rekao. — Učinite kao što čovek kaže, gradonačelnice. Ja ne vidim bolji način da se odupremo. Povedite i mog konja ako hoćete.

Haksli je predao Malderu vođice svog konja i žurno pošao da skuplja suve grančice i žbunje. Kada je nakupio malu gomilu, kresnuo je palidrvce i zapalio vatru. Holidej ga je mirno posmatrao, iznenađen što

vidi da je bankar vrlo pribran iako u opasnosti da bude pogođen. Ali konačno, imao je prilike da vidi kako neki ljudi tek u opasnosti pokažu svoju pravu vrednost.

Holidej je nanišanio i opalio jedan hitac. Tane je udarilo u prvog konjanika i oborilo ga iz sedla.

Sledeći njegov hitac pogodio je drugog razbojnika, ali ga nije oborio iz sedla, već je samo iz njegovih grudih izmamio jauk. Ostala trojica, obavijeni koprenom dima, zaustavili su konje. Holidej je ispalio nekoliko hitaca prema njima, kliznuo dole sa stene i ponovo napunio pištolj. Držao je revolver u ruci i čekao.

— Od njih sedmorice, trojica su već otpali, gradonačelnice — rekao je Tom Haksli tihim glasom. — Što se mene tiče, to je dobar znak za početak, a sve to je tako zahvaljujući mister Holideju.

Malderovo lice se pretvorilo u masku i on se netremice zagledao u Holideja. — Banda koja je napala naš grad broji oko dvadeset ljudi, Holideje. Šta znači ako je nekoliko njih otpisano? Još uvek ih ima dovoljno i posle ovoga što ste izveli. Da li zaista mislite da nas više neće napasti?

— Goniće nas, to je sigurno — odgovorio je Holidej. — Kad nas napadnu, moramo biti spremni. Do sada je iz ovog ipak nastalo nešto dobro.

— Dobro? Kakvo dobro?

— Saznali smo da naš bankar ume da se bori, gradonačelnice. To je više od onoga što je umeo na početku, zar ne? Kasnije ćemo možda otkriti da i u vama ima borbenosti. Onda ćemo morati da zauzdamo vašeg cenjenog šerifa, je li tako?

Malder ga je namršteno pogledao. — Latimer će postupiti onako kako mu ja kažem — progundao je.

— Možda hoće, a možda neće, Maldere — rekao je na to. Dok. — No, to ću prepustiti vama. Ono što bih želeo kada budete završili gubljenje vremena, jeste da mu uzmete revolver i da ga date Haksliju. Tako bismo imali u odbrani dva revolvra, a ne samo moj.

Posle nekih desetak minuta stigli su do mesta gde ih je čekala Dženifer Malder šćućurena pored jednog trulog panja. Gledala ih je širom razrogačenih očiju iz kojih je izbijala nedoumica. Holidej joj se kratko poklonio glavom i nastavio dalje rekavši tiho. — Biće najbolje da nastavimo penjanje, mis Malder. Ako ne možete pešice, sedite na konja, a mi ćemo ga voditi.

Dženifer je odmah ustala i rukom otresla prašinu sa odeće. — Hvala, mister Holideje, ali odmorna sam i biće sve u redu. Kao moj otac, i ja ću izdržati bez obzira sa čime se budem suočila.

— Nadam se da ste rekli istinu — rekao je Dok uzgredno. — Ovo putovanje može biti vraški teško.

Dženifer ga je ispratila pogledom, a nejin otac je zastao pored nje i pogledao je nespokojnim očima. Viđevši da sada više nije uplašena kao pre i da je očigledno odmornija, rekao je. — Sad idemo prema vrhu, a onda niz drugu stranu ka Besliju. Voleo bih ako bi mogla da izdržiš, ali ako ne budeš mogla, ti samo reci.

Čas kasnije, pošto su prešli tek nekoliko stotina metara uz strmnu kamenitu padinu, Holidej se našao licem u lice sa namrgođenim Četom Latimerom. Latimer je stajao opuštenih ramena, držeći revolver u ruci spuštеноj pored tela, očigledno

spreman za obračun ako bi mu Holidej nešto prigovorio ili ako bi ga priterao u tesnac. Ali, Holidej se napravio da ne obraća pažnju na njega i osmotrivši teren na kojem su se našli, zaključio je da je dovoljno dobar za noćni logor. Nastaviti put u toku noći bilo bi suviše opasno, pogotovu sa umornom devojkom u društvu. Smatrao je da bi za Maldera i Hakslija to takođe bio veliki napor. Ujutru će mu ova dvojica biti potrebni, pa je trebalo da se što bolje odmomore.

Privezavši vranca za jedan žbun, skinuo je sa njega sedlo i ostalima dao primer da se sprema za noć.

Pošto je pogledom obuhvatio malu čistinu, Holidej je seo pored jedne stene i iz tabakere izvadio cigaru. Malder ga je pažljivo posmatrao, ali je počeo razgovor tek kada je Dok zapalio cigaru i odbio prve oblake dima. — Smatrate li da je to pametno, Holideje?

Holidej je dunuo u užareni vrh cigare, sa kojeg je poletelo nekoliko varnica. — Oni znaju da smo ovde, Maldere — rekao je.

— Da, oni to znaju. Ali, ne znaju tačno gde smo, zar ne? Zašto im onda tom cigarom dati šansu da nas u toku noći zaskoče?

— Neće imati šanse za to, Maldere — rekao je Dok.

— A zašto ne bi? — graknuo je Malder. — Da nemate slučajno oči koje vide u mraku?

Pre nego što je odgovorio, Holidej je odbio jedan gust dim. — Maldere, niko na svetu ne bi mogao da se popne ovamo a da se ne čuje. Sumnjam da će iko od vas noćas sklopiti oka, što me navodi da vas obavestim kako ću ja brzo zaspasti. Vaš zatvor nije imao baš najudobniju postelju.

— Nameravate da spavate? — zapitao je Malder Holideja nabusito.

Holidej je klimnuo glavom i povukao dim. — Pošto budem večerao. — Pošto budete večerali? A šta to?

— Večeru iz mojih bisaga, Maldere. Kao što već znate, ja sam litalica, a ljudi kao ja uvek su spremni za svaku priliku.

Holidej je ustao i prišao svom vrancu. Otvorio je bisage i otuda izvadio konzervu pasulja, a zatim odrezao i komad sušene govedine. Došavši do grupe, dao je sve Haksliju uz reči. — Skuvajte suvo meso dok ne bude mekano, a onda zagrejte pasulj.

— Moraćemo da zapalimo vatru da bismo nešto skuvali, Holideje, a treba nam i voda — rekao je Malder ljutito.

— Na mom sedlu ima još jedna čuturica sa vodom, Maldere — odvratio je Holidej.

Holidej se lagano odšetao do padine. Prešao je nekih dvadesetak metara pre nego što se zaustavio na mestu odakle je imao pogled na predeo ispod njih. Nije se čuo nikakav šum, a vetar je pirkao, prohladan i neprijatan. Osvrnuo se oko sebe pitajući se zašto je sebi natovarao na vrat da ove ljude prevede preko planine. Od njih je mogao da očekuje samo neprilike i nikakvu zahvalnost. Ali, u njegovoj prirodi je bilo da kada nešto počne, to do kraja završi. Kada budu stigli u Besli, odvojiće se od grupe, čak i ako Latimer pokuša da ga zadrži.

Malder je trepnuo i ledenim glasom rekao. — Mislim da znaš o če-

mu govorim Latimere. Do đavola, tamo u ulici za vreme vešanja, kada su oni banditi napali nalazilo se mnoštvo građana. Naravno da su svi pobjegli kada je počela pucnjava i priznajem da sam i ja izvesno vreme bio preplašen. Bilo bi stoga sasvim razumljivo da će, kada se sve opet normalizuje, mnogi ljudi početi da od tebe traže izjašnjenje zašto si sa mesta događaja pobjegao pre svih ostalih.

Latimer se ispravio i izvukao revolver iz futrole. Nije ni pokušao da ga pruži gradonačelniku već ga je zadržao u visini pojasa malo podignute cevi tako da je ustvari držao na nišanu Hakslija i Maldera, ali je taj njegov pokret isto tako mogao da se tumači i kao bezazlen nenameran pokret ruke.

— Gradonačelniče, ne dajem ni pet para na to što ljudi misle. — rekao je, — i nije me nimalo briga da li će me neko nešto pitati i kako ću objasniti svoje ponašanje. Ja sam bio pored vešala i na prsima sam nosio značku pa sam bio najviše izložen i glavna meta bandita. Sem toga, one hulje verovatno su zapamtile da sam ubio jednog od njihovih ljudi kada su prvi put došli u grad. Zbog toga sam morao da pobjegnem što brže i što kraćim putem i da potražim mesto, bezbedno mesto odakle bih mogao da im se suprotstavim. Mislim da je svako onaj ko nije tako postupio obična budala.

— Pobjegao si kao kukavica! — prasnulo je Malder resko.

V

Po Holidejevom računu do izlaska sunca bilo je ostalo još oko jedan

čas. Nečujno je kliznuo kroz žbunje pazeći da mu se isturene grančice sa trnjem ne zakače za odelo i da lomljenjem ne otkriju njegovo kretanje. Bio je skinuo cipele sa nogu, tako da je mogao hodati bez najmanjeg šuma.

Napustio je logorište i u širokom krugu popeo se do jedne tačke iznad proplanka. Za vreme penjanja zadržao se mnogo puta, uvek osluškujući ne bi li za sobom čuo i najmanji šum. Slab povetarac šušкао je grančicama šiblja, a negde daleko od njega neko je hркаo, Izračunavši verovatni položaj svojih saputnika, Holidej je zaključio da tu buku pričinjava Malder. Njegova kći ležala je bez pokreta, zureći u tamno nebo bez zvezda. Pretpostavljao je da ga ona nije ni videla ni čula. Haksli se nalazio malo niže na padini i nešto više udesno, blizu mesta gde je gorela vatra. Kao Malder, i on je spavao. Prema tome, trebalo se bojati samo Latimera.

Holidej je osmotrio obližnji teren i zaključio da je najbolje mesto gde bi se čovek mogao sakriti negde iznad konja. Tamo se nalazila mala skupina stena i do nje se pružala samo stepenasta okomita vododerina uz koju je penjanje noću bilo opasno. Posumnjao je da bi čovek Latimerovog kova rizikovao da se tamo popne po noći.

Nastavivši penjanje, Holidej je obišao stene i sačekao da svetlost zore još malo osvoji predeo. Latimer nije davao nikakvog znaka od sebe i Holidej je došao do zaključka da će morati nešto da rizikuje. Ako bi pogrešio, morao bi da se sa njim uhvati u koštac, ali uprkos riziku, morao je da pokuša.

Svetlost zore postepeno je sve više osvajala i konačno. Dok je ugleđao tragove čizama na nekoliko ko-

raka od vododerine. Otisci čizama bili su duboki i pokazivali su gde je Latimer zario pete da bi sprečio klizanje. Pošto dalje uz brdo nije bilo tragova, Holidej je znao da Latimer nije istrajavao u svojim pokušajima da prođe tim putem. Pažljivo je odabrao put preko jedne dosta pogodne staze i popeo se njome do najviše u skupini stena. Tamo ga je iza jedne stene i ugledao. Izvadio je revolver i uperio ga na šerifa.

— Ne mičite se, Latimere — rekao je odlučno.

Te reči odjeknule su u tišini kao pucanj groma. Holidej je video da se Latimer trgao, a zatim privukao noge uz telo, dok su mu glava i ramena ležali skriveni iza jedne stene.

— Rekao sam da se ne mičete, mister — ponovio je Dok. — Držim vas na nišanu i kao što vam je poznato, ništa me neće koštati da vam prosviram metak kroz telo. Otkopčajte opasač sa revolverom i bacite ga dole.

Noge su se zaustavile u pola pokreta. Dok je pažljivo motrio očekujući da vidi reakciju na svoju pretnju. Latimer je ležao bez pokreta i Dok je znao da to znači da vreba šansu. Latimer ga nije mogao videti, ali mu njegovo životinjsko lukavstvo sigurno neće dozvoliti da nešto rizikuje. No, ako bi mu se ukazala šansa, Latimer bi ga sigurno ubio.

— Otkopčajte opasač — naredio je Dok oštrije.

Odozdo iz logora začuo se neki šum, ali Holidej nije obratio pažnju na to. Tada je Latimer rekao. — Holideje, ovo vam neće proći. Oni ljudi dole u logoru mrze vas iz

dna duše. Kada se ovo završi, sigurno ću vas videti na vešalima.

— Samo vi odbacite revolver.

Holidej je začuo šum pokretanja tela po zemlji i video kako se Latimer miče. Najpre se pomerio na desnu stranu, a zatim ponovo na levu. To je značilo da je Latimer ili skinuo opasač sa revolverom ili pokušava da ga prevari. Bilo kako bilo, Latimer je sada imao ruku blizu revolvera. Zatim je opasač proletio kroz vazduh i uz prigušeni zveket pao pored Latimerovih nogu. Ali, dok je Holidej gledao da vidi je li revolver u futroli, Latimer se otkotrljao i nestao iz vidokruga. Holidej je skočio preko stene, pao na zemlju i otkotrljao se u stranu. Kada se zaustavio, nalazio se samo pola metra daleko od Latimera. Ugledao je strah i iznenađenje na Latimerovom licu, a onda je Latimer pružio ruku sa revolverom prema njemu. Holidej se bacio napred i zadao udarac rukom u kojoj je stiskao revolver.

Njegova pesnica otežana drškom revolvera pogodila je cilj i Latimer je zastao. Od udarca on se zaneo i udario glavom o stenu, ali je i tako uspeo da ispali hitac iz ništolja. Tanc je prosviralo kroz Holidejev sako. Holidej je priskočio korak bliže, zadao još jedan udarac, a zatim iz sve snage pogodio levom rukom Latimera u mlitavi pleksus. Latimer se zgrčio i revolver mu je ispao iz ruke. Kada je pao na zemlju, Holidej se sagao i podigao revolver.

Zatim se uspravio i malo raširenih nogu, kao ukopan u tlo, sačekao da se Latimer povрати. Šerif se lagano ispravio i kada je video Holideja sa po jednim revolverom u

svakoj ruci, usne su mu se stisnule i iskrivile u grč mržnje.

— Ipak ću te ubiti — rekao je.

— Pokušaćete, mister, to ne sumnjam, ali taj će vam pokušaj biti i poslednji — rekao je Dok. — A sad pođite dole. Dižemo logor i krećemo.

Holidej je dohvatio rukom Latimera za rame i gurnuo ga niz padinu. Latimer se okliznuo i sedeći nastavio da se kotrlja niz brdo. Pokušao je da se zaustavi, ali je kliznuo dalje povukavši za sobom mali odron sitnog kamenja i peska. Zaustavio se tek u blizini logora, gde su Dženifer Malder i njen otac stajali jedno pored drugoga i gde je sa drugog kraja proplanka dolazio bankar Haksli.

Latimer je koprcajući se ustao na noge i okrenuo se da besnim pogledom i glasom dočeka Holideja. — Sad ćete videti u šta ste se uvalili. Maldere, ali sada je kasno. Ovaj prljavi ubica sada drži konce u rukama. Mislite li da će rizikovati da bude obešen? Pokušao sam da vas opomenem, ali nije vredelo, vi ste se udružili sa njim. Sad ćemo videti šta će biti sa bančinih novcem.

Džerom Malder je kratko vreme bezizrazno gledao Latimera, a za to vreme prišao je i Holidej, još uvek sa revolverom u ruci. Latimerov revolver nosio je zadenut za pojas, a opasač sa futrolom prebačen preko ramena.

Malder je uklonio Latimera u stranu i pažljivo se zagledao u Holideja.

— Šta sad nameravate, Holideje? — zapitao je.

Holidej je slegnuo ramenima. — Smislićemo dok budemo išli.

— Smislićemo? Mi? — iskušavao ga je Malder.

— Možemo porazgovarati, Maldere. Svi smo u istom sosu. Ja ću nešto predložiti, a vi, ako vam se to ne bude svidelo, učinite šta god hoćete. Od prošle noći ništa se nije promenilo.

— Sem što vi sada imate potpunu kontrolu nad grupom. Revolveri su kod vas. Da li to znači da ste ostali sa nama zbog toga da biste uzeli novac i pobešli?

Holidej je mirno izdržao njegov pogled. — To sam mogao da učinim i juče poslepodne, Maldere — rekao je.

— Davola ste mogli, Holideje! — umešao se Latimer žučno. — Onda sam i ja imao revolver. Ja bih vas sprečio i vi to dobro znate. Sem toga, bežali smo i trudili smo se da dobijemo u vremenu.

— Latimere, vi ne biste mogli da me sprečite, i to dobro znate, kao i svi ostali. A sad dosta. Vaš pucanj je odjeknuo niz padinu i naši gonjoci znaju da smo ustali i da verovatno krećemo. Zbog toga neće dugo čekati da dođu ovamo.

Holidej je prišao Tomu Haksliju i izvukao Latimerov pištolj iz pojasa. Odmerio ga je zamišljeno u ruci pre nego što je rekao. — Devojka mora poći prva. Daćemo joj dosta vremena da odmakne uz brdo. Prema tome, Maldere, vi ćete poći s njom i moraćete da sa sobom povedete konje. Sve sem moga.

— Ali, novac nećemo poneti? — upitao je Latimer.

— Ne, novac ne — odgovorio je Dok. — On će ostati kod čoveka koji je za njega odgovoran, to jest kod Hakslija. Haksli će ostati ovde sa mnom.

— Da biste ga mogli ubiti i pobeći — ostao je Latimer uporan u svojoj tvrdnji, ne skidajući pogled

sa Džeroma Maldera u očajničkoj nadi da će ga Malder podržati.

Holidej je zanemario Latimerov ispad i pružio revolver Haksliju. — Umete li da upotrebite ovo? — zapitao je.

Haksli je odmahnuo glavom. — Nikada u životu nisam opalio ni jedan metak, mister Holideje. I ne želim da opalim.

— Menj će biti potrebna pomoć, mister — rekao je Dok. — Sa ovog mesta mogu da ih zadržim, ali ako izvrše juriš, bila bi mi potrebna potpora sa desne strane, sa onog mesta gde su one druge stene. A onda, kada ostali budu stigli na pola puta odavde, mi ćemo se povući i pridružićemo im se.

Haksli je nervozno zagledao revolver i zagrizao donju usnu. Džerom Malder je rekao. — Zašto on, Holideje? Zar ne verujete meni?

— Ja sam u položaju da ne mogu nikome da verujem, Maldere — rekao je Dok. — Sem toga, bićete potrebni vašoj kćeri. Penjanje će biti teško i njoj će ustrebat i vaša pomoć i potpora. Na Latimera ne možemo računati, što pretpostavljam da ste shvatili. Prema tome, ili Haksli ili niko.

Malder je pogledao pažljivo svoju kćer i zažmirio očima.

Kada je pogledala niz padinu uz koju su se prethodne večeri popeli, na njenom licu je primetio naraslu nesigurnost i nedoumicu. Shvatio je tada da je Holidej u pravu i tiho izustio nekoliko kletvi sebi u bradu.

— U redu onda — rekao je. — Shvatam da je taj manevar razuman, Holideje. Ali, šta će biti ako vi i Haksli poginete? Za tim novcem grabiće se velika banda nitkova. Imali su svu noć da se pripreme.

— Ako mi poginemo, vi nećete imati šta da brinete, Maldere — rekao mu je Holidej.

— Zašto da ne? Nećemo imati pri sebi nikakvog oružja i nećemo imati novac. Gonioei nas mogu lako uhvatiti i rastrgnuti od besa.

Holidej je odmahnuo glavom. — Ako dobiju novac, oni neće ni peći za vama. A sada da više ne gubimo vreme. Krenite i savetujem vam da Latimera zadužite da vodi brigu o konjima. To će ga zaposliti.

Malder je pošao prema konjima davši Latimeru rukom znak da pođe za njim. Holidej je poveo Hakslija niz padinu i pokazao mu na jedan ravan stenovit ispust desno od mesta gde je on sam zauzeo busiju.

— Podite tamo i zauzmite položaj što pre možete — rekao je. — Lezite i ne pomalajte ni nos ni revolver iznad ivice stene. Sve što treba da učinite to je da ispalite jedan hitac, samo jedan hitac ako vidite da se nešto kreće. Nemojte od straha da izgubite prisustvo duha i ne napuštajte mesto dok vam ja ne kažem.

Znoj je odblio Hakslijevo lice i on ga je obrisao drhtavom rukom. — Bojim se da tome nisam dorastao — promucio je.

— Mister, ako niste, moraćete da dorastete. Nema drugog načina. Uostalom, tamo vas ne mogu pogoditi.

— Zašto ne mogu, mister Holideje?

— Zato što će njihovi kuršumi doletati odozdo, zar ne? Prema tome, kamen na kojem ćete ležati biće vam sasvim dovoljna zaštita. Sa moje pozicije, koja je upravo iznad najlakše staze za uspon, ja ću ih držati na oku i braniću im pristup.

— Nadam se da je tako, mister Holideje.

Rekavši to i osećajući se dvadeset godina starijim nego prethodne večeri, Tom Haksli se uputio prema desnoj strani padine. Nekoliko puta se okliznuo i zamalo nije ispustio iz ruke revolver i opasač sa meci-
ma, koji još nije bio pripasao oko svog mršavog struka. Holidej je privezao bisage za vrančevo sedlo i tapšanjem ruke po vratu umirio životinju. Zatim ga je čvrsto svezao za slučaj da se od pucnjave uplaši. Vrativši se do ispusta u steni, na kojem je prošle noći sedeo, Dok je plegao po njoj i proverivši da li mu je revolver pun i ispravan, počeo da čeka.

Napadači su naišli deset minuta kasnije. One koji su naišli prvi Dok Holidej je ugledao kako prilazeći izviruju iza stena. Na cevima njihovih pušaka i revolvera svetlucaje odsjaj zraka ranog jutarnjeg sunca. Lice jednog od najbližih napadača bilo je izborano, nabrano i u grču straha, što je jasno značilo da mu se nimalo nije dopadalo što je isturen napred. Prošlo je dobrih pet minuta pre nego što je taj čovek odjednom iskočio iz zaklona i u trku pojurio uz brdo prema jednoj drugoj steni. Holidej je zapazio kako mu se lice sa olakšanjem opustilo kada je zašao u senku stene i priliubio se iza nje. Holidej nije opalio ni hitac i nadao se da će Haksli postupiti na isti način.

I drugi napadač došao je brzo za prvim i uhvatio zaklon iza iste stene. Holidej je naperio revolver pre-

ma njima, ali još uvek nije pucao. Zatim su za prvom dvojicom došla druga dvojica i ubrzo je ceo prostor ispod Holideja bio ispunjen zgrčanim, gmizavim, užurbanim siluetama.

Holidej je jasno razaznao strah na njihovim licima kada je ispalio dva hica. Meci su pogodili obojicu i oni su se srušili na kamenito tlo jaučući od bola. Pre nego što je odjek pucnjeva zamro, brza grozničava erupcija paljbe prolomila je tišinu planinske padine. Holidej je sagnuo glavu znajući da će ranjavanje dvojice napadača odgoditi za trenutak njihov napad, ali svakako ne zadugo. Zatim se pucnjava utišala, isto tako brzo kao što je počela, i padinom je opet zavladala tišina.

Holidej je otpuzio stopu-dve napred kako bi mogao nesmetano proviriti preko ivici ispusta. Ugledao je čoveka koji je predvodio bandu i koga je svakako morao ubiti da bi sprečio nastavljaj napada.

Nanišao je pažljivo, ali baš kad je opalio, jedan drugi napadač je istrčao iz zaklona i protrčao između njega i bandita sa zavijenom glavom. Bandit je u trku raširio ruke i pao na zemlju kada ga je Holidejev kuršum pogodio u bok. U međuvremenu, Holidej je ispalio i drugi hitac, ali je bandit sa zavojem već bio nestao sa vidika.

Pucnjava je ponovo počela, ali je trajala veoma kratko i onda se sve opet utišalo. Holidej je bacio pogled prema mestu gde se nalazio Haksli, ali je razaznao samo nejasnu senku, siluetu njegovog tela priliubljenu uz uzani stenoviti ispust. Nastavio je da ga nosmatra za slučaj da Haksli dignu glavu, s obzirom da je pucnjava bila prestala. Ali, prošao je pun minuta a da se Haksli nije ni pomakao i Holidej je morao da

pažnju usredsredi na aktivnost pred sobom. Nije znao da li se Haksli skriva od kuršuma ili je možda pogođen.

Odjednom je cela planinska padina odjeknula od besne koncentrične pušcane paljbe. Holidej je znao šta će zatim uslediti. Vođa bande je zaključio da sporadična paljba uz gubitak ljudi ne vodi ničemu. Zbog toga je odlučio da krene u opšti napad. Ako bi Dok i Haksli uspeli da taj napad odbiju, još uvek bi bilo nade za spas. Osmotrio je predeo iza sebe i na svoje veliko olakšanje zapazio da je Malder stigao do vrha vododerine. Sada je na konopcu izvlačio svoju kćer gore, dok je Latimer stajao po strani i namršteno posmatrao bojište ispod sebe.

Zatim su napadači ponovo nasrnuli, petorica u prvom talasu poduprti šestoricom drugih iza njih i svi su nastupali pognuti, šunjajući se, koristeći svaki mogući zaklon, neprekidno pucajući dok su prilazili većom brzinom nego Holidej i njegovi pratioci prethodne večeri. Holidej ih je posmatrao, rešen da ne puca dok prva petorica ne stignu na razdaljinu od dvadesetak metara. Tek onda je otvorio vatru.

Jedan napadač se zateturao unazad mlatarajući rukama dignutim prema nebu i bez glasa se srušio niz strminu. Drugi je pao na kolena i na njegovoj košulji briznula je crvena krvava mrlja. Puzeći, on se odvuкао iza žbunja. Ostala dvojica pokolebala su se, ali im se ubrzo pridružio par napadača iz sledećeg ešalona. Zatim su raspoređeni u stroj, pucajući mahnito iz revolvera, ponovo krenuli na juriš.

Holidej je brzom paljbom ispraznio revolver, odmah ga napunio i ponovo ispraznio. Bacio je pogled

prema Haksliju, ali sa kamenog ispušta gde se nalazio Haksli nije video oblačiće barutnog dima. Rekao mu je, istina, da ne puca dok ne vidi da se neko približava njegovom položaju i možda niko nije ni krenuo tamo, pa se Haksli držao njegovog uputstva.

Zatim je Holidej ugledao trojicu napadača na desnoj strani, koji su se brzo kretali uzbrdo. Znao je da Haksli, makar skriven u zaklonu, neće moći da se meri sa njima. Doviknuo je glasnu opomenu i sa olakšanjem ugledao Hakslijevu glavu koja se promedila iza stene. Sunčani zraci odbijali su se od cevi revolvera koji je uzeo od Četa Latimera.

— Sad ili nikad — doviknuo je Holidej nadjačavajući neprekidnu grmljavinu metaka. Nije mogao da zna da li ga je Haksli čuo ili nije, ali se nadao da ipak jeste. A onda je Hakslijev revolver grmnuo i Holidej je video kako se Haksli trgao i zabacivši glavu unazad, pritisnuo usta drugom rukom da bi prigušio krik gađenja i zaprepašćenja. Dok nije imao više vremena da brine o bankaru zbog toga što su četvorica napadača bili vrlo blizu, a druga četvorica nastupali su odmah iza njih. Za minut ili manje neki od njih će stići sasvim blizu i šćepaće ga za gušu. Možda će moći da smakne dvojicu ili trojicu, ali ostala petorica će ga izrešetati.

No, pucao je ujednačenim tempom održavajući isti interval između dva pucanja i na taj način pokušavao da zadrži napredovanje napadača. Još jedan od njih pao je pogođen, a zatim i četvrti. Ali, preostala šestorica uporno su se približavali. I vođa bande se verao uzbrdo dovikujući naredbe glasom od kojeg se prolamala padina. Holidej je oborio i petog napadača i već se počeo spre-

mati za odstupanje, kad je ugledao da su dvojica napadača okrenuli leđa i izmaknuvši dvadesetak metara, potražili zaklon. Sledeći njihov primer, i ostala četvorica su ustuknuli.

Holidej je odahnuo s olakšanjem i ponovo pogledao prema Tomu Haksliju. Bankar je sada klečao na kolenima i mahnuto pucao, očigledno ne nameravajući da se povuče. Zatim ga je Dok video kako se odjednom trgao unazad. Izustio je kletvu. Pošto je pokazao da je više nego sposoban i hrabar borac, Haksli je pogođen i Dok nije znao koliko teško.

Pošto su oni koji su napadali njegovim pravcem ustuknuli i pošto je njihov vođa nestao sa vidika, Holidej je ustao iz svog zaklona i uputio se pravo prema mestu odakle je Tom Haksli pružao otpor. Neposredno ispred stene ugledao je dve zgrčene osobe skrivene u zaklonu i u hodu Dok je ispalio na njih četiri hica. Napadači su brzo pobešli i klizajući se niz padinu, stigli do otvorene prerije.

Stigavši do ispusta na kome je bio bankar, Dok je ugledao Toma Hakslija kako se diže na kolena. Niz košulju mu se slivala krv iz rane na vratu. Holidej je žurno izvađio čistu maramicu i podvezao ranu. Zatim je digao Hakslija na noge i povukao ga sa ispusta na plato. Haksli ga je pogledao lica zgrčenog bolom.

— Kako vam je, Tome? — zapitao ga je Dok.

Haksli je s mukom progutao vazduh i prinudio sebe da se osmehne. — Čuo sam da u borbi nije lako. Bogami, to što sam čuo bilo je tačno.

— Jeste li sposobni da pođemo oдавде?

— Ne znam.

— Morate pokušati.

Haksli se opet slabo osmehnuo. — Pokušaću. Zar mislite da ću dopustiti da me ovi lešinari srede i olako prođu?

Noseći s naporom teškog bankara, Holidej je lagano pošao uzbrdo. Dvaput se okliznuo i pri tome pao na kolena i poderao pantalone. No, nastavio je dalje trpeći žegu vrelih sunčanih zraka, grebanje trnovitog žbunja, bolove u mišićima nogu koje su se svaki čas klizale. Ipak je stigao do podnožja vododerine i odatle ugledao konopac koji je visio tamo gde ga je Malder ostavio. Učinivši još nekoliko koraka, Holidej ga je prihvatio i rekao Haksliju da mu usedne na leđa. Onda je uzeo konopac s obe ruke i počeo da se vuče. Cipele su mu zaronile u mekani pesak vododerine, ali ih je on izvukao, otesao i postavio da se vuče uzbrdo. Kada je stigao do vrha, pao je iznuren na zemlju. Haksli se skotrljao sa njegovih leđa i ostao nepomično da leži licem okrenut prema suncu i sa Holidejevom maramicom natopljenom krvlju oko vrata.

Holidej ga je odvuкао u šareni hlad jednog velikog žbuna i osmotrio padinu iznad sebe. No, tamo nije bilo ni Maldera niti njegove kćeri ni Četa Latimera. Holidej je ostavio Hakslija da se sam stara o sebi i spustio se polako niz vododerinu. Svog vranca je našao nedaleko od njenog kraja, jer je dobra životinja bila pošla za njim. Holidej je uzeo rukom vrančev povodnik i žestoko odupro nogama. Snažni ždrebac je odgovorio na njegov napor i uz Holidejevu pomoć, koji ga je na svakom koraku pridržavao da ne klizne nazad niz vododerinu, životinja je stopu po

stopu pošla uz klizavi brdski pute-ljak. Petnaest minuta kasnije, sav pokriven penom vranac je izbio na ravniji teren. Skoro iscrpen od napora, Holidej se pružio po zemlji i dišući duboko da bi povratio dah, pomislio je da li će neko od njih doživeti sutrašnji dan.

VI

Dva časa posle tog prvog odmora Dok Holidej je vodio svog vranca uz stepenasti deo dugačke planinske padine. Haksli je sedeo na vrancu, ali je na to pristao tek posle uzaludnog protivljenja. Rana mu je jako krvarikla i bez vode i za-voja Dok je mogao vrlo malo da učini za njega. Njegova maramica već natopljena krvlju sprečila je preterano krvarenje, ali ga nije potpuno zaustavila. Znao je stoga da je neophodno Hakslija dovesti do sledećeg logora, gde bi se on mogao odmoriti i možda dobiti nešto bolju negu.

Penjao se s mukom dalje praćen nemilosrdnim, užarenim suncem. Hlada je bilo sasvim malo i pove-tarac je prestao da duva. Bled u licu i mučen bolom Haksli se držao na vrancu i nije se žalio. A onda iznenada, baš kada je Dok počeo sumnjati da bankar neće moći dalje, prema njima je niz padinu kliznuo Džerom Malder. Malder se pažljivo zagledao u Hakslija i videvši u kakvom je stanju, izustio nerazumljivu kletvu.

— Izgleda loše — rekao je Holideju.

— I jeste loše, Je li vaša kći sposobna da ga neguje?

— Snaći će se — rekao je Malder nategnuto. Uzeo je iz Holidejevih ruku vodice konja i povukao snažnog vranca uz ostatak padine do sasvim ravnog platoa. Dženifer Malder ih je pogledala umornim pogledom. Čet Latimer je stajao naslonjen na jedno drvo. Osmehnulo se upola prezrivo upola ogorčeno i nije ponudio da im pomogne. Holidej se ispeo poslednjih nekoliko metara i umorno se spustio na tlo. Čuo je kada je Malder zatražio od Dženifer da se pobrine za Hakslija, a onda je Malder prišao da mu se pridruži. Dok je imao oba revolvera, jedan u futrolu a drugi zadenut za pojas. Za svaki slučaj okrenuo se tako da oružje bude van Malderovog domašaja.

— Je li bilo gadno, Holideje? — zapitao je gradonačelnik.

— Bio sam i u gorim situacijama.

— Čuli smo pucnje. Do vraga, koliko ih je bilo?

— Došla je cela banda.

— Dvadesetorica?

— Približno toliko.

— Koliko ste ih oborili?

Holidej je umornim pokretom ruke prešao preko nabranog čela. Žudeo je za nekim žestokim plćem koje bi ga okrepilo. — Po mojoj računici četvoricu. Ne znam Hakslijev rezultat.

Po prvi put za sedam godina, koliko dugo je poznavao Toma Hakslija. Malder je za njega osetio duboku simpatiju i izvesnu dozu topline.

— Kako se držao? — zapitao je Holideja.

— Učinio je ono što sam od njega tražio.

Malder je štucnuo. Posle nekog vremena, kada je video da Holidej

ne otvara oči, rekao je. — Mnogo vam dugujem, Holideje. Dok sam se penjao ovamo, imao sam dosta vremena za razmišljanje. Ne mogu da zaboravim da ste mi ubili sina, ali sam voljan da priznam da vam okolnosti nisu bile naklonjene. Predlažem, bar za vreme dok se ne izvučemo oдавде, da sklopimo primirje.

Holidej je otvorio oči i žmirkajući ga pogledao. — Zbog čega nam je potrebno to primirje?

— Latimer nešto očekuje — rekao je Malder otvoreno. — Osećam to u vazduhu.

— Onda motrite na njega.

— To i nameravam. Ali, želim da znate kako ne morate dalje snositi celo breme odgovornosti. Voljan sam da preuzmem svoj deo. Želim da imam revolver da bih držao Latimera na oku dok se vi i Haksli odmarate. Nije važno ako to bude i do kraja dana. Vi ste pokazali šta treba raditi i ja želim da vam pomognem. Neću vas izdati.

Holidej ga je pažljivo pogledao. Želeo je samo da zaspi. Kasnije, kada se odmori, biće svežijeg duha i moći će da smisli plan za budućnost. No, u ovom trenutku misli su mu bile zbokane i konfuzne. Osećao je da je otupeo i nesposoban.

— To mi je teško da odbijem, Maldere — promrmljao je umorno. — Pobeđen sam. Ali, želim da nešto imate na umu. Ako me iznenađate savladate, bićete prepušteni sami sebi. Razbojnici će vas ponovo napasti, u to ne možete sumnjati. Na Latimera se ne možete osloniti, a trenutno ni na Hakslija. Prema tome, ostaćete samo vi i vaša kći, a ja sumnjam da ih vas dvoje možete zadržati.

Od iznenadne navale besa Malder je pocrveneo u licu. — Do đavola, Holideje, zar me ne razumete. Naravno da vas mrzim, ali voljan sam da tu mržnju trenutno zaboravim. Život moje kćeri i moj život, a uz to i sigurnost novca Lodž. Krika mnogo su važniji od toga šta ja osećam.

— Dajte mi dva časa odmora — predložio je Holidej.

— Hoće li vam to biti dovoljno?

— Moraće da bude, gradonačelnice. Moramo da stignemo do vrha pre zalaska sunca. U tom slučaju možemo se nadati lakšem putovanju na drugoj strani planine. Ali, ako budemo napadnuti ovde, na ovoj strani, ne verujem da ćemo uspeti da se spasemo.

— Spašćemo se — rekao je Malder odlučno. — Sto mu muka, moramo se spasti.

Holidej se okrenuo na stranu i zaklonio lice šeširom. Za nekoliko sekundi je zaspao i kada su mu čula utonula u zaborav, svi šumovi su oko njega zamrli, samo je laki po-vetarac hladio njegovo preplanulo lice.

Dženom Malder je kleknuo pored Hakslija i umio mu lice. Pre nego što se udaljio od Holideja, sačekao je da se uveri da je ovaj zaspao, a tek onda se pridružio svojoj kćeri. Dženifer se odmah sklonila u stranu da mu napravi mesta da priđe Haksliju, i Malderu se učinilo da devojka nije nimalo uzbuđena ni zbunjena, što ga je u tim okolnostima dosta iznenadilo. Ona je oduvek bila devojka koja je izbegavala neprimlike i više je volela da pu-

šta stvari da teku svojim tokom, bez obzira na posledice koje su je mogle pogoditi, nego da se aktivno bori za ono što želi. Za vreme tog strašnog jutra ona se nijednom nije požalila. U stvari, sve jadikovke i žalbe dolazile su samo od Latimera.

— Tome, čujete li me? — rekao je Malder.

Hakslijeve oči su se otvorile i kratko vreme on je nabranih obrva zurio u maldera. Zatim je klimnuo glavom i Malder je rekao. — Tome, znam da vam je potreban odmor, vi ste ozbiljno ranjeni i želim da znate da mi je zbog toga mnogo žao. Vrlo mnogo. Ali, moram nešto da znam.

Haksli je klimnuo glavom.

— Tome, je li Holidej odgovoran za to što ste ranjeni?

Na Hakslijevom čelu urezala se duboka bora i Malder je žurno nastavio. — Ono što hoću da kažem, Tome, je da li je mogao da izbegne bitku dole na padini? Da li je on možda izazvao, jer je želeo da do okršaja dođe?

Hakslijeve usne su se razdvojile i on je duboko uzdahnio. Gradonačelnice, vi ste zaista budala. To sam oduvek sumnjao, ali nikada nisam mogao da proverim. Vi ste tvrdoglav i svojeglav čovek i suviše ste spremni da donosite brze zaključke. Holidej mi je spasio život.

— Da, ali da li je mogao da ih odbije na neki drugi način a da vi ne budete umešani u to?

Haksli je odmahnio glavom i graške znoja počele su mu se sli-vati niz usahle obraze. Gledajući ga, Dženifer je osetila želju da kaže ocu da prestane s ispitivanjem. Bila je uverena da će napor učiniti

još gorim ionako teško Hakslijevo stanje, a otkako su pošli iz Lodž Kriku, ona je sve više i više obozavala Hakslija.

— Nije bilo drugog načina — rekao je Haksli. — Holidej je primio na sebe glavni udar njihovih napada. Tri puta su jurišali na njega i tri puta ih je on odbio. Već sam pomislio da je bio glup što me je poslao desno od sebe, ali posto su i po treći put odbijeni, napadači su krenuli preko mog krila. Da nisam pucao na njih, a sam bog zna da li sam nekoga od njih pogodio ili ne, oni bi prošli pored njega, došli do viših položaja i to bi onda bio njegov kraj. A istovremeno, to bi bio kraj i za sve nas. On mi je ukazao poverenje, Džerome, više poverenja nego što mi je ijedan drugi čovek pokazao u toku celog mog života. Zahvalan sam mu što mi je pružio šansu. Ne verujem da ću se ikada više vratiti u banku.

Malder je izgleda o zaprepasćen takvom Hakslijevom izjavom. — To je ludost — rekao je. — Vi ste bankar od glave do pete. Uvek ste bili i uvek ćete biti bankar. Lodž Kriku ste potrebni.

Tom Haksli se slabašno osmehnuo i Dženifer se nagla napred da mu obriše znoj sa čela. Njegov osmeh se proširio kada ju je pogledao i onda je duboko uzdahnuvši rekao. — Maldere, vaš sin je zaslužio ono što je dobio. Nikada nisam imao srca da vam to kažem, za sve vreme dok smo živeli u Lodž Kriku. Ali, sada se to mora reći. Vil nije bio dobar. On nikada nije u sebi imao ničeg dobrog. U našem gradu on je učinio mnogo toga što ljudi nisu smeli da vam kažu. On je maltretirao svakoga u gradu još od onog vremena kada ste mu po-

klonili prvog konja i dali mu revolver. Siguran sam da bi posle izvesnog vremena on postao čovek koga biste se svideli.

Iz Malderovog lica nestalo je poslednje kapi krvi i on je brzo pogledao Dženifer da bi video kako će ona na to reagovati. Dženifer je ćutala i zaprepašćeno ga gledala.

— Vi ste ludi, Tome — rekao je Malder oštro. — Vi ne znate šta govorite. Časna reč, neću dopustiti da slušam takve reči.

— U Lodž Kriku možda biste to i mogli, Džerome — odvratio je Haksli. — Ali, ovo nije Lodž Krik, zar ne?

Haksli je sklopio oči. Malder je zaustio da nešto kaže, ali je Dženifer prošla pored njega i očešavši ga, naterala ga da se ukloni. Malder je pogledao ljutitim pogledom, ali ona na to nije obratila pažnju i ponovo se posvetila pranju Hakslijeve rane.

Ustao je sa zemlje i počeo da šeta malim proplankom osećajući na temenu i ramenima vrele sunčeve zrake. A onda je ugledao Latimera zgrčenog u hladu retkog žbunja i okrenutog prema njemu. Došao je do toga da je Latimera skoro mrzeo.

— Nemoj mi praviti neprilike, Latimere — zamumlao je Malder. — Nemoj ništa pokušavati ili svega mi na svetu, požalićeš za to.

— Uzeli su vas pod svoje, gradonačelnice — podsmehnulo se Latimer podrugljivo. — Vrućina vam je otupela misli i sa vama je svršeno. U Lodž Kriku vi biste pesnicom oborili svakog onog ko bi vam se tako obratio.

— Ovo nije Lodž Krik — podsetio ga je Malder isto onako kao što je Haksli podsetio njega.

— Ne, nije, gradonačelnice, i za vas bi bilo bolje da to imate na umu. Holidej je uzeo sve u svoje ruke, Haksli je gotov, a vaša kći nije dovoljno čvrsta da dalje nastavi put. Prema tome, tu smo samo vi i ja.

— Nemoj me stavljati u isti rang sa sobom — viknuo je Malder. — Nemoj me porediti sa tobom ni u kom slučaju. Ti si hulja, pobegao si ne samo iz grada već i ovde na polju. Kad bih mogao, najradije bih ti zauvek zapuštao usta.

Požurivši do Toma Hakslija, Malder je zapazio da Haksli izgleda mnogo gore. — Ne znam, tata — rekla je Dženifer zabrinuto — to je sve zbog malopredašnjeg razgovora. Možda je čuo šta si rekao šerifu. Moraš da se smiriš, oče. Ovakav kakav si, unosiš nemir u svakoga.

Malder je mrzovoljno pogledao. — Kako to misliš, devojko? — zapitao je napeto.

— Mister Haksli i mister Holidej treba da se odmore, tata. Ako je potreban neki posao koji će te angažovati, onda prikupi drva i naloži vatru. Ja ću prokuvati vodu, jer bi nam svima prijalo malo kafe.

— Da naložim vatru... šta to znači? — prasnuo je Malder.

Dženifer je tvrdoglavo izdržala očev pogled i dodala. — Svi moramo, na neki način pomoći, oče — rekla je bez daljeg komentara.

— Latimere, pomози mi da skupimo drva za vatru — naredio je Malder.

Latimer ga je pogledao još uvek osmehnut. Zatim je zavrteo glavom. — Našao sam pristojan hlad i ne želim kafu, gradonačelnice. Bolje bi bilo da se prihvatite posla i da radite ono što vam ljudi kažu. Vaš

novac i vaš autoritet ovde ne vrede ništa.

Malder je rekao nešto pogrdno i posao dva koraka prema njemu, ali je tada ugledao Dženifer koja ga je ljuto sekla pogledom. Izgovorio je tiho još jednu kletvu i zatakao revolver za pojas. Sledećih pet minuta prikupijao je žbunje i sitne grančice i pomoću njih zapalio vatru. Kada je stavio na vatru lončić za kafu, seo je malo dalje, van dohvata dima, i pažljivo se zagledao u Latimera.

Dženifer se pridružila Malderu kada je voda u loncu počela da vri. Uzela je iz njegovih ruku jedno lonče i udaljivši se od vatre i dima, počela da pije malim gutljajima. Ubrzo posle toga boja joj se vratila u lice.

— Sada je nešto mirniji, oče — rekla je. — Nadam se da će preživeti.

— To je već nešto bolje — rekao je Malder nabusito. — Misliš li da će biti u stanju da putuje?

— Ne, bar za nekoliko časova, ako uopšte bude mogao poći, oče.

— Zar je tako loše?

— Izgubio je mnogo krvi. Sem toga, on je dosta star čovek, tata, i nenaviknut je na ovu vrstu napora. Ali, pokazao je da je hrabar i hrabrost će mu možda pomoći da se izvuče.

Malder je ozbiljno pogledao svoju kćer jer ju je sada video u svim drugom svetlu nego ranije.

Prošlo je već čas i po od kako je Holidej zaspao, ali kada se sa padine ispod njih začuo neki šum i njiska konja, Holidej se istog časa našao na nogama i sa revolverom u ruci prišao do ivice proplanka, odakle je pogledom obuhvatio obližnje padine. Posle kratkog vre-

mena prišao je ostalima i rekao. — Morate da izvučete Hakslija odavde, Maldere. Odmah.

— Zašto? Šta će se desiti?

— Napadači su smislili drugi plan i to, kako izgleda, da nas uhvate pre nego što pođemo dalje. Kao i mi, i oni znaju da nam predstoji samo nekoliko časova napornog putovanja pre nego što dođemo na pitomiji, pristupačniji teren. Pođite odmah i ne gubimo vreme u raspravljanju.

Malder se okrenuo i zagledao se prema suncu koje je žarko palilo. — Samo još nekoliko časova? Jeste li sigurni, Holideje?

— Za ime božje, mister, učinite kao što sam vam rekao, hoćete li? Posadite Hakslija na mog konja i pođite. Neka devojka ide pored njega i neka ga pripazi, ali neka u isto vreme motri na Latimera. To bi bilo vaš posao, a ostalo prepustite meni.

Latimer je prišao vatri i nogom nabacao prašinu i pesak preko nje, a za to vreme Dženifer i Malder su se upinjali da Toma Hakslija postavе na vranca. Pošto su konačno uspeli u svojim naporima, Haksli je mlitavo klonuo vrancu na vrat. Ne čekajući naredbu da pođe, vranac je zakopao kopitama uz padinu. Latimer je požurio ispred njega i ubrzo nestao iza jedne skupine žbunja. Malder je odpozadi gonio vranca, a Dženifer ga je bodrila idući sa strane. Ostali konji pobuđeni vrančevim odlaskom pošli su za njima.

Čet Latimer je celo jutro proveo u smišljanju planova za budućnost. Po njegovim računicama sa životom u Lodž Kriku bilo je završeno. Nikada više Džerom Malder neće podržati njegovu kandidaturu za

gradskog čuvara reda i zakona. U stvari, kada više ne bude u stisci i pod priuskom nemin oogađaja, Malder će opet postati apsolutni gospodar i kao takav odbacuje svakoga ko ga je izdao. Odbacuje i Četa Latimera i zgaziće ga sasvim sigurno, kao što je očigledno da je kukavički bezao pred bananima.

Tako je Latimer doneo odluku da sa svojim dosadašnjim životom mora prekinuti. Imao je dobrog konja i, čak i bez revolvera, lako je mogao stići do Beshija i dalje sve do nekog grada gde će naći bolje mesto za sebe. Ali, smatrao je da bi mu bilo lakše i bolje kada bi imao revolver. A još bolje bi bilo kada bi sa sobom nosio novac iz banke Lodž Krika. Tada bi se stvarno mogao smestiti gde hoće i kako hoće, verovatno negde sa one strane granice. Sa Lodž Krikom je završeno, a ako napadači zbrišu Holideja, oni će navaliti dalje i uhvatiće Maldera, njegovu kćer i Hakslija, ako bude živ, i naplatiće im se za sve muke. Prema tome, niko nikada neće saznati za aktivnosti Četa Latimera.

Pošto je doneo takvu odluku, Latimer je pošao ispred ostalih i postavio tako oko dva časa dok nije stigao do jedne tačke nekih pedesetak metara daleko od vrha. Tu je našla skupina gustog drveća i bacala dugačku senku niz okomitu padinu. Malder će morati pri penjanju da prođe kroz taj hlad, biće umoran i neće mu biti do prepiranja. Zato je Čet Latimer ostao tu da čeka sa jednom podugačkom, teškom granom u ruci, očiju uprtih u put kojim je došao.

Prošlo je nekih desetak minuta pre nego što ih je ugledao. Malder je i dalje vukao vranca za sobom,

ali je devojka bila malo zaostala. Tom Haksli je lezao pramukljen uz konjski vrat i činilo se kao da ce sa svakim korakom krupnog vranca kliznuti sa njegovim leđa. Ali, to se nije desilo i kada je Malder poveo konja između drveća, Latimer je izašao pred njega.

Malder ga je iznenađeno pogledao i otkinuo je spustao tesku granu na glavu. Latimer se čvrsto osmenjavao. Malder je pokušao da se skloni i odojje udarac, ali refleksi mu nisu bili dovoljno brzi i grana ga je udarila po čelu rascepiвши kožu. Malder je pao na kolena još uvek aržeći vodice vranca u ruci.

Latimer je prišao bliže i još jednom ga udario polomljenim komandom grane. Dženifer je očajnički kriknula i jurnula na Latimera, ali je on odgurnuo u stranu i iz Malderovog pojasa izvukao svoj revolver. Posle toga prišao je Haksliju sa namerom da ga svuče iz sedla, ali Hakslijeva ruka kliznula je i zadržala se na njegovom ramenu.

Za trenutak je Latimer ostao na mestu kao ukopan. Oči su mu se raširile od straha, ali odmah zatim shvatio je da je Tom Haksli više mrtav nego živ i odgurnuo je njegovu ruku u stranu. Haksli je muklo zastenjao i pao iz sedla.

Latimer je odmah zgrabio bančin novac iz bisaga na vrancu i vezavši kanapom vrećice od nepromočivog platna, prebacio ih je preko ramena. Kada je već hteo da trkom pobegne, Dženifer se ponovo bacila na njega. Uspela je da mu priđe i da mu zarije nokte u lice, na šta je Latimer opsovao. Zatim je udario pesnicom i devojka se zateturala par koraka pre nego što su je noge izdale.

— Prokleta ženturačo! — dreknuo je Latimer.

Dženifer nije ustala, već je ostala na zemlji jaučući od bola. Latimer je jurnuo pored vranca i počeo se verati uz padinu. Tek kada je bio na pola puta do zamišljene slobode, shvatio je da je još uvek vrlo daleko od Beslija. Skinuo je vrećice sa ramena i ponovo se vratio nazad. Za to vreme Dženifer je ustala i prišla svom ocu, ali kada se Latimer pojavio, ona je ustuknula.

— Svinjo! — kriknula je, — Prljava svinjo!

— Idi do đavola, devojko! — dobacio joj je Latimer i uzeo uzde svog konja koji je išao iza vranca. Povukao je konja za sobom, ponovo odgurnuo Dženifer u stranu i otišao.

VII

Dženifer Malder je osvestila svog oca sipajući mu na krvlju zamazano lice vodu iz svoje čiturnice. Sa zaprepašćenjem je konstatovala da duboka brazgotina na njegovoj glavi polazi iz kose pa sve do polovine čela. Oko rane bilo je dosta ogrebotina i otoka i kada je Malder otvorio oči i počeo zureti u nju pogledom mutnim od bola, ona je sa olakšanjem radosno kriknula.

— Oh, tata, živ si!

Malder je sumorno pogledao, očigledno još uvek ošamućen Latimerovim udarcem. No, malo po malo u glavi mu se razbistrilo i on je rukom otklonio kćer od sebe, kao da mu je potrebno više vazduha. Dženifer je nastavila da mu briše krv sa čela. Na kraju je otkinula komad svoje bluze i privezala

ga kao zavoj oko njegove glave. Do tada se Malder već sasvim osvestio i imao je dovoljno snage da se uspravi.

— Šta se to desilo, kćeri? — promućao je nerazgovetno.

— Čet Latimer te je napao, oče. Sem toga, oborio je mister Hakslija sa konja, a udario je i mene. Pobegao je sa novcem.

Malder je namršteno pogledao, jer mu je tek tada do svesti doprlo puno značenje onoga što je rekla. — Latimer — rekao je kao da pokušava da se seti tog imena. A onda je odjednom potpuno došao sebi i to propratio izlivom kletvi od kojih je Dženifer zastao dah. Ona se trgla i ustuknula od njega. Videvši zaprepašćenje na njenom licu, Malder se trapavo izvinio, a onda pokušao da ustane. Ali, noge ga nisu držale i on je morao rukom da se nasloni na jedno oboreno deblo kako ne bi pao na zemlju. Bacio je pogled uz poslednju padinu na kojoj su se jasno videli tragovi Latimera i njegovog konja, i bore na čelu su mu se još dublje urezale. — Koliko vremena je prošlo otkako je otišao?

— Pet do deset minuta, oče. Prešao je preko viha na drugu stranu.

Malder je ponovo izustio kletvu, ali ovaj put ne toliko žestoko i žučno. Zatim je turobno pogledao oko sebe i ugledao Toma Hakslija koji je ležao samo nekoliko metara daleko od njega, sklupčan u bezobličnu masu. Umornim pokretom ruke pokazao je prema njemu i promućao. — Pogledaj kako mu je. Sa mnom je sve u redu.

— Jeste li sigurni, oče?

— Jesam, sve je u redu.

Dženifer je prišla Haksliju i s mukom ga postavila u sedeći položaj. Na levoj strani vilice i na levom obrazu kod jagodične kosti ugledala je novu povredu. Maramica kojom je povezao ranu na vratu kliznula je i iz rane je tekla krv. Ona je brzo ponovo pritegla maramicu, a zatim mu oprala lice iz svoje čuturice. Kada se bankar konačno pomerio, ona je duboko udahнула i ramena su joj umorno klonula. Posmatrajući je sve vreme, Malder je tada shvatio da je ovaj poslednji događaj bio previše za njene snage. Uz krajnji, natčovečanski napor uspeo je da ustane i prišavši do nje, mlitavo klone porred Hakslija.

— Tome? — zapitao je. — Jesi li dobro?

Haksli ga je pogledao kroz stisnute trepavice. — Davola sam dobro, gradonačelnice.

— Latimer je pobeo sa novcem — rekao mu je Malder.

Haksli je klimnuo glavom. — Pretpostavljam sam da on samo vrebava svoj trenutak, gradonačelnice. A šta je sa Holidejem?

U tom trenutku sa donjeg dela padine odjeknula je brza paljba i odjek te paljbe prolamao se širom planine.

— Još uvek ih drži na odstojanju — rekao je Malder.

— Trebalo bi da mu neko pomogne — napomenuo je Haksli.

Malder je stisnuo usne. — Latimer mi je oteo revolver — rekao je.

Haksli ga je ozbiljno, skoro strogo pogledao. — Za ime božije, Džerome, kako ste dopustili da se tako nešto dogodi?

— Napao me je iznenada i savladao me. Nisam bio dovoljno obaz-

riv. Bio sam previše umoran od napore koji sam uložio da vas donesemo ovamo, i on me je u takvom stanju iznenadio i izbacio iz stroja. Do davola, naći ću ga makar mi za to bio potreban ceo život i sve moje bogatstvo. Naći ću ga i ubiću ga kao psa.

Dženifer se udaljila od njih. Tek tada se prisetila da ju je pri gušanjju Latimer dohvatio rukom i da joj je pocepao bluzu, tako da joj je deo grudi bio otkriven. Okrenula se leđima ocu i Haksliju, skinula bluzu i okrenula napred ono što je bilo pozadi, tako da joj je iscepani deo sada bio na leđima.

Zatim je rekla. — Idem dole da dovedem mister Holideja. Sad nam je već svima dosta ovoga. Nema nikakvog smisla da dopustimo da budemo pobijeni sada, kad novac Lođž Krika nije više kod nas. Pustimo ih neka dođu da se u to sami uvere.

Taj predlog izazvao je kod Maldera nevericu i zaprepašćenje. — Nikuda ti nećeš poći, devojko! Ostaćeš ovde gde si.

Tom Haksli je otvorio usta da nešto kaže, ali ga je odjednom obuzeo napad kašlja. Malder je priskočio i zadržao ga da ne padne na stranu. Dženifer je to iskoristila i pohitala niz padinu.

U međuvremenu je pucnjava prestala, a zatim ponovo počela i ma da joj je strah ledio srce, ona je nastavila da se spušta sve dok nije ugledala Doka Holideja šćućurenog u zaklonu iza jedne stene, odakle je paljbom zasipao izlomljenu liniju niskih stena nešto malo ispod nje. Sa svog isturenog mesta Dženifer je mogla da vidi mnoštvo ljudi sakrivenih iza tih stena, raspršenih u polukrugu tako da su zauzimali položaj u vidu dugačke kružne linije. Bilo joj je tog trenutka jasno

da su privremeno obustavili paljbu i da se spremaju za opšti napad.

Nju je odjednom obuzeo neodoljiv strah za Doka Holideja. Shvatila je tog trenutka da je sve vreme bekstva taj čovek bio jedina prava, jaka ličnost. U Lodž Kriku spasao je i nju i njenog oca, zatim im je doveo kratko vreme pre toga hteli da ga obese. Posle toga pripremio je i organizovao njihovo bekstvo iz grada i štitio im je odstupnicu na taj način što je zadržao razbojнике koji su ih gonili. Tome treba dodati da je rizikovao život kako bi njima pružio vremena da se uspinu uz ovu padinu.

Ali, sve je to bilo besciljno, pomislila je. Biće na kraju ipak uhvaćeni i pobijeni, i čak ni Dok Holidej neće moći to da spreči.

— Mister Holideje! — doviknula je.

Holidej se okrenuo i video je da stoji na istaknutom mestu jasno vidljiva na jarkoj svetlosti sunca, sa dugačkom kosom koja joj se lepršala na vetru.

— Lezite! — doviknuo joj je liutito.

Dženifer se nije ni pomerila. Stajala je na svom mestu na izgled sasvim pribrana i ni najmanje uplašena.

— Mister Holideje — nastavila je. — Latimer je napao mog oca i mister Hakslija. Pobegao je sa svim novcem.

Holidej je opsovao sebi u bradu. Znao je da se banditi na padini pripremaju za poslednji, konačni juriš. Među napadačima bilo je toliko uočljivih kretanja da bi svaka drugačija pretpostavka bila samo obmana. Trebalo je da to bude poslednji napad, a onda, ako preživi taj juriš, moći će da se povuče. Ali, sa

ovom ludom ženom koja se umešala to neće biti moguće.

— Do đavola sa novcem! — doviknuo joj je. — Sidite sa tog mesta i bežite.

— Ne, morate i vi poći — odgovorila je.

Pucnjava je ponovo počela i Holidej je sa olakšanjem opazio da je mlada žena bila dovoljno razumna i da je nestala sa vidika. Dok je napustio svoj zaklon i potrčao preko otvorenog terena pucajući u trku da bi predupredio one koji bi pripucali na njega. Jedan kuršum okrznuo ga je po boku, a drugi mu je probušio vrh cipele.

Dvojica napadača iskočili su iz zaklona i on ih je obojicu oborio dobro ciljanim hicima. Zatim je seo u zaklon i ponovo napunio revolver, neraspoložen zbog toga što se u njegov obračun sa zločincima umešala jedna žena i time mu položaj učinila još težim. To ga je toliko razljutilo da je u jednom momentu kao u iskušenju da iskoči iz zaklona, jurne pravo na bandu i poskiđa toliko bandita koliko može, pre nego što ga oni usmrte.

— Bežite, a ja ću vam se kasnije pridružiti — doviknuo je Dok u momentu zatišja, kada je prestala revolverska paljba. Nije znao da li ga je devojka čula ili ne, i u tom mestu, u nadi da će napadači pasti u zamku koju je smislio i da će pomisliti da je sateran u ćorsokak, te da će poneti tim uverenjem otvoreno nasrnuti na njega. Te njegove nade ispunile su se samo nekoliko sekundi kasnije, kada su trojica bandita istrčali iz zaklona, štićeni žestokom pušcanom i revolverskom vatrom koja je prolazila tišinu planinskih padina i odbijala se od stena iza Holidejevog zaklona.

Holidej je sačekao da se prvi plotun primiri, a onda je ustao dovoljno visoko da iza svog zaklona jasno sagleda napadača. Revolver u njegovoj ruci je planuo i meci su se nepogrešivo zarili u nameravani cilj. Sva trojica pali su kao pokoreni, ili mrtvi ili privremeno isključeni iz bitke. Holideju je bilo sasvim svejedno da li je u pitanju bilo prvo ili drugo.

Trenutak kasnije potrčao je ne obazirući se na bol u nogama i butinama. Presekao je preko padine, stigao do mesta gde je poslednji put video Dženifer, koja je odmah posle toga pala, bleđa u licu, očigledno u stanju krajnjeg zaprepašćenja. Dograbio je za ruku i prinudio da ustane, ali ona ga je odgurnula i ostala da stoji vrteći glavom zbog očiglednog neslaganja sa nečim u njegovom ponašanju. Oči su joj bile ispunjene zgraženjem.

— Bežimo — rekao je Dok. — Bežimo što pre i što brže. Zadržao sam ih, ali samo na kratko, i neće proći mnogo vremena pre nego što ponovo nasrnu.

Dženifer se udaljila od njega i sklopila oči. — Ubili ste ih. Ubili ste svu trojicu.

— Nisam mogao drugačije. Na kocki je bio ili moj ili njihov život — rekao je ljutito.

— Kao i sa Vilijamom? — zapitala je.

— Kao što je bio slučaj sa vašim bratom i sa svakim drugim ko je želeo ili želi da me časti kuršumom. Šta mislite, šta je ovo? Društvena zabava? Sastanak gradskog veća ili skup švalja koje šijući veš mogu da ogovaraju koliko im je volja?

Holidej je gurnuo uz padinu i u tom trenutku odjeknula je još žešća paljba. Dženifer se spotakla i pala.

a Holidej je instinktivno polegao preko nje i zaklonio je sopstvenim telom.

Dok je provirio kroz grančice žbunja i osmotrio padinu ispod njih. Sve je bilo potpuno tiho i dokle god je pogled dopirao ništa se nije kretalo. Zaključivši da nema smisla čekati. Dok je ustao i pošao ispred nje.

Kada su zakoračili na malu čistinu, Malder je žurno pritrčao svojoj kćeri radostan što je vidi. Ali, kada je video da je živa i nepovređena, zastao je na pola puta i prikrrio svoju radost. Gledao je ozbiljno izvesno vreme, a kada je ona okrenula glavu i pogledala Doka Holideja na način koji mu se nimalo nije dopao, on je i sam pažljivo odmerio Holideja.

Holidej je zapazio njegovu reakciju na pogled koji mu je Dženifer dobacila i u želji da predupredi svako moguće nerazumevanje, rekao je bez okolišanja. — Jeste li dovoljno odmorni i spremni da nastavimo dalje?

— Naravno da sam spreman, Holideje. A šta ste vi do sada radili?

— Borio sam se da spasem život.

— I naše živote? Nameravate li da nas opet podsetite na tu okolnost?

— Da li je potrebno da vas ja podsećam, Maldere? — zapitao ga je Holidej.

Hakslji je otvorio oči i posle izvesnog vremena jedva primetan osmeh zaigrao je na njegovim tankim bledim usnama.

— Neće više biti brojanja novca, mister Holideje — uspeo je da izgovori sa velikim naporom.

— Izvući ćete se, Tome — rekao je Holidej. — Izborili ste vaš deo borbe i uveren sam da ćete se izvući.

Haksli je odmahnuo glavom. — Ne, Holideje, sa mnom je završeno. I nije mi nimalo žao. Do đavola, mislio sam da će umiranje biti nešto mnogo teže. Ali, sad vidim da sam se varao, da je za mene život uvek bio mnogo mučniji i mnogo teži. Živeći život iz dana u dan, neprestano obuzet poslovima, bez prijatelja, bez zadovoljstva, plašeći se svoje sopstvene senke, obuzet pomisliju da sam kukavica i da će ljudi to saznati prvi put kada budem doveden u kušnju koja mi noćima nije davala da spavam, skoro da nisam ni živio pravim životom. Zato mi smrt sada i nije teška.

— Vi niste kukavica. Toma — umešao se Džerom Malder prišavši Tomu Haksliju. — Časna reč, verujete da ne znam nijednog hrabrijeg čoveka od vas, izuzev možda mister Holideja koji je bar isto toliko hrabar. Pa vi ste, čoveče, otkako smo napustili grad učilini sjašet bravuroznih poduhvata.

Haksli se ponovo osmehnuo i pružio ruku da dohvati Maldera. — Džerome, nas dvojica nikada nismo bili naročito bliski i nikada ne bismo mogli ni biti, s obzirom na to koliko se razlikujemo u onome što smo želeli da postignemo. Ali, radije me što to čujem od vas, Džerome, čak i ako znam da to nije sasvim tačno. Ali, sećate li se šta sam vam rekao za Holideja. On sigurno nije nevaljalac koji bi hladnokrvno, bez razloga ubio nekog dečaka. On je živio težak život pun opasnosti i razumljivo da je zbog toga postao oštar, možda i surov, ali to je sasvim razumljivo i nikakav drugačiji ne bi mogao ni biti. Baš zbog toga čvrsto verujem da nije kriv za smrt vašeg dečka.

Haksli se zakašljao, krv mu je grunula na usta i on ih je širom otvorio da bi se dočepao vazduha i udahnuo ga u pluća. Dženifer mu je silom nalila malo vode između usana, ali on nije mogao da je proguta.

— Tamo dole — promućao je Haksli dok mu se niz bradu slivala voda i kapljice krvi — kada je bitka bila na najžešćem vrhuncu i kada moj život nije vredeo ni šaku pasulja. Holidej me je naterao da poradim na svom spasenju. On me je spasao od samog sebe. Džerome, i spasao je živote svima nama. Gde je on sada? Koliko vidim nije mrtav, zar ne? — Hakslijevo lice je mrtvački pobledelo i stisak njegove ruke postao je odjednom jači. — Holidej nije valida poginuo, je li tako?

— Ovde sam — rekao je Holidej.

Sve troje su приметili da je Hakslijevo lice odjednom dobilo smirenniji, pribraniji izgled. Digao je pogled do njihovih lica, ali je bilo očigledno da ih nije video. Na granici smrti Tom Haksli se još uvek borio. Zakasneli borac nije predavac oružje koje je u niemu samom stvorilo osećaj kompletne ljudske vrednosti.

Glasom jedva čuinitim od šapata progovorio je. — Latimer... on se dočepao bančinog novca. Na žalost, ja imam obavezu da moje klijente obeštetim i da im vratim njihov novac.

Holidej je pogledao Maldera koji je zagrizao donju usnu, ali nije rekao ništa. — Neće daleko stići — obećao je Holidej Tomu Haksliju.

— Uhvatiću ga — ponovio je Holidej svoje obećanje.

Haksli je širom otvorio oči i iza vesno vreme svi su mislili da je nastupio ropac i da se Haksli rastaie

sa životom. Ali, ovaj je prikupio poslednje ostatke energije i promuklim glasom progovorio. — Da, vi ćete ga uhvatiti, Holideje. Uхватиćete ga umesto mene jer, konačno, nas dvojica smo jedan deo posla radili zajedno — Haksli se kratko, bolno nasmejao, klonuo glavom na upale mršave grudi i promrmljao. — Na kraju, ostaće da se priča da su se Tom Haksli i Dok Holidej borili rame uz rame. Možda će naš obračun sa banditima postati legenda, možda čak i veća od O. K. Korala.

Posle toga glava mu je klonula na jednu stranu i Holidej je priskočio, pridržao ga da ne padne, a zatim ga spustio na zemlju.

Šerif Čet Latimer nije bio sasvim siguran šta da učini i kako da postupi kada jednom siđe u podnožie planine. Tek u zalazak sunca stigao je do podnožja suprotne padine planine i kada se tamo našao, bio je već sasvim iscrpljen. Njegov konj ne samo da je već davno skratio dužinu hoda od umora već je od pre izvesnog vremena počeo i da hramlje.

Latimer je sjahao i zagledao se ispred sebe. Večernje rumenila svetlost bojila je nejasne siluete na horizontu, a iz prerije je počeo da pirka prohladan povetarac. Otpio je nekoliko gutljaja vode iz čitnice i pljusnuo se nekoliko puta po licu. Napravio je kratak rezime onoga što se odigralo i zaključio da mu je popodneвно silaženje niz planinu, za vreme dok je još bilo svetlosti, verovatno spaslo život. Niko neće rizikovati da se uputi istim putem

pre nego što svane jutro, što mu je davalo celu noć prednosti da stigne u Besli i da odluči šta mu volja raditi.

Nastavio je dalje laganim hodom, štedeći konja i tri časa kasnije ujahao je u glavnu ulicu grada Beslija. Znao je da će u to vreme šerifa Rika Vejfa zateći u njegovoj kancelariji. Vejf je nekada bio zamenik šerifa Atkinsa, ali Atkins je bio otišao svojim putem i govorkalo se da je svoju šerifsku platu zamenio za trgovački posao u kojem je imao mnogo više uspeha. Na tu pomisao Latimer se osmehnuo. Zašto i on, bivši šerif, ne bi mogao stvoriti bogatstvo? Sa onim što je imao za početak mogao je, za vrlo kratko vreme, stvoriti za sebe čitavo carstvo. Mogao je najmiti najbolje revolveraše, platiti ih dobro i na taj način postići da mu budu lojalni. Nije nimalo sumnjao da će, kada bude imao mnogo novaca, lako otkriti sve prednosti i smisao luksuznog života i da će za takav život imati dosta sposobnosti. Ono što je bilo dovoljno dobro za Džeroma Maldera, biće sigurno dovoljno dobro i za njega.

Ugledavši zgradu zatvora, kroz čije se prozore svetlost probijala na široku ulicu, Latimer je odjednom došao na ideju šta mora učiniti. Sjahao je iz sedla, zagnjurio šake u prašinu na ulici i tako prašnjavim rukama prešao preko lica ramena i niz prsa košulje. Iz istog razloga zbog kojeg se polio prašinom, otkinuo je jedno dugme na košulji i malo pocepao košulju, ostavljajući ipak dovoljno platna da njegovu šerifsku značku zadrži na svom mestu. Onda je svezao konja, proverio da ga slučajno neko nije posmatrao, a zatim je vukući noge zako-

raćio na trotoar i pošao prema vratima šerifske kancelarije.

Nije hteo da se muči i kuca na vrata. Biće bolje, pomislio je, da celu scenu odglumi do kraja. Ušao je posrćući u odaju, skinuo šešir sa glave i pogledavši punačkog čoveka koji je sedeo iza pisaćeg stola, klimnuo mu glavom i promrmliao. — Vi me se sećate, šerife. Ja sam Latimer, šerif iz Lodž Krika.

Latimer je govoreći pružio ruku da dohvati stolicu i mltavo se skljkao na nju. Nagao se napred i oslonivši se laktovima na kolena, zagnjurio lice u šake. — Popio bih nešto — rekao je umorno ne dižući glavu.

Začuo je odjek žurnih koraka preko odaje, a zatim dodir ruke po ramenu i u šakama je odmah zatim imao flašu. Klimnuo je glavom u znak zahvalnosti i primeo flašu usnama. Viski ga je opalio po grlu i grejao mu stomak, ali Latimer nije prestao da pije dok se nije osetio jačim i krepelijim. Odahnuo je sa olakšanjem i stavio bocu na sto, a onda, kao da se predomislio, ponovo je uzeo sa stola i još jednom dobro potegao.

Zatim se zavalio na naslon stolice, pogladio rukama, neobrijano i prašnjavo lice i čvrstim pogledom zagledao se u Veifa. Šerif se za to vreme vratio na svoje mesto sa druge strane stola i uznemireno se zagledao u svog posetioca.

— Šta se do đavola desilo, šerife Latimere? — zapitao je Veif željan da sazna istinu.

Konačno je Latimer progovorio. — U bisagama na sedlu imam novac, sav novac banke u Lodž Kriku, šerife. Bio bih vam mnogo zahvalan ako biste ga uzeli otuda i doneli ga ovamo.

Ne časeći ni časa, Veif je izašao iz kancelarije. Vrativši se nazad, spustio je šumno vrećice sa bančnim novcem na pisaći sto i nabranog čela pogledao Latimera. — U ovim bisagama je čitavo bogatstvo, šerife. Do đavola, jeste li ga vi sami nosili celim putem od vašeg grada dovde?

— Naravno da jesam.

— Ali zašto?

Latimer je ponovo uzeo flašu i otpio iz nje veći deo pre nego što je ponovo vratio na pisaći sto pored vrećica sa novcem. Znao je da će sada morati da bude vrlo, vrlo obazriv.

— To je dugačka priča — promucuo je jedva razgovetno. — I vraški neprijatna priča. Imate li dovoljno vremena da je čujete?

— Naravno da imam. Do đavola, čoveče, recite šta imate. Vaše ponašanje mi skroz naskroz miriše na neku krupnu nenrliku i budite sigurni da sam ovde zato da vam pomognem na svaki mogući način.

— Odlično — nastavio je Latimer da valja reči preko usana. — Odlično, zbog toga što sam skoro mrtav. Ima već tri dana kako sam otišao iz Lodž Krika, tačnije pobegao, a za to vreme više od deset puta bio sam napadnut i prinuđen da se branim, ali sam na moju sreću uvek našao neku rupu da se iz smrtne opasnosti izvučem.

— Bili ste napadnuti? — zapitao je šerif Veif.

— Da, bio sam napadnut šerife i tako su me priključili da nisam mogao oka otvoriti — rekao je Latimer. — Pre dva dana banda razbojnika napala je naš grad. Ujahali su na konjima, pripucali, uzeli taoce i zapretili da će ceo grad zbrisati sa lica zemlje. Ali, ja sam ih zamalo

preduhitrio. Pobegao sam iz grada sa bančinim novcem, jer sam znao da je novac ono što oni traže, i uputio sam se ovamo. Pre nego što su me prvi put napali uspeo sam da stignem do podnožja planine.

Latimer se krajičkom usana osmechnuo Vejfu i nastavio. — Uspeo sam da se izvučem na taj način što sam smakao dvojicu njihovih. To ih je materalo da se malo povuku, ali ne za dugo. Počeo sam da se penjem uz našu stranu planine i dospo sam skoro na pola puta kad su me banditi ponovo stigli i po drugi put napali. Bio sam prikliješten njihovom paljbom skoro puna tri časa pre nego što sam uspeo da se probijem. Te noći nisam uopšte spavao jer sam nastojao da prevalim što veće rastojanje. Nadao sam se da ću im umaći, ali na moju žalost, rano sledećeg jutra ugledao sam ih opet iza sebe. Izgleda da su mi sve vreme bili za petama.

— Negde oko podne uspeo sam ponovo da pobegnem pošto sam im prethodno zadao dosta glavobolje i dao materijala za razmišljanje. Iskristio sam ostatak dana da siđem niz planinu sa ove strane, a njih sam ostavio gore na putu. No, do jutra će se oni opet organizovati i poći u poteru za mnom.

— Pa neka, ih, neká samo dođu — izustio je Vejf žestoko i tresnuo pesnicom u otvorenu šaku. Prošao je pored Latimera i zagledao se prema planinama koje se već više nisu videle. — Neka samo dođu — ponovio je — i dobiće ono što zaslužuju.

— Da, ali ako dođu, biće pucnjave i u gradu će nastati pravi pakao, šerife. Moglo bi se desiti da i nedužni ljudi stradaju. Da sam na vašem mestu, ja bih učinio nešto

drugo. Skupio bih dovoljno ljudi, a vi ih imate, jer je Besli mnogo veći grad od Lodž Krika, i pošao bih im u susret, da ih prestretnem i napadnem pre nego što budu pripremljeni za sudar. Tako biste mogli lako da ih zbrišete. Pošto su morali da prođu kroz ono što sam i ja prolazio puna dva dana i noći, oni su mrtvi umorni i nesposobni za pravu bitku.

Vejf se okrenuo na petama i zagledao se Latimeru u oči. — Savetujete mi da tako učinim, šerife Latimere?

Latimer je slegnuo ramenima. — U ovom momentu ja nisam u stanju ni prstom da maknem jer mi je svaka koščica umorna, šerife. Potreban mi je odmor, a i mom konju treba da se odmori i nahrani. Ako se dobro organizujete i ako uspete da pokrenete dovoljno ljudi, siguran sam da vam ja neću biti potreban.

Vejf ga je pažljivo odmerio sa još više ozbiljnosti na licu. — Do vraća, niko i ne pomišlja da od vas traži više od ovoga što ste već učinili, šerife Latimere. Vi ste spasili novac vašeg grada i to je od vas dovoljno. Prema tome, mi ćemo se okupiti i spetljaćemo tu bandu kako — tako, pa ćemo onda sa ponosom moći da kažemo da smo obojica pošteno zaradili našu platu.

— Gde je vaša banka, šerife? — zapitao je Latimer.

— Dole, niže u ulici.

— Da li bankar stanuje u istoj zgradi?

— Da, Tobi Hefli je njegovo ime. Siguran sam da se Tobi neće ljutiti što ga neko uznemirava, ako se radi o važnom poslu. Želite li da odmah odete tamo?

— Ne vidim gde bi novac mogao

biti sigurniji nego u banci, šerife. Hajde da svršimo s tim.

Latimer je poneo teške vrećice iz zatvorska zgrade i pošao sa šerifom Vejffom niz ulicu. Ušli su u jednu mračnu sporednu uličicu i došli do zadnje fasade čvrstog dvospratnog zdanja. Vejff je glasno zakucao na zadnja ulazna vrata i posle nekoliko minuta vrata je otvorio neki čovek star oko pedeset godina, prose- de kose i nisko oborenih ramena.

Pošto je predstavio Latimera, Vejff je objasnio zbog čega su došli i sva trojica su ušli unutra, a bankar je zatvorio vrata za njima. Hefli je pokazao puno revnosti i volje da pomogne Latimeru, pa je čak otišao toliko daleko da Latimeru ponudi da organizuje transport novca kad god on to bude hteo.

Pošto je od Heflija dobio priznaticu na predati novac, Latimer je prvi izašao na zadnja vrata. Zastao je i naslonio se leđima na zid banke i nekoliko puta duboko udahnuo.

— Za vas bi bilo najbolje da se dobro ispavate, šerife — rekao je Vejff. — Zašto ne biste iskoristili moj ležaj? Meni noćas ionako neće biti potreban.

Latimer je nabrao čelo i sa snebivenjem odgovorio. — Ne bih hteo da vas izbacim iz vaše kuće.

— Ni govora, ja u svakom slučaju neću spavati. U toku jednog časa skupiću poteru i krenuću u susret banditima. Niko vas neće uznemiravati i kada se probudite, posao će biti završen. Banda će biti ili zbrisana ili u zatvoru. U svakom slučaju, vaše brige i nevolje su završene.

Uskoro je Latimer ležao i osluškivao Vejffovo kretanje u prostoriji, a odmah zatim i njegov odlazak.

Čuo je još kako Vejff poluglasno kaže nekome ko se našao u prostori-

riji. — Ubogi đavo, grdno se namučio. Ali, ništa ne mari, otsada mi preuzimamo stvar. Koliko ljudi se okupilo, Bile?

Neki nepoznati glas je odgovorio, — Sedamnaest.

— Više nego obično. Hajdemo.

Ponovo su se začuli koraci, a zatim su se vrata zatvora s treskom zatvorila. Latimer se i dalje nije mi-cao. Čekao je nepomično sve dok topov konjskih kopita nije zamro u daljini, a tek tada je ustao, izašao iz ćelije i prišao prozoru koji je gledao prema glavnoj ulici. Kroz rešetke na prozorima ugledao je poslednje iz potere kako obavijeni gustim oblakom prašine nestaju u mraku na kraju glavne ulice. Pretpostavljao je da će do podnožja planine stići negde rano ujutru i da će tu ostati u zasedi dok sa planine ne dođu Malder, njegova kći, Haksli i Holidej. Tada će nastupiti preokret...

Latimera nije bilo briga da li će četvoro begunaca stići živi i zdravi ili ne, i šta će posle toga biti. Njemu je bilo važno da je s puta uklonio šerifa grada Beslija i da se uz malo sreće, ako je bude imao, može desiti da Vejff pripuca na Maldera, Holideja i Hakslija, ukoliko ovi uopšte stignu do podnožja planine. To bi mu onda dalo još više vremena jer Vejff ne bi otkrio šta se u stvari dogodilo. No, čak i u slučaju da se tako nešto ne desi i da Holidej na kraju uveri Vejffa ko su oni i šta se u stvari zaista dogodilo, još uvek će biti dosta vremena za bekstvo. Čet Latimer se nadao da će do tada već biti sa one strane granice i na početku novog, lepšeg života.

Izašao je iz zatvorske zgrade i uputio se niz ulicu dok nije našao gradsku štalu. Na vratima štale sedeo je i spavao jedan stariji čovek. La-

timeru nije bilo teško da mu se neopaženo privuče i da ga onesvesti jednim kratkim ali dovoljno snažnim udarcem po glavi. Posle toga, osedlao je jednog odmornog konja i pojahao ga do glavne ulice. Tu je sačekao neko vreme dok nije bio sasvim siguran da je ulica potpuno pusta, a onda je nastavio da jaše i ujahao u sporednu ulicu koja je vodila pored banke. Tu je siahao, zakucuo na zadnja vrata banke i kada je Hefli zapitao, on je odgovorio. — Ja sam, šerif Latimer, mister Hefli.

Vrata su se otvorila i Latimer je ponovo zadao kratak ali snažan udarac drškom revolvera. Udaren po glavi, bankar je pao kao vreća. Latimer ga je onda uvukao unutra, svezao ga lasom koji je uzeo iz štale, i komadom užeta i maramicom zapuštao mu usta. Uzeo je iz njegovog džepa ključeve od kase, otvorio je, uzeo otuda novac Lodž Krika, a sem toga još i četiri svežnja novčanica koje su pripadale Heflijevoj banci. Pošto je vrećice i svežnjeve novca strpao u svoje bisage, zaključao je kasu i ključeve vratio na Heflijev pisači sto. Zatim je bankara počastio još jednim udarcem po glavi kako se ovaj ne bi brzo probudio, a onda izašao na zadnja vrata banke.

Osmotrivši ulicu i videvši da u blizini nema nikoga, Latimer se bezglasno nasmejao. U dva skoka našao se u sedlu, poterao konja glavnom ulicom i kada je izašao iz grada, okrenuo ga ka jugu, u pravcu granice.

VIII

— Mi ne možemo da se spustimo dole do podnožja, a naši gonici ne mogu sa druge strane da dođu do

nas — rekao je Dok Holidej Malderu.

— Onda bi bilo najbolje da se malo odmorite, Holideje.

Holidej ga je pogledao ispod obrva.

Malder je dunuo kroz nos u znak protesta protiv Holidejevih sumnji prema njemu. — Latimer je pobegao, a Haksli je mrtav, mister Holideje — rekao je vatreno. — Prema tome, morate mi verovati jer nemate na koga drugog da se oslonite.

— Ja isto mislim da morate, mister Holideje — umešala se sada i Dženifer prilazeći bliže. — Ne možete nastaviti put a da se prethodno ne odmorite. Za svaki slučaj ja i moj otac ostaćemo budni i pazićemo da se nešto nepredviđeno ne desi.

— I vama dvoma je isto tako potreban odmor — rekao im je Dok. — Sutra ćemo imati težak i naporan dan.

— Najgore smo već preturili preko glave — rekao je Malder. — Ova strana planine nije tako neravna kao ona druga. Neće nam trebati više od nekoliko časova da siđemo dole do podnožja, a posle toga još najviše tri časa da stignemo do Beslija. Kada jednom budemo tamo, imaćemo svu pomoć koja nam je potrebna i verovatno ćemo doznati i neke novosti o Latimeru. Ako je nekim slučajem svratio tamo, onda je prava budala, a ako je nastavio dalje, moraće negde da se sakrije. U svakom slučaju, saznaćemo nešto o njemu i u dogledno vreme sigurno ćemo ga uhvatiti.

Holidej je bio suviše umoran da bi se dalje raspravljao i protivrečio. Spustio se na zemlju i ostavio svog vranca osedlanog. Ta pitoma životinja više puta je provela noć pod

sedlom, pa se nije bunila i tražila da joj se olakša. Dok Holidej je zaspao odmah čim je legao, tako reći pre nego što su se Malder i Dženifer udalili.

Džerom Malder je seo na ivicu stene i počeo štapom da crta po prašini, a njegova kći se posadila na jedno oboreno deblo. Dugo vremena su oboje zamišljeno ćutali, a onda je Malder progovorio. — Kćerice?

— Da, oče?

— Nisam za tebe mnogo učinio u životu.

Dženifer ga je pogledala i nabrajala čelo. Bila je već odlučila da zaboravi svoj jad zbog očevog ponašanja. — Ne znam šta to imaš na umu, oče — rekla je. — Ti si uvek mnogo činio za mene. Pružio si mi mogućnost da se obrazujem, hranio si me i odevao i pružio mi udoban dom. Nije bilo ničega što sam želela a da nisam mogla dobiti.

— Ali, ti nikada nisi tražila nešto posebno, devojko, uvek si uzimala samo ono što ti se pruži i nisi tražila više.

— Bila sam zadovoljna oče — rekla je Dženifer vrlo tiho. Razmišljala je o lepom krupnom čoveku koji je spavao nedaleko od njih, čoveku o kome nije želela da suviše razmišlja, ali koga nikako nije mogla odstraniti iz svojih misli. Ponovo ga je videla pred očima u mnogim doživljenim i nedoživljenim situacijama, u kojima su se našli tih poslednjih dana. On je rizikovao svoj život, borio se žestoko i poćrtvano kao vuk koji brani svoju iazbinu. Pa ipak ispod te grube, okorele spoljašnosti ona je naslućivala i verovala da postoji nešto bolje finije i nežnije. Videla je da je bio blag sa Tomom Hakslijem. Oči su mu bile ispunjene žalošću kada je bankar

umro. A onda, mada je bio skoro mrtav od umora, ipak je utrošio još izvesno vreme i napor da pokrije Hakslijevo telo i zaštititi ga od ptica grabljivica.

— Vidiš, Vili nikada nije bio zadovoljan — nastavio je Malder da raspreda misao koja ga je mučila. — Možda je Haksli bio u pravu. Vili je zaista bio drsko, nezahvalno štene.

— Oče! — trgla se Dženifer i povikala unoseći u svoj glas svu silinu protesta uvredenog.

— Ne mislim da sam ipak napravio veliku grešku, da sam od sebe napravio grdnu budalu. Ja sam obožavao tog dečaka i zato nisam mogao da ga vidim onakvog kakav je on stvarno bio. Nije trebalo da pođe u poteru za onim nitkovima i trebalo je da prethodno dobro proverim ko je Holidej pre nego što je nasrnuo na njega. Oduvek je bio obuzet neutojlivom žudnjom da se dokaže i da se pokaže boljim i većim od svakog drugog čoveka, možda čak i od mene.

— Ja sam od njega napravio ono što je bio, devojko — nastavio je Malder pokajnički. — Priзнаjem da sam sa molim sinom napravio veliku pogrešku. To sebi nikada neću oprostiti.

— To je sada završeno i tu nema pomoći, oče — rekla je Dženifer ne dižući pogled. — Vili je mrtav i sahranjen.

— A moj grad je srušen i spaljen, a uz to me je i šerif izdao. Zar sam ja sve to zaslužio Dženifer?

Dženifer ga je tužno pogledala. — Ne znam oče, ali i ako jesu, to sada više nije važno. Vreme će sve to popraviti i zalečiti.

— Da, vreme — prošaputao je Malder tiho. — Vratit ću se i sagradiću bolji lepši grad. Naći ću nekog

dobrog čoveka da zameni Toma Hakslija i staviću mu do znanja da nikad neće biti tako dobar i pouzdan kao Haksli. Zatim ću izabrati drugog šerifa, nekog čoveka u koga mogu imati poverenje, nekog čoveka koji će moći da dotera u red mlade ljude kao što su Vili i Džad Vils.

Malder je pogledao prema mestu gde je ležao Holidej. Dženifer je pogledom pošla za pogledom svog oca i osetila da ju je prožela neka jeza. Osećala se uznemirenom i na neki način radosnom, ali ni sama nije shvatala zbog čega. Zatim je uhvatila sebe kako upoređuje Doka Holideja sa svim drugim ljudima koje je do tada upoznala. Niko drugi nije joj ništa značio. Prinela je ruku ustima i svom snagom pritislula usne da bi zadržala krik koji je u njoj izazvalo to naglo saznanje i shvatanje njenih sopstvenih želja i osećanja.

— Da nije ubio Vilija, on bi bio možda najboljniji čovek za taj posao — rekao je Džerom Malder. — Nije se uzalud o niemu pronela legenda širom Zapada. Ono što smo čuli, što sam ja čuo o niemu, sasvim je potvrdio svojim držanjem ovih dana. Istina, teško bi bilo zadržati ga na jednom mestu jer je on naučio da menja boravište, ali verujem da bih uspeo da ga zadržim i da ga navedem da se stalno nastani. Obećao bih mu dobru platu, počasti, možda i više od toga... neku lepu i skromnu ženu. Verujem da svakom čoveku dođe trenutak kad zaželi da se skrasi. Ako bi ostao, on bi od našeg grada napravio ponos ove pokrajine. I možda bi jednog dana stekao porodicu i decu. Ali ubio je Vilija.

Dženifer se ugrizla za usnu znajući šta je njen otac zaključio i zbog

čega je bio uznemiren. Život je, pomislila je odjednom, postao suviše komplikovan za nju. Odjednom joj više nije bilo važno da li je neko goni ili ne. Nije joj bila važna ni pomisao o prolivanju krvi. U svakom slučaju, nije više osuđivala Holideja što je u datim okolnostima pokazao koliko može biti surov. Shvatila je da ima trenutaka kada je čovek grub i trenutaka kada je blag. Baš kao što su neki ljudi rođeni da budu tvrdoglavi, a neki, kao što je ona, da budu meki i savitljivi. Ustala je i prišla Doku Holideju i ostala tako da stoji i posmatra ga sve dok joj nije prišao njen otac. Onda je ona pružila ruku, uzela očevu i stisnuvši je čvrsto, oromrmrljala glasom koji joj se lomio u grlu. — Ubio je Vilija, oče. To je ona glavna nesreća.

Zatim se okrenula i udaljila, ali ne pre nego što je Malder u njenim očima ugledao suze. Poželeo je da pođe za njom, ali se predomisli. Umesto toga, seo je na ivicu stene i zamišljeno se zagledao u daljinu. Uхватиće Latimera makar ga to života koštalo. A onda će sve svoje bogatstvo iskoristiti da ponovo izgradi Lodž Krik. Imenovaće nekog bolieg šerifa nego što je bio Latimer, nekoga ko će biti sposoban, častan i karakteran kao Holidej, a postaraće se takođe da poslovi banke budu predati u sigurne i pouzdane ruke. Zatim će, kada sve to završi, odvesti Dženifer na Istok, gde bi ona mogla upoznati nekog čoveka dovoljno dobrog da joj se dopadne i da ga prihvati za muža.

Davola, neće to učiniti pomislio je. Lodž Krik je bio lep grad i on će se postarati da izgradi jedan još lepši. I u tom gradu, koji će se opet zvati Lodž Krik, njegova kći će naći svog čoveka. Taj čovek mo-

raće da bude dobar... zaista čovek od vrednosti, rekao je sebi, jer će on morati da iz sećanja njegove kćeri odagna uspomenu na Doka Holideja. A tako nešto, Malder je bio uveren, biće nešto veoma, veoma teško.

Dva časa pre svanuća Dok Holidej je ustao, napojio svog vranca i pripremio kafu. Posle toga, probudio je Dženifer i rekao joj da dozove svog oca. Kada su se njih dvoje pojavili sa drugog kraja logora, Holidej je već bio oscillao Dženerinog konja ostavljajući Maldera da obavi svoj deo posla. Dok je on to radio, Holidej se bez reči vinuo u sedlo. Ubrzo zatim Malder je sledio njegov primer i ne pomišljajući više da se protivi bilo kakvom naređenju koje bi Holidej dao. Razmišljanje u toku noći nateralo ga je da mladom pustolovu prizna pravo komande.

Zbog toga je jednostavno kratko rekao. — Je li put sada siguran?

— Ne sasvim, ali ja ću poći napred — rekao je Dok.

Jahali su jedan iza drugoga sve dok jutarnje svetlo nije jasnije obasjalo predeo i padinu pred njima. Sa olakšanjem su sve troje konstatovali da su silazeći niz padinu prešli više od pet stotina metara vijugavog planinskog kozjeg puta. Nastavili su zatim nešto brže, znajući da su odmakli neprijatelju i da ih od bezbednosti i udobnosti Beslija deli samo veoma kratko vreme.

Prošlo je više od dva časa pre nego što su stigli do kraja planinske padine i tu u podnožju trojka je naletela pravo na poteru šerifa Vejfa. Vejf je uperio pušku na Doka

Holideja i grubim, hrapavim glasom zapreuo, — Ti tamo, da se nisi makao i nemoj se mašati revolvera, ili ću te ustreliti.

Holidej je zastao i osvrnuvši se, pogledao gradonačelnika Maldera. Po njegovom mišljenju, on je svoj deo posla časno i pošteno obavio. Smatrao je da je sada vreme da Malder obavi svoj deo. Suočn s autoritetom, koji se ogledao u metalnoj zvezdi na prsima šerifa Vejfa i revolverom uperenim na njih, Malder je poterao svog konja pored Holidejevog i povikao. — Šta ovo, do đavola, znači? Zar ne znate šta se događa?

Vejf se isprsisio u sedlu i prikrivajući tume svoju zbunjenost. A zbunio se najviše zbog pojave Džener Malder. Latimerov opis bande koja ga je tri dana bezdušno progonila nije se uklapao u grupu koja se sastojala od jednog pristojno obučenog, mada izmučenog džentlmena, jednog krupnog čoveka u građanskom odelu, koji je ostavljao utisak poslovnog čoveka, i jedne izvanredno lepe devojke, možda najlepše koju je do tada video. — Jeste li vi iz Lodž Krika? — zapitao je Vejf prikrivajući zbunjenost.

— Naravno da smo iz Lodž Krika, vrag vas odneo! — prasnulo je Malder. — Mislite da smo ovde pali s neba?

— Ja sam gradonačelnik Lodž Krika, Džerom Malder — dočao je na to Malder. — A ovo je moja kći Dženifer i...

— Gradočelnik Malder, isti onaj čiji je dečak ubijen? — zapitao je građanin Beslija.

Malder ga je namušteno pogledao. — Da, baš taj, mister. Jeste li vi iz Beslija?

— Mi smo pojahali u poteru za bandom razbojnika za koju smo ču-

li da je napala i spalila vaš grad, gradonačelnice. Vaš šerif Latimer prispeo je kasno sinoć u naš grad i...

— Latimer! Zar ta hulja! — grmnuo je Malder i Vejff je ponovo istupio napred da bi zadržao kontrolu nad događajima.

— Koliko vas razumem, gradonačelnice — rekao je ozbiljnim glasom — vi kažete da smo mi prevareni?

— Razumite kako god hoćete, do đavola, ali nam nemojte pretiti i praviti neprilike! Tri dana nas gone banditi i glave su nam u torbi. Jedan od nas je poginuo, a mi zamalo što smo izvukli žive glave. A sad ste se vi pojavili kao da ste iz zemlje iznikli. Sklonite taj revolver!

Vejff je poslušao bez raspravljavanja. Nije sumnjao da je čovek koji se na njega tim tonom izdijirao zaista prvi gradonačelnik, jer je njegov ponašanje to potvrđivalo. Neki od njegovih građana imali su slično držanje i sličan nadmen stav kada su bili u prilici da se tako predstavljaju.

— Možda bi bilo najbolje — rekao je građanin Beslija koji je i pre toga govorio — da nam sve potanko ispričate, gradonačelnice Maldere. Tako bismo saznali sve pojedinosti i brzo bismo u potpunosti shvatili pravo stanje stvari.

Malder se malo smirio i pošto mu je Holidej potvrdnim klimanjem glave dao ovlašćenje da postupi kao što se od njega tražilo, ispričao je sve od početka do kraja. Kada je završio, Vejff je planuo. — To onda znači da me je onaj prokleti Latimer slagao. On me je prevario, napravio je od mene budalu!

— Je li sa sobom nosio dve vreće bančinog novca? — zapitao je Malder.

Vejff je klimnuo glavom, a ostali iz potere su ga pogledali. — Da, ja sam ga odveo do banke i on je sav novac poverio našem bankaru. Dobio je, naravno, uređnu priznanicu.

Malder je na to žustro dunuo kroz nos. — Na koliko vremena ga je poverio vašem bankaru, šerife?

Vejff je odmahnuo glavom. — To ne znam. Pretpostavio sam da će novac ostati u banci dok mi svršimo posao sa banditima.

Malder ga je pogledao sa neskrivenim prezirom, a onda pokretom ruke dao je znak Džeferu da potera konja, a sam je rekao. — U jednoj stvari želja će vam se brzo ispuniti, šerife Vejffe. Neposredno iza nas jaši banda razbojnika koji žele da se dočepaju bančinog novca. Oni nas gone a goniće nas dok novac ne šćepaju, a u ovom momentu verujem da se spuštaju niz planinu u ovom pravcu. Predlažem da prestanemo sa naklapanjem, da mi se sklonite s puta i da vaše ljude pripremite za bitku.

•

Grupa građana koja je izašla da dočeka Maldera i dvoje njegovih pratilaca zaustavila se neposredno ispred zgrade zatvora. Videvši ih, Malder je prvi sjahao iz sedla i glasno doviknuo. — Ko ovde izdaje naređenja?

Na vratima šerifske kancelarije pojavio se jedan visok sed čovek. — Šerif Vejff je otišao iz grada, mister. Recite šta želite?

— Maločas sam video Vejffa — rekao je Malder. — Ono što želim da znam odnosi se na jednog čoveka koji se ovde predstavio kao šerif Čet Latimer. Želim da znam da li ga je neko od vas video?

Sedi čovek se uklonio u stranu i ispred njega je stao jedan drugi, isto tako sed čovek, ali sa krvavim zavojem zavijenim oko glave. — Vi poznajete Latimera? — zapitao je.

— Naravno da ga poznajem — odgovorio je Malder resko. — Poznajem ga čak bolje nego sto bih zeleo. Gde je on, do davoia?

— A zbog cega to pitate?

Malder je tmo izustio sebi u bradu neku kletvu. Dok Holidej je posmatrao građane prelazeći pogledom sa jednog na drugog, sve više uveren da će Malder iako izaći na kraj sa njima. Na mnogim licima već se nazirala neka senka pokornosti čoveku naviknutom na vlast. Dostojno mu je na um da su ljudi kao što je Malder, koji umeju da se nametnu i umeju da ovladaju masom, i te kako potrebni u ovim krajevima Divljeg Zapada. Takvi ljudi obično ne stiču mnogobrojne prijatelje ali postizu ono što je mnogo važnije: oni su stvaraoci i zavišavaju poslove. Oni su ti koji kuju planove a drugi, kao ovi pred njima te planove izvršavaju.

— Pitam zbog toga što bih želeo da mu oderemo kožu s leđa, eto zašto — frknuo je Malder kao besan ris. — A sad prestanite sa tim brbljanjem i recite mi jeste li ga videli ili niste.

Sedi čovek sa zavojem oko glave je progovorio, dodirujući prstima zavoj na čelu. — Ja sam ga video.

Jedan drugi čovek je na to dodao. — Latimer je dojahao u grad, ostavio neki novac u banku gospodina Heflija i nešto kasnije se ponovo vratio u banku i opljačkao taj isti novac i još nešto uz to. Niko ne može da shvati zašto je to učinio.

Malder je bacio kratak brz pogled na Holideja. Holidej je tada po prvi put uzeo reč. — Pretpostavljam

da je hteo da dobije u vremenu. Računao je, sa dosta logike, da će nas veći i potera presresti i da će nas pobiti misleći da smo i mi banditi koji gone Latimera.

Posto je malo razmislio, Malder je klimnuo glavom i progundao nešto što je licilo na odozbravanje.

— A gde je on sada — zapitao je dvojicu građana sa kojima je vodio razgovor.

Građanin sa povezanom glavom je umorno trepnuo i rekao. — Ukrao je jednog konja iz gradske štale i odjezdio.

— Odjezdio gde? — grmnuo je Malder.

— Trag vodi prema jugu.

Malder je zaškrilao zubima od navale besa koji ga je sve više hvatao, sve dok mu se nije učinilo da će mu od navale, krvi u lice kapilari popucati. Zaželeo je da popije nešto žestoko, više nego što je to ikada do tada u životu želeo. Bio je umoran, ošamućen i, činilo mu se, na kraju snage i nerava. Primitivši u kakvom je stanju, Dok Holidej se ponovo umešao i rekao.

— Ja ću ga uhvatiti, Maldere.

— To nije vaša dužnost, Holideje. Već ste dovoljno učinili i imate prava na odmor.

— Haksli je želeo da krivac bude uhvaćen. To mi je kao amanet.

— Do vraga sa Hakslijem. Borili ste se kao lav danima. Previše ste umorni.

— I Latimer je umoran, a sem toga, on je sad onaj koji je gonjen.

Holidej je potezom vodica pokrenuo svog konja pored Maldera i poterao ga u trk. Vranac je ubrzo pružio noge, krenuo punim galopom i topot njegovih kopita zaglušio je sve druge šumove u gradu. Malder je poveo svog konja između najbližih građana i tihim šapa-

tom izustio sebi u bradu nešto pogrdno na račun ljudske gluposti. No, njegove misli su ubrzo prešle na druga pitanja i on je sa puno ljubavi pogledao Dženifer.

Dženifer mu je stidljivo uzvratila smeh. — On je takav čovek, oče, i jednostavno nije mogao drukčije da postupi. On nije skitnica, već pravi čovek, kao što je mister Hakli već prvi primetio. Ali, mi ipak ne znamo kakav je on u suštini i verovatno da nikada nećemo ni saznati.

— On će se vratiti — rekao je Malder. — Kada se vrati, pokušaćemo da mnogo šta zaboravimo.

Dženifer je pogledala za Dokom Holidejem i oči su joj se napunile suzama. Nije poznavala tog čoveka jer je vreme od njihovog susreta bilo suviše kratko za to, ali je ipak on na neki način prodro duboko u njeno srce i tu se zadržao. Ako se posle izvesnog vremena bude vratio, znala je da nešto može izgledati drukčije, ali ne bitno. Tamo gde je uspeo da se ugnjezdi, sigurno će i ostati, ali ona se nije usuđivala da se nada da će se Holidej vratiti. Bila je uverena da Dok Holidej, čovek koji je ubio njenog brata, neće dopustiti sebi da njoj i njenom ocu zada još više bola time što bi se vratio i svojim prisustvom ih podsetio da je Vili mrtav. Sjahala je iz sedla, zategla bluzu na prsima i prešla preko ulice do mesta gde je stajala grupa žena. Čim im je dovoljno prišla, jedna od njih skinula je šal sa svojih leđa i ogrnula ga oko Dženiferinih ramena. Zatim su je žene uzele između sebe i povele je sa mesta događaja, obuzete saosećanjem zbog tegoba i muka koje je mlada devojka doživela na tom kratkom ali strašnom putu.

Malder je ostao da stoji ne znajući još uvek šta da radi sa sobom i verovatno da bi još duže vremena tako ostao da mu nije prišao čovek sa zavojem oko glave i osmehnuvši se, pružio mu ruku. — Ja sam Hefli, direktor banke — rekao je.

Malder je prihvatio ruku i kada je izgovorio svoje ime, bankar je nastavio. — Računao sam da biste baš tako mogli izgledati, gradonačelnice Maldere. Čuo sam da imate snažan i dubok glas kao grmljavina i sad sam imao prilike da se uverim da je tako. Ali, čak i najgromkijim glasovima potrebno je olakšati prolaz time što bi se grlo podmazalo, zar ne?

Malder ga je ozbiljno pogledao. Ovaj čovek na prvi pogled mu se dopao. — Ako mislite ono što ja mislim, onda znajte da ste stekli jednog prijatelja, Hefli — rekao je.

— Mislio sam na viski, gradonačelnice Maldere.

Malder je poveo svog konja do najbližeg privezišta i dopustio Hefliju da ga otprati do zgrade zatvora. Ali, na vratima zatvora Malder se okrenuo i pogledao tamo gde je na kraju ulice Dok Holidej nestao sa vidika. Uzdahnuo je duboko, a onda promrmljao tiho, tako da ga ni Hefli nije čuo. — Budala nad budalama.

Dok Holidej je znao da ima jednu malu prednost nad Latimerom. U nastaloj situaciji on je bio gonič, a Latimer divljač koja beži i koja zbog toga troi izvesno psihološko opterećenje. Sem toga, Latimer je imao sa sobom mnogo novca, nešto iz Lodž Krika a nešto iz

banke u Besliju, a mnogo novca na jednom mestu nikada ne može ostati skriveno. Brzo će pasti u iskušenje i počće da ga troši čim mu se za to ukaže primamljiva prilika, pogotovu stoga što su njegove mogućnosti godinama bile ograničene skromnom šerijskom platom.

Zbog toga Holidej nije mnogo žurio. Dojahao je do granice, a pre toga je prošao kroz nekoliko manjih naselja i gradića pre nego što je od jednog čoveka dobio pozitivan odgovor o beguncu koji je odgovarao Latimerovom opisu i koji se u tom gradu pre nedelju dana opio do besvesti i pri tome čašćavao celu gomilu ljudi u salunu, nemilice razbacujući novac kao Krez. Posle toga, po kazivanju tog čoveka, Latimer se uputio prema jugu, gde je rekao da će potražiti ranč koji bi mogao kupiti. Holidej je odatle pošao njegovim tragom i za tri sledeća dana smanjio je rastojanje koje ga je od Latimera delilo na samo jedan dan jahanja. Sledećeg dana u smiraj sunca Holidej je ujahao u jedan mali gradić udaljen od svih puteva, koji se zvao Bridžet, i odmah na ulazu začuo neku glasnu raspravu i gužvu negde na polovini glavne ulice. Pogledavši bolje, ugledao je na trotoaru četiri čoveka koji su mrtvi pijani ležali pred ulazom u malu krčmu. Holidej je sjahao, vezao konja za privezište i ušao u krčmu, gde ga je dočekala zaglušujuća galama. Obuhvatio je pogledom goste u krčmi i odmah ugledao Četa Latimera pijano naslonjenog na sto, sa čašom u ruci, iz koje se viski prosipao na pod. Holidej je bez reči izvadio revolver, prišao Latimeru i pre nego što je bilo ko mogao da ga u to-

me spreči, prislonio mu je cev revolvera na potiljak.

Kada su ostali pijanci videli šta je Holidej učinio, u krčmi je zavladala grobna tišina. Holidej, međutim, nije čekao da se iznenađenje stiša, već je silom digao pijanog Latimera na noge ne skidajući revolver sa njegovog potiljka.

— Ovaj čovek je trazen zbog pljačke, ljudi -- rekao je Holidej glasno. — Ako bilo ko od vas misli da nisam u pravu i da grešim što vas ometam u trošenju opljačkanog novca, onda neka to odmah kaže. Ako mislite drukčije, onda budite mirni i gledajte svoja posla, što bih vam ja od srca preporučio.

Niko se nije ni pomerio kada je Holidej gurnuo Latimera prema leptir vratima. Izašavši napolje, prinudio ga je da pokaže svog konja i silom ga naterao da se popne na njega, a zatim je, držeći svog uhapšenika stalno na oku, i sam pojahao svog vranca. Veliki broj ljudi, koji su do tada sedeli u salunu i pijančili sa Latimerom, izašli su za njim pred krčmu i Dok je zapazio da su mnogi od njih daleko od toga da budu srećni i zadovoljni zbog onoga što se pred njihovim očima događalo.

Da bi sprečio eventualno izbijanje sukoba, Holidej je rekao. — Ako nas neko bude pratio, rizikovaće da mu prosviram kursom kroz telo. Ovu hulju pratim već dve nedelje i mogu vam reći da je za sobom ostavio jasan trag. Ovde, u ovim bisagama nalazi se čitavo bogatstvo banaka u Lodž Kriku i Besliju, a ovaj čovek je bio dovoljno velika budala da te pare utaji. Uspeo je dosta od toga da potroši, ali niko više neće potrošiti nijednu pa-

ru od tog novca, ni u ovom gradu niti bilo gde drugde.

Latimer je digao glavu i zatresao je kao da želi da se osvesti. Bilo je jasno da u magli pijanstva nije bio svesan događaja oko sebe i da je tada po prvi put prepoznao Holideja i shvatio šta se desilo. Holidej je uperio revolver na njega i razgovetnim glasom rekao. — Tom Haksli je umro, Latimere. Ti si ga ubio.

Latimer je žestoko odmahnuo glavom. — Ne, ja sam ga ogledao, to priznajem, ali nikada...

Začutao je jer je u gomili oko njih zavladao grobna tišina. Latimer je pogledao lica ljudi, za koja je do tada verovao da su mu prijatelji. Ali, na svim tim licima ogledao se, sada prezir prema njemu. Priznao je da je ubio čoveka, a Holidej ga je optužio da je ukradio novac. To je bilo dovoljno da se ljudi, koji su lako prihvatili lakomisljenost, ali koji ne odobravaju pljačku i ubistvo, udalje od njega i Latimer se ponovo našao sam i bez prijatelja.

— Podimo, Latimere — naredio je Dok. — Do Lodž Krika je dugačak put.

Latimer se nije usprotivio. Izjahali su iz Bridžeta i uputili se prema severu. Sve vreme Holidej se osvrtao i motrio na put iza sebe, ali ga niko nije pratio. U dva maha Latimer je pokušao da mu pobegne, ali je za svoj pokušaj bio kažnjen i kada je Holidej posle nekoliko dana predao Četa Latimera u ruke šerifa Vejfa u Besliju, taj Latimer je bio vrlo pokoran i miran.

Pošto je zaključao svog uhapšenika u ćeliju, Vejf je prišao Holideju i ovaj je bacio bisage sa novcem na Vejfov pisaci sto. — Posta-

rajte se da ovaj novac dobije gradonačelnik Malger iz Lodž Krika, serije — rekao je.

— On je još uvek u gradu, mister Holideje — rekao je šerif grada Beslija. — Čujte, on je mnogo govorio o vama. Sudeći po tome, rekao bih da ste na njega ostavili dubok utisak. Zašto mu vi sami ne biste predali novac, mislim da bi to bilo najbolje. Uostalom, verujem da bi bio vlašiti ljut ako bih to učinio ja.

Holidej se zamislio, a onda lagano odmahnuo glavom. — Ne — rekao je. — Bolje je ovako.

Vejf se znalački osmehnuo. — Ona pretpostavljam da ćete poći bar da vidite njegovu kečer, zar ne?

Holidej se duboko zamislio pre nego što je ponovo odmahnuo glavom. — Ne — rekao je. — Recite mi samo koliko je udaljen najbliži grad i gde se nalazi.

— To je Biver Krik, tridesetak milja prema severu.

Holidej je klimnuo glavom, izašao iz šerifove kancelarije i ponovo poljahao svog vranca. Prohadan povetarac dodirivao mu je prsa. Pomislio je na Lodž Krik i na ljude koje je tamo upoznao. Nekih će se dugo sećati, a na neke će zaboraviti čim pređe prvu okuku puta. No, dobro je znao da taj grad nije za njega. Postojali su drugi putevi koji su ga privlačili, i druga mesta koja bi mogao posetiti i koja bi mu mogla ponuditi više mogućnosti da se zabavi i zaboravi. Možda ni Biver Krik neće odgovarati tom cilju, ali vredelo je pokušati. Lodž Krik svakako nije bio mesto za njega.

Okrenuo je konja ka izlazu iz grada, a Vejf je potrčao trotoarom prema salunu. Dok Holidej se upu-

tio prema severu i posle nepunog minuta stigao do izlaza iz grada, odakle se dalje pružala ravna travnata prerija. Šta se nalazilo iza te prerije i dalje, sada nije znao, ali možda je tamo negde iza tih horizonata bio kraj njegovih traganja i kraj njegove usamljenosti. Pre nego što je poterao konja dalje, zastao je i okrenuvši se u sedlu, pogledao nazad. Nije bio sasvim siguran,

ali mu se učinilo da na verandi sprata iznad saluna vidi jednu osobu. Ta osoba ličila je na ženu i Holidej je bio siguran da, ako je to žena, onda sigurno nije niko drugi nego Dženifer Malder.

Poteravši vranca u trk, Dok Holidej je pustio ruke na jabuku sedla i dopustio snažnom ždrepcu da krupnim koracima grabi prema udaljenom sivkastom horizontu.

KRAJ

čitajte sledeći broj DOKA HOLIDEJA



BROJ 166

izlazi 7. marta 1985.

IZDAJE I ŠTAMPA NIŠRO FORUM OOUR MARKETPRINT, 21000 NOVI SAD V. MIŠIĆA 1.